

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · quart període · sèrie P · número 90

Ple del Parlament

Sessió 42, segona reunió, dimecres 14 de desembre de 2022

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre l'abandonament dels funcionaris de presons 310-00418/13	3
Pregunta al Govern sobre el gasoducte Barcelona-Marsella 310-00422/13	4
Pregunta al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2023 310-00409/13	6
Pregunta al Govern sobre l'estratègia per a la protecció de les persones defensores dels drets humans 310-00415/13	8
Pregunta al Govern sobre el balanç de la campanya «Fas 6 anys: tria un llibre» 310-00416/13	9
Pregunta al Govern sobre el millorament de les indemnitzacions i els ajuts per a do- nes i fills que han patit situacions de violència masclista 310-00417/13	11
Pregunta al Govern sobre la capacitat per fer front a la triple epidèmia de grip, covid i bronquiolitis 310-00410/13	12
Pregunta al Govern sobre memòria històrica 310-00419/13	14
Pregunta al Govern sobre el servei ferroviari de rodalia 310-00420/13	16
Pregunta al Govern sobre política fiscal 310-00421/13	17
Pregunta al Govern sobre els problemes reiterats dels equips de respiració autònoma dels bombers de la Generalitat 310-00412/13	19
Pregunta al Govern sobre els ajuts a l'activitat arqueològica 310-00413/13	21
Pregunta al Govern sobre l'emancipació juvenil 310-00414/13	22
Pregunta al Govern sobre l'evolució del mercat laboral 310-00411/13	24

Pregunta al president de la Generalitat sobre els criteris per a nomenar el president del Port de Barcelona	
317-00235/13	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre la definició del delict de malversació	
317-00234/13	27
Pregunta al president de la Generalitat sobre la presentació de les cent mesures per a fomentar l'ús del català	
317-00236/13	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manera de crear les condicions que permetin dur a terme el referèndum d'autodeterminació	
317-00240/13	31
Pregunta al president de la sobre la presentació d'uns pressupostos netament socials per al 2023	
317-00238/13	32
Pregunta al president de la Generalitat sobre el garantiment d'uns bons resultats per a Catalunya en les negociacions amb el Govern de l'Estat	
317-00241/13	34
Pregunta al president de la Generalitat sobre la negociació dels pressupostos per al 2023	
317-00239/13	36
Pregunta al president de la Generalitat sobre els resultats de l'avaluació de les competències bàsiques dels estudiants de primària i de secundària	
317-00237/13	37
Projecte de llei de la ciència de Catalunya	
200-00002/13	39
Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures	
300-00259/13	64
Interpel·lació al Govern sobre la política exterior	
300-00256/13	71
Interpel·lació al Govern sobre l'auge de la judeofòbia a les institucions catalanes	
300-00253/13	78
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a l'envelliment actiu i digne	
300-00255/13	86
Interpel·lació al Govern sobre l'harmonització de l'ingrés mínim vital i la renda garantida de ciutadania	
300-00261/13	94
Interpel·lació al Govern sobre el garantiment dels drets polítics i civils davant la reforma prevista del tipus penal de desordres públics agreujats	
300-00260/13	98
Interpel·lació al Govern sobre el programa Coeduca't	
300-00254/13	104
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació	
300-00257/13	111

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 42.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i els lletrats Antoni Bayona Rocamora i Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, reprenem la sessió amb el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern. (*Remor de veus.*) Si us plau...

Pregunta al Govern sobre l'abandonament dels funcionaris de presons

310-00418/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'abandonament dels funcionaris de presons. Formula la pregunta el diputat Sergio Macián de Greef, del Grup Parlamentari VOX.

Sergio Macián de Greef

Señora Ubasart, ¿piensa usted abandonar a los funcionarios de prisiones como ha hecho su antecesora en el cargo, la señora Ciuró?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Gemma Ubasart i González, consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria (Gemma Ubasart i González)

Bon dia, senyor diputat de VOX. Miri, com a persona progressista que soc, les condicions laborals i la seguretat dels treballadors em preocupen i específicament em preocupen, doncs, les condicions, evidentment, dels treballadors i treballadores del meu departament.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Las prisiones son fundamentales en cualquier sociedad para que los delincuentes estén en la cárcel y las víctimas estén protegidas, que es precisamente lo que ustedes no han hecho votando y aprobando leyes como la del «solo sí es sí», que ya ha rebajado las penas a cincuenta y ocho violadores y pederastas y que ha sacado a la calle a muchos de ellos.

El primer deber de una administración penitenciaria debería ser proteger a quienes nos protegen, es decir, a los funcionarios de prisiones. En cambio, su llegada a la consejería, en vez de transmitir seguridad y confianza a los profesionales penitenciarios, ha causado mucha inquietud por su pasado como activista y como miembro de Irídia, una asociación que lleva décadas cuestionando el sistema penitenciario catalán y acusando falsamente de torturas a los funcionarios de prisiones.

Por tanto, señora Ubasart, si usted quiere mejorar la situación de los servidores públicos de las cárceles catalanas, empiece por desmarcarse claramente de esas afirmaciones calumniosas, porque todavía no le hemos oído hacerlo.

En segundo lugar, reúname con los sindicatos de prisiones y escúcheles, porque lleva dos meses en el cargo y tampoco lo ha hecho. Y así vamos muy mal.

Yo ya sé que es difícil haber sido de Irídia y ahora tener que tragarse esa vergüenza y sentarse con ellos, pero usted es la *consellera* y es lo que le toca hacer.

Y, en tercer lugar, desde VOX le reclamamos que acabe ya de una vez por todas con las agresiones que sufren los funcionarios de prisiones, porque los números son intolerables. Mire, en 2021 se contabilizaron 261 agresiones y en lo que llevamos de 2022 ya son más de 310. Con muchos episodios de extrema violencia, como usted sabe o debería saber.

Tiene usted que elaborar un plan de choque inmediato contra les agresiones a funcionarios de prisiones, con medidas como incrementar la plantilla y rejuvenecer la plantilla; que Esquerra no se oponga al reconocimiento de la condición de agentes de la autoridad de los funcionarios de prisiones; aumentar los exámenes psiquiátricos en las prisiones para detectar las patologías; reformar la Circular 2/17, y autorizar todos los medios necesarios para contener a quienes agreden a nuestros funcionarios de prisiones.

En definitiva, señora Ubasart, cambie la política penitenciaria de su departamento para empezar a proteger a nuestros servidores públicos en vez de beneficiar a los delincuentes, o márchese, como la señora Ciuró.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

Miri, jo li diria tres idees, eh? Una primera, els professionals que treballen en els nostres centres penitenciaris treballen per la seguretat i per la bona convivència en els centres penitenciaris, però també treballen en hàbits de conducta, en habilitats, en fomentar capacitats de les persones internes, i, per tant, són una peça essencial en la reinserció, que, com vostè sap, és aquell objectiu que marca la Constitució del perquè de l'existència dels centres penitenciaris. Per tant, jo aquí vull posar en valor, doncs, la feina que fan aquests treballadors i treballadores.

Segona qüestió, la qüestió que m'ha dit dels sindicats, des del meu departament ens hi hem reunit, ens hem reunit amb tots els sindicats amb representació..., que treballen..., dels funcionaris de presons i s'està treballant amb ells. Jo el mes de gener, doncs, em reuniré també amb ells, continuant amb aquesta, diríem, bona relació amb els treballadors públics del nostre departament. I, per tant, no hi ha re nou, continuem fent el que ja estàvem fent.

I la tercera qüestió, eh?, en relació amb les condicions laborals, nosaltres estem treballant precisament amb els sindicats per avançar en la jubilació anticipada dels funcionaris de presons. Estem treballant en dues línies. Una línia, Esquerra Republicana al Congrés ha presentat una esmena a la llei d'eficiència processal perquè aquest col·lectiu sigui inclòs com a col·lectiu que requereix aquesta jubilació anticipada. I per altre cantó, hem iniciat ja les negociacions amb el Ministeri de Seguretat Social perquè aquesta demanda històrica dels funcionaris de presons, doncs, sigui realitat abans. És una demanda històrica que també ajudarà a rejuvenir les plantilles i, bé, ajudarà a que les condicions de treball millorin. Nosaltres sempre treballarem perquè les condicions laborals i la seguretat dels treballadors avanci, a tot arreu.

Bé, benvingut si el Grup de VOX també es comença a preocupar pels treballadors i treballadores.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el gasoducte Barcelona-Marsella.

Pregunta al Govern sobre el gasoducte Barcelona-Marsella

310-00422/13

Formula la pregunta la diputada Montserrat Vinyets Pagès, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, vicepresidenta. Un nou gir de guió al serial dels gasoductes: si primer el Govern Sánchez volia recuperar el Midcat i construir la part que faltava d'aquest gasoducte que va costar una milionada per no res, perquè porta colgada a terra uns quants anys sense cap ús, i volia utilitzar el Midcat per transportar gas natural, sobretot procedent del Magreb, travessant els Pirineus; si mesos més tard va anunciar el projecte BarMar, una canonada submarina que recorria la distància de 360 quilòmetres entre Barcelona i Marsella i que aprofitaria les instal·lacions de gas del Port de Barcelona per transportar gas i hidrogen verd, la novetat saltava la setmana passada quan arribava a les grans pantalles la infraestructura H2Med, la canonada submarina del projecte BarMar, però ara resulta només pensada per portar hidrogen verd i no gas natural. Dit textualment per Moncloa, perquè era l'única manera de poder aconseguir fons europeus.

Segons els experts, és una obra d'una enorme complexitat, tant pel lloc on s'ha d'executar, falcada al subsol marí, com pel producte que ha de transportar, perquè es perd molt en el procés de transport.

Segons ha aparegut als mitjans de comunicació, Espanya té previst presentar el projecte tècnic a la Comissió Europea aquest divendres 15 de desembre, per tal que sigui declarat projecte d'interès comú per Brusselles i així aconseguir dues coses: el cinquanta per cent de fons europeus i també saltar-se estàndards ambientals.

Com que és una obra que té una afectació directa a ecosistemes marins i costers, i donat l'elevadíssim cost, quina és la posició del Govern i què saben vostès d'aquest projecte?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent i Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada. En aquests moments, l'hidrogen verd encara no està preparat, no és un vector energètic que estigui preparat per consumir-se i produir-se massivament, però en els propers anys anirà reduint el cost de producció fins al punt de fer-lo molt competitiu i serà un element clau en el mix energètic descarbonitzat que ve. I en aquest context, nosaltres, que en l'anterior paradigma no comptàvem des d'un punt de vista de producció energètica, ara podem liderar tecnològicament i des del punt de vista de la producció aquest vector energètic que és l'hidrogen verd.

I en aquest sentit, nosaltres volem posicionar Catalunya com una regió, com un àmbit a nivell europeu preponderant, estratègic pel que fa a la tecnologia, pel que fa a la producció, pel que fa, en definitiva, a tota l'economia de l'hidrogen verd: hi ha una economia de l'hidrogen verd que ha de servir per descarbonitzar, entre altres coses, la indústria catalana, però també un factor de creixement des d'un punt de vista econòmic, així ho marca la Unió Europea, que hi destina molts recursos, que, òbviament, també volem saber captar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí, gràcies. Conseller, no m'ha respost. Jo li he fet una pregunta molt concreta i és quin coneixement concret tenia vostè d'aquest projecte que es presenta el divendres. Per tant, no m'ha contestat absolutament re amb relació a la informació que tenen del projecte; per tant, entenc que la Generalitat no té ni idea del que es presentarà divendres a Brusselles.

I, miri, nosaltres aquesta improvisació ens fa pensar que aquí el que interessa és fer la infraestructura com a tal, com a infraestructura, perquè només cal mirar quin és el promotor del projecte: és l'empresa Enagás, una empresa que ja en el seu dia va fer el Midcat, que està falcada a terra, com he dit, i que el seu conseller delegat ja ha dit que fer aquest projecte és una magnífica notícia. Entenem que per als seus comp-tes anuals, perquè pel que serà per als consumidors és una molt mala notícia.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Diputada, nosaltres com a govern acompanyem el projecte, perquè necessitem projectes que fomentin la sobirania energètica a nivell europeu. I en aquest context, com li deia abans, nosaltres podem ser molt rellevants.

Però no és que només ho pensi el Govern de la Generalitat, no és que només ho liderem des de l'Administració pública, sinó que hi han diferents actors molt potents del país que ens hem unit, que treballem conjuntament, col·laborativament per marcar Catalunya en el mapa de l'hidrogen verd a nivell europeu en els propers anys. I la Vall de l'Hidrogen verd de Catalunya, efectivament, uneix tots aquests centres de recerca, universitats, empreses consumidores i productores, és a dir, tot l'ecosistema de l'hidrogen verd, que és cert que tot just comença, però que té un recorregut molt important en els propers anys. I hi volem ser. I això implica investigació, recerca, certament; implica fomentar l'ecosistema, que també vol dir les empreses consumidores i productores, i implica també acompanyar les infraestructures de transport que, hi insisteixo, no només ens posicionen a nosaltres, sinó que, en clau europea, permeten incrementar aquesta sobirania energètica.

Hi han molts recursos per part de la Unió Europea que en la seva estratègia de l'hidrogen verd 2020 marca aquest vector energètic com un element de creixement econòmic. Per tant, hi ha una economia de l'hidrogen associada a la nostra indústria; volem reindustrialitzar Catalunya, per tant, és clau. Però també hi ha una economia i una indústria de l'hidrogen que volem saber aprofitar.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2023.

Pregunta al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2023

310-00409/13

Formula la pregunta la diputada Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; miren, Cataluña es la única comunidad autónoma que aún no ha traído los presupuestos al Parlamento. Y no solamente eso, el antecesor de Economía, el señor Giró, tuvo a bien reunirse con todos los grupos, por aquello del decoro y la cortesía parlamentaria. Sin embargo, parece que la nueva *consellera* no la practica. Y como no nos ha convocado ni a una simple reunión, pues yo le preguntó hoy aquí sobre el contenido de esos presupuestos.

¿Podría detallarnos los grandes bloques del presupuesto, si es que los sabe?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Mas Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas i Guix)

Bon dia, diputada. Estem treballant intensament des del Govern, incansablement, doncs, per poder disposar d'uns pressupostos que tenen dos grans objectius. En primer lloc, doncs, activar un escut econòmic i social per pal·liar els efectes de la crisi energètica sobre empreses i ciutadania. I en segon lloc, uns pressupostos amb una voluntat transformadora per empènyer, per dur a terme les grans transformacions, però també per aprofitar les grans oportunitats que també detectem, doncs, en el moment actual. I apello a la responsabilitat de tota aquesta cambra, de tots vostès, per poder consensuar, per poder aprovar i executar aquests pressupostos en la major brevetat possible. I en el cas d'altres grups parlamentaris, per poder comptar a debatre les vostres propostes en la fase de tramitació pressupostària.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Mire, *consellera*, esta diputada tiene muy claro que eso de gobernar para todos, que a menudo repite Esquerra Republicana, es tan solo un eslogan, y además de los malos, por trillado y por falaz, pero como mínimo ustedes podrían disimular un poco.

Y se lo digo precisamente porque, desde que usted aceptó el cargo, no hemos tenido la oportunidad ni siquiera de ver el borrador del proyecto de presupuestos. Y mire, aunque este sea un grupo modesto, le aseguro que, en cuestión de presupuestos y de recuperación económica, entendemos, y mucho. Y no hay más que ver los indicadores de comunidades gobernadas por el Partido Popular, como, por ejemplo, la Comunidad de Madrid. Mientras que en Cataluña llevamos una década perdida, sumidos en su decadencia por su dichoso *procés*, Madrid se ha puesto a la cabeza, liderando el crecimiento económico de toda España.

Y no, señora Mas, no es el efecto capitalidad, que, por cierto, no existe, porque, por ejemplo, las empresas y las inversiones también se van a otras comunidades, como Andalucía. No es el efecto capitalidad, es el efecto del buen gobierno, una utopía para ustedes. Así, gobernando bien, siendo responsable, priorizando y pensando en las necesidades de quien más lo necesita, es como Andalucía ha conseguido cifras económicas en un tiempo récord, en tan solo una legislatura; cifras económicas que son muy buenas. Crece la economía, baja el paro, suben las inversiones, mientras se garantizan los servicios públicos y se bajan los impuestos.

Y ¿por qué no podemos tener eso mismo aquí en Cataluña? –se preguntarán algunos. Pues, básicamente, por tres razones. Primero, porque ustedes son los reyes del desgobierno. Segundo, porque hay que pagar su maquinaria procesista, que ni es pequeña ni es barata. Y, tercero, porque cuando ustedes tienen la llave de los presupuestos generales, en lugar de negociar para mejorar la vida de todos los catalanes, ustedes negocian para mejorar la vida de tan solo unos cuantos, en concreto de los sediciosos y los malversadores, que se les ve el plumero, *consellera*. Mire, el mayor lastre para la economía de Cataluña se llama «nacionalismo».

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Sí; senyora diputada, com li comentava, estem treballant intensament, incansablement, per consensuar i aprovar, doncs, aquests pressupostos, que han de donar resposta a les necessitats a curt, a mitjà i a llarg termini, com li deia, per contenir els efectes, per pal·liar els efectes de la conjuntura actual i per abraçar també les grans transformacions i les grans dinàmiques, podríem dir, disruptives, que s'estan produint.

Pensi que avui, que estem parlant aquí, s'estan produint grans canvis de paradigma, grans transformacions al món. Alguns argumenten que estem entrant, doncs, en, podríem dir, una nova era macroeconòmica tan rellevant o tan disruptiva com l'auge del keynesianisme després de la Segona Guerra Mundial, o el gir cap al lliure mercat i la globalització dels anys noranta, perquè conflueixen factors que... Crec que en som tots ben conscients: la sacsejada de la covid a l'estructura econòmica internacional, però també la revolució digital en la que estem immersos; òbviament, aquest repte de primer ordre que és el canvi climàtic.

I, com li deia, aquí, mentre parlem, s'està reconfigurant l'estructura econòmica internacional, les cadenes de valor internacional. I em preguntarà: «Què té a veure tot això amb els pressupostos?» Hi té molt a veure, perquè, doncs, en aquest moment de grans canvis, no poder comptar amb uns pressupostos que el país i la seva gent necessita i mereix té uns elevats costos, uns elevats costos d'oportunitat. I així ho han reconegut els diferents actors econòmics i socials amb qui hem signat un acord inèdit.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre l'estratègia per a la protecció de les persones defensores dels drets humans

310-00415/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'estratègia per a la protecció de les persones defensores dels drets humans. Formula la pregunta la diputada Ángeles Llive Cruz, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ángeles Llive Cruz

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellers, conselleres, diputats, diputades. Consellera Verge, defensar els drets humans i denunciar la constant vulneració d'aquests drets que pateixen moltes persones s'ha de poder fer amb plena llibertat i seguretat, i això és cabdal. Malauradament, aquesta llibertat i seguretat a la qual apellem no és respectada. Entitats i persones defensores dels drets humans han estat demandades per expressar-se en defensa dels drets humans. Mirin, per exemple, dos casos recents: la querella justament arxivada contra l'activista i monologuista Pamela Palenciano, per conscienciar i educar contra la violència masclista, o la querella contra Iñaki Rivera per denunciar els maltractaments a les presons.

El Govern espanyol no ha legislat encara per limitar els litigis abusius de grups antidrets, que busquen silenciar periodistes, defensors i activistes dels drets humans acusant-los de delictes de difamació i blasfèmia, que poden comportar presó. A això, s'hi afegeix una deficitària cultura dels drets humans en una part important del poder judicial espanyol.

Davant d'aquesta situació d'immobilisme, des del Govern de Catalunya actuem. De fet, el passat estiu el Departament d'Igualtat i Feminismes va realitzar una enquesta sobre les persones defensores dels drets humans a Catalunya, i més del seixanta per cent de les entitats participants a l'enquesta ha patit algun atac, principalment amenaces, insults, campanyes de desprestigi, atacs informàtics i també d'altres formes d'assetjament, com ara atacs a les seus de les entitats. Les defensores dels drets de les dones, de les persones LGTBI, de les persones migrades i dels drets sexuals i reproductius són les que més atacs reben, amb l'impacte emocional i econòmic que això suposa.

Davant d'aquesta situació, consellera, volem preguntar-li: quines accions es desplegaran des del seu departament per donar suport a aquestes persones i entitats?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputada. Doncs efectivament, sovint tendim a pensar que els drets humans es defensen en països llunyans i que a casa nostra està tot fet, i no és pas així. Les vulneracions de drets humans les veiem quotidianament. Les violències patriarcals contra les dones i les persones LGTBI són vulneracions de drets humans. Les violències racistes són vulneracions de drets humans o la ciutadania de primera i de segona que imposen les lleis de migració i el mateix criteri de nacionalitat.

En aquesta defensa dels drets humans, les persones i entitats defensores tenen un paper cabdal. Ens fan una societat millor, perquè vetllen per la seva garantia, incloent-hi la detecció d'aquelles vulneracions que puguin produir les mateixes institucions. I davant de tots aquests atacs creixents per una extrema dreta i grups antidrets també creixents, no només a Catalunya sinó a nivell internacional, doncs, el Govern teníem la responsabilitat de respondre, d'actuar amb diligència deguda i per això hem elaborat aquest pla de suport.

La primera de les actuacions, el primer eix d'actuació, té a veure amb aquesta enquesta que vostè mencionava; és l'acció relacionada amb fer monitoratge del tipus d'atacs, la intensitat, com s'expressen aquestes violències que reben. En segon lloc, poder proporcionar eines d'autoprotecció i, fins i tot, de recollida de la prova d'aquestes violències digitals, perquè de cara a una denúncia i un procés judicial siguin el màxim d'efectives possibles. Aquest seria el segon eix.

El tercer eix té a veure amb els mecanismes d'atenció i de reparació, tant l'acompanyament a allò que pugui ser denunciat per via administrativa, via l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació, creada el mes de març d'aquest any, però també la creació d'un nou servei d'assessorament jurídic gratuït per a les entitats, perquè puguin fer aquesta primera valoració de quin seria el millor canal per tirar endavant les denúncies; un servei gratuït que tindrà presència arreu del territori perquè les organitzacions de drets humans també són presents a tot el territori.

Quart eix, suport material a les entitats, a través de la convocatòria de subvencions del departament amb una línia específica de drets humans per a activitats de sensibilització, formació, recerca, elaboració d'informes davant organismes internacionals, però també des de l'Institut Català de les Dones amb una línia específica de drets sexuals i reproductius.

I el cinquè dels eixos és una actitud més proactiva del Govern, com va quedar demostrat, per exemple, amb l'actuació que vam fer per aturar, immobilitzar i escortar l'autobús transfòbic fins a la sortida de Catalunya amb els cartells tapats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el balanç de la campanya «Fas 6 anys: Tria un llibre».

Pregunta al Govern sobre el balanç de la campanya «Fas 6 anys: tria un llibre»

310-00416/13

Formula la pregunta la diputada Irene Aragonès Gràcia, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, vicepresidenta. Consellera Garriga, aquest cap de setmana hem vist com la vint-i-vuitena edició del manga ha batut rècords. La seva afició creix amb

força a Catalunya i també la de les edicions del gènere en català; un gènere que motiva l'interès entre infants i joves a llegir en català i demostra que quan hi ha oferta en català, la trien.

Per altra banda, les cent accions transversals per fomentar el català, sorgides del consell extraordinari del Govern, han de garantir viure plenament i lliurement en català. Tenim el dret de ser atesos en la nostra llengua, i més quan ens trobem en una situació de vulnerabilitat. La formació en immersió i gestió en multilingüisme dotarà el professorat de les eines per garantir el català a les aules i ha de ser una normalitat també en aquest país treure's el carnet de conduir en català, per citar-ne alguns exemples. Per tant, unes mesures per donar resposta immediata a les urgències del català i en paral·lel al desenvolupament del pacte nacional per a la llengua, que serà la base dels plans de política lingüística dels propers deu anys.

I aquesta transversalitat ens permetrà fer taca d'oli, com la col·laboració interdepartamental entre Cultura i Educació, un bon exemple de treball conjunt en la campanya «Fas 6 anys: Tria un llibre». Amb objectius com estimular els hàbits de lectura als infants, que descobreixin les llibreries i que se sentin motivats per començar la seva pròpia biblioteca, tot aprenent a valorar els llibres, i també el suport a la creació, a l'edició, a la traducció també i a les llibreries com a elements imprescindibles per a la difusió del llibre i la lectura.

Llegir ens fa lliures perquè ens ajuda a imaginar altres vides, a comprendre la diferència, a conèixer altres realitats, a viatjar a altres mons, a menjar en altres taules. Ficar-nos en cors que no són nostres, espiar ments i ànimes desconegudes. Llegir ens fa més rics de paraules i coneixement, fantasia, pensament i tolerància. Consellera, li volem preguntar quin balanç fa de la campanya «Fas 6 anys: Tria un llibre» i quines altres accions porta i durà a terme el Departament de Cultura per incentivar la lectura entre els infants i joves.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga i Ibáñez, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada Aragonès, doncs, efectivament, fa uns deu dies vam fer la cloenda d'aquesta setena edició de «Fas 6 anys: Tria un llibre» amb el conseller Cambray. Aquesta iniciativa és una campanya en la qual tots els nens i nenes que fan sis anys reben una targeta a casa seva directament a la seva bústia, personalitzada, una targeta que poden bescanviar per un llibre. La veritat és que és emocionant perquè, durant aquest any en el territori, m'he anat trobant pares, mares, nens, nenes que em preguntaven quan rebrien la targeta. Per tant, és una campanya consolidada i que tots tenen ganes de rebre-la.

I a part, estem enviant una targeta a la bústia, en una bústia que actualment hi arriben molt poques coses i, per tant, segurament pren aquest valor més enllà del que seria, d'aquest objecte, d'aquest regal que encara els hi fa més il·lusió. Aquesta targeta, a la llibreria, la bescanvien per un llibre i allà troben els millors prescriptors, que són els llibreters i llibreteres que tenim a Catalunya.

Tenim tres objectius: estimular els hàbits de lectura dels més petits, fer que descobreixin les llibreries i, tal com vostè deia, que creïn les seves pròpies biblioteques personals i, finalment, també reforçar les vendes a la literatura infantil. Aquest any 2022 hi han participat prop de quaranta mil infants catalans, nens de sis anys. Això representa el cinquanta-tres per cent dels nens i nenes de Catalunya. És la xifra més alta des que es va iniciar aquesta campanya, el 2016. El setanta-dos per cent han comprat els llibres en català. És una dada important, sobretot en la línia de foment del català que estem treballant des del Govern d'aquest darrer any i mig.

El nombre de llibreries participants també ha incrementat, ha passat a 462, i s'han venut quasi sis mil llibres d'unes quatre-centes editorials. En fem un bon ba-

lanç. La veritat és que sembla que funciona; aquesta iniciativa funciona molt i molt bé. Tenim dades de valoració molt bones. Hi va haver molta afluència de públic a les llibreries, però sí que, efectivament, també sabem que tenim un repte i el repte és arribar al quaranta-set per cent dels nens i nenes que no han bescanviat aquesta targeta. I en això treballarem conjuntament amb el Departament d'Educació, ja ho hem parlat amb el conseller Cambray, perquè aquest 2023 aquest percentatge disminueixi i hi hagi molts més nens i nenes que bescanviïn aquest llibre.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el millorament de les indemnitzacions i els ajuts per a dones i fills que han patit situacions de violència masclista

310-00417/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el millorament de les indemnitzacions i els ajuts per a dones i fills que han patit situacions de violència masclista. Formula la pregunta la senyora diputada Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Raquel Sans Guerra

Gràcies. Bon dia a tothom. Consellera Verge, en els primers pressupostos del Departament d'Igualtat i Feminismes es va fer una aposta clara per les polítiques de reparació. En el cas dels feminicidis, es passava a cobrir amb diners públics el sepeli o el trasllat o repatriació de les dones que han estat assassinades, perquè cal que el Govern estigui al costat de les famílies que es troben en aquest tràngol, en lloc de causar un patiment afegit. Però no ens podem quedar aquí.

Quan parlem de la importància i la urgència de tenir uns pressupostos aprovats tan aviat com sigui possible, normalment pensem en Salut, Educació o en Drets Socials, que són les partides més importants, però per al 2023, amb la voluntat de seguir avançant en aquesta transformació feminista, la seva conselleria també preveu un augment importantíssim de les indemnitzacions que reben les víctimes de violència masclista, perquè les prioritats polítiques, com vostè mateixa va dir, es mesuren en funció dels recursos que s'hi destinen. És per aquest motiu que el Govern, dèiem, preveu incrementar de manera substancial aquestes indemnitzacions, però no només això: es reconeixerà per primera vegada que dones com la mare del Leo, assassinat en mans del seu pare, puguin accedir a aquestes indemnitzacions. I és que sí, a hores d'ara, per més increïble que pugui semblar, no existeix aquest dret. La reparació de les supervivents és i ha de ser una de les prioritats d'aquest Govern.

Un altre dels despropòsits que des de la seva conselleria, des del Govern, es vol revertir és l'exclusió que generen els requisits que es demanen per accedir a les ajudes i que moltes vegades passen per haver presentat denúncies prèvies o tenir sentències judicials. Una situació que encara afegeix més dolor i més hostilitat a les persones que han viscut una situació tan greu. És evident que la mort d'una mare, que la mort d'un fill no es pot reparar ni amb tot l'or del món, però el que no pot passar és que les institucions desemparin les dones i els fills i filles que han estat víctimes d'aquesta violència. Estem aplicant una nova forma de fer política, unes noves polítiques que garanteixin nous drets.

Per tot això, consellera, voldríem que ens donés més detalls sobre aquesta voluntat no només d'ampliar els recursos per poder donar a aquestes víctimes de violències masclistes, sinó també la voluntat de simplificar tràmits i ampliar tots aquests supòsits.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, tal com ha dit, la violència masclista és estructural, impossible d'erradicar en una legislatura, però en el dret a la reparació tenim la responsabilitat d'avançar-hi tant com sigui possible –i els pressupostos del 2023 en són una oportunitat excel·lent– i també avançar en l'erradicació de les violències institucionals, perquè aquestes són només responsabilitat d'allò que fem les administracions. Per tant, l'avenç que suposa la modificació que fem via llei d'acompanyament de la Llei 5/2008 i del decret d'indemnitzacions té aquests dos grans objectius que mencionava: incrementar les quantitats, però també introduir nous supòsits i vetllar per l'erradicació de la violència institucional.

En el cas dels fills i filles de les dones assassinades per feminicidi, la indemnització es multiplica per cinc, passant de 6.600 –arrodoneixo xifres– a quaranta mil euros. Però de manera cabdal no caldrà que presentin una sentència judicial per la violència viscuda prèviament per la seva mare, perquè en molts casos de feminicidi no hi havia aquesta denuncia prèvia.

També en els casos de violència vicària amb la mateixa quantitat, aquests quaranta mil euros que per primera vegada les mares tindran dret a percebre per aquesta violència tan brutal que el pare ha exercit sobre elles. Només també com a requisit l'inici o la presentació de les diligències policials, perquè sabem que en alguns casos on el pare agressor, per exemple, se suïcida, no hi haurà un procés judicial pel mig i això és extremadament important.

En el cas de les dones supervivents de qualsevol de les formes de violència masclista que recull la nostra llei, la quantitat es manté, però de manera cabdal estem eliminant també aquest requisit de presentar informe de lesions o de seqüeles perquè és revictimitzador. Ho és clarament perquè implica fer reviure la situació viscuda o implica que potser no es poden obtenir perquè en el seu moment no van quedar recollides de la manera adequada.

De manera molt important també fem compatibles aquestes indemnitzacions amb la renda garantida de ciutadania. Perquè el dret a la reparació ha de poder ser perfectament compatible amb el dret a qualsevol altra prestació que tinguin aquestes dones o els fills i filles.

I de manera molt destacada també: li acabo de donar les quantitats que vam calcular en el seu moment amb els valors de l'IRSC de l'any 2022, però amb l'acord històric a què s'ha arribat..., que el Govern ha arribat amb el Consell del Diàleg Social i la Taula del Tercer Sector, que preveu aquest increment del vuit per cent, les quantitats seran actualitzades i, per tant, la quantia de les indemnitzacions també serà molt més justa.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la capacitat per fer front a la triple epidèmia de grip, covid i bronquiolitis.

Pregunta al Govern sobre la capacitat per fer front a la triple epidèmia de grip, covid i bronquiolitis

310-00410/13

Formula la pregunta la diputada Anna Grau Arias, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. *Conseller doctor* Balcells, ¿puede usted garantizar que no van a faltar en la sanidad pública catalana vacunas para la gripe y otras afecciones respiratorias que están golpeado con especial fuerza este año?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, en aquest moment a Catalunya tenim quatre virus respiratoris circulants: el virus de la grip, que està creixent; el rinovirus –comú–, que està creixent; el virus sincicial respiratori, que vam tenir el pic fa pocs dies, la bronquiolitis infantil i també dels adults, que està en davallada, i el virus del SARS-CoV-2, de la covid, que en aquest moment encara està aquí i està més o menys estabilitzat. Hi ha vacunes per a tothom i el que és més important és que el que hi ha és una capacitat del sistema per donar la resposta adequada a les necessitats que aquests virus provoquen a la població.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies. *Conseller doctor* Balcells, ¿por qué ha decidido la Generalitat comprar per esta temporada 120.000 dosis menos de vacunas de la gripe que la temporada pasada? ¿Tan seguros están de que la gente se va a querer vacunar menos, sobre todo la gente mayor de sesenta y cinco años?

Pues se han comprado menos vacunas estándar, la trivalente de huevo, pero, sobre todo, se ha reducido sustancialmente la compra de vacunas de inmunogenicidad aumentada, que son las más indicadas para la gente mayor, según fuentes de esta diputada. Fuentes que, asimismo, sostienen que, encima, Cataluña está pagando las vacunas más caras que en Galicia o Andalucía, por citar solo dos ejemplos.

El problema aquí siempre ha sido y sigue siendo poder comprobar las cosas. Yo le ruego, *conseller doctor* Balcells, que me desmienta, si puede, que se están comprando menos vacunas de la gripe, que me quite de la cabeza la preocupación por si podemos llegar a padecer desabastecimientos, como ya está pasando con otros medicamentos, o si se le está colando a la gente mayor una vacuna más indicada para la población más joven.

Y si no me puede desmentir rotundamente todo esto, pues que me lo explique, que me dé cifras, controles, razones, algo, porque aquí nunca se explica ni se controla nada. Los criterios son inescrutables y dudosos, y ya no sabemos si priman criterios médicos, empresariales o así sea remotamente relacionados con un *tres per cent* con bata blanca, como el famoso contrato de las mascarilla con 24 millones de comisión, ¿se acuerda?

Ya puestos, y si le sobra tiempo, ¿usted o alguien me puede aclarar por qué la empresa Hipra no acaba de dar con la tecla ni de tener a punto la vacuna de la covid, a pesar del apoyo incondicional de los gobiernos catalán y español, que han volcado allí muchísimos recursos que podrían haber desarrollado la vacuna del CSIC? ¿Está todo controlado o nos tenemos que preocupar? ¿Van a honrar ustedes nuestra confianza, que les votamos el decreto extraordinario, o va pasar lo de siempre?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, població en general, no pateixin, hi ha vacunes per a tothom, les vacunes adients, i, a més, estem insistint en que la població de risc que es vacuni, la vacunació de la grip. És cert que la gent s'ha relaxat una mica

i no hi ha tanta tendència a vacunar-se, però tenim un índex de vacunació prou alt, i estem insistint a la població, sobretot la de més de seixanta anys, que es vacuni de la grip i de la quarta dosi de la covid.

No es preocupin per les vacunes, està tot ben controlat. Pel que ens hem de preocupar és, efectivament, com tenim els plans de contingència tant a la primària com en el sistema hospitalari, que estem desenvolupant i que està tothom preparat, a més a més, amb un pla, el PIUC, el pla d'hivern, que hem dotat, multiplicat per cinc els recursos a la primària per tenir els recursos suficients per donar la resposta necessària a la grip que vindrà aquestes properes setmanes. El pic serà ara mateix, per Nadal. També en els hospitals, el reforç necessari per poder donar aquesta resposta.

Jo el que faig és una crida a la població en general a que tingui cura, és a dir..., i utilitzi amb sentit comú també els recursos sanitaris, en el sentit de que amb una afecció lleu, doncs, a casa, amb les cures a casa i trucant al 061, si convé, i en cas de dubte, consultar els sistemes de primària, tant d'urgències com de la visita espontània a la primària, i utilitzar els recursos hospitalaris per a les afeccions més greus.

És a dir, bé, un hivern, estem a l'hivern una mica complicat, com altres anys. Vacunació a tothom, hi ha vacunes suficients. Sentit comú amb utilització dels recursos sanitaris.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre memòria històrica.

Pregunta al Govern sobre memòria històrica

310-00419/13

Formula la pregunta la diputada Aurora Madaula i Giménez, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies. Gràcies, presidenta Borràs, membres de la Mesa, Govern, diputats, consellera. La memòria històrica és una estructura d'estat per a Junts per Catalunya, i creiem que els diferents projectes treballats en l'anterior conselleria –mapa de fosses, cens de persones desaparegudes, exhumacions de fosses comunes, recerques de brigadistes internacionals, el projecte de llei de memòria històrica, el conveni transfronterer per estudiar l'exili– han de ser, han de seguir sent prioritaris. Per tant, quins són els propòsits d'actuació del Govern en matèria de memòria col·lectiva?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Gemma Ubasart i González, consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La consellera de Justícia

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada. Doncs sí, com molt bé ha indicat, tots aquests projectes, doncs, tiren endavant, eh? Són projectes... La memòria democràtica és molt important, és una estructura d'estat, és molt important en un estat democràtic, i Catalunya sempre ha anat a l'avançada en les polítiques memorialístiques.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Aurora Madaula i Giménez.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies. Centraré la meua pregunta en un dels projectes. El 6 de juliol del 2005, un grup de persones, encapçalades per l'advocat i historiador Pep Cruanyes, el coordinador de la Comissió de la Dignitat, presentaven la primera iniciativa legislativa sobre la necessitat de tancar la comissaria de Via Laietana a Barcelona, i reconver-

tir aquest espai, aquest edifici on s'havien practicat tortures en un espai de memòria i de record a la repressió que durant dècades s'hi van produir.

Han passat disset anys d'aquesta petició, i quaranta-set de la mort del dictador Franco, i encara la comissaria és oberta. Entitats com l'Ateneu de Memòria Popular, Irídia i d'altres fa anys que lluiten perquè aquesta comissaria passi de ser un centre de repressió i tortura a un espai de memòria.

L'Ajuntament de Barcelona, el Parlament de Catalunya, el Congreso de los Diputados han aprovat mocions en aquest sentit. Fa més de cinc anys, i la comissaria continua oberta. Gairebé dos-cents organismes nacionals i internacionals han signat un manifest que demana la reassignació d'aquest espai de tortura i d'atenció, però la comissaria continua oberta.

Estudiants, obrers, catalanistes, intel·lectuals, polítics, capellans, independentistes, sindicalistes, homosexuals, Tomasa Cuevas, Miguel Núñez, Gregorio López Raimundo, Pilar Rebaque, Carles Vallejo i milers de persones van patir tortura, tortures i vexacions a la Via Laietana, i no només durant la dictadura.

Per la memòria d'aquestes persones, per denunciar el feixisme, recuperar la dignitat, consellera, lluitar contra la tortura no es fa des de la discreció. Pensa el Govern tancar la comissaria de la Via Laietana, de les tortures, i recuperar l'espai? O pensa fer com els que avalen les tortures des de les comissaries, fronteres o ministeris?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

Gràcies, diputada. Doncs, precisament amb la necessitat del tancament de Via Laietana ens hi trobarem, i crec que ens trobarem gairebé tota la cambra per ressignificar aquest espai. Un espai que va ser un espai de tortures durant la Transició, durant el franquisme i la Transició, doncs, ressignificar-lo en un espai de memòria. Com molt bé diu, entitats i institucions fa molt temps que ho reclamen. De fet, des de l'arribada dels governs catalanistes i de progrés i quan es van engegar les polítiques memorialístiques, aquesta va ser una de les principals qüestions que es va posar sobre la taula, i, per tant, el nostre objectiu és tancar el cercle i en aquest mandat poder fer realitat, doncs, la ressignificació i el tancament de la comissaria de Via Laietana.

El 10 d'octubre del 2013 aquest Parlament va sol·licitar formalment aquesta ressignificació de Via Laietana. El dia 1 de juny del 2017, la Comissió d'Interior del Congrés va aprovar una proposició no de llei, amb tots els grups parlamentaris excepte el PP que apostaven, també, doncs, per aquesta línia. Entitats memorialístiques, altres institucions públiques caminen cap aquí, i no seria res estrany. És el que s'ha fet i s'està fent en altres països d'Europa i el que s'està fent a altres comunitats autònomes.

Per tant, nosaltres ens hem posat, doncs, aquest tancament de la comissaria de Via Laietana com un dels objectius. Hem començat, hem iniciat ja contactes i hem començat, doncs, a avançar en aquest sentit i, per tant, crec que és una de les apostes en què les diferents institucions –catalana, municipal i espanyola– han d'anar a una, perquè no podem tindre aquest espai per més temps sense ressignificar. Crec que és una proposta d'amplis consensos, i per tant hi hem de treballar conjuntament perquè, ara sí, sigui realitat.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el servei ferroviari de rodalia

310-00420/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el servei ferroviari de rodalies. Formula la pregunta la diputada Cristina Casol Segués, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Cristina Casol Segués

Rodalies és un niu d'avaries, de retards, d'incompliments, de col·lapses i d'accidents. L'accident, la col·lisió de Montcada i Reixac no és un cas aïllat, és un cas entre molts, milers al llarg del temps. Un accident en una setmana on dilluns ja s'acumulen retards de més de quaranta minuts a la R1. Conseller: rodalies té solució?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Juli Fernàndez Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori (Juli Fernàndez i Olivares)

Bon dia, vicepresidenta. Diputada Casol, el Govern de la Generalitat vol ser part de la solució de Rodalies. El Govern de la Generalitat el que vol és facilitar la vida de la gent cada dia, de les desenes de milers de persones que cada dia han de patir una situació, com a mínim, d'incomoditat en el servei públic i, per tant, el que volem és gestionar tots els trens i totes les vies, i, per tant, també Rodalies, per ser part de la solució del dia a dia de la gent.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Cristina Casol Segués.

Cristina Casol Segués

En aquest sentit, doncs. No sé si vostè també són amb els del retrobament sense retrets, però d'entrada vull dir-vos que la tríada culpable –Renfe, Adif i el *ministerio*–, no ha demanat mai disculpes als catalans. I sembla que juguen a la pilota, que canvia de mà i es llença desesperadament. Però per desesperats, els usuaris, perquè dels usuaris mai ningú se'n preocupa ni se'n fa càrrec. I com a usuària li puc dir que sempre em preocupa molt, per si arribo tard, per si el tren s'atura o per si no arribo. I vostè ara em respondrà aquí a l'hemicicle, però segurament no ho faria de la mateixa manera si fóssim dintre un tren a les set del matí o a la cua del servei d'urgències després d'una col·lisió.

És inútil rendir-se a Madrid, i això ens perjudica molt, als catalans. L'Estat espanyol ha perpetuat un greuge històric amb aquest maltractament. Som davant d'un incompliment reiterat d'un *gobierno* que no executa les inversions previstes a Catalunya. Potser em dirà que aquest dilluns es va posar en servei l'estació de Sant Andreu, però concordarem que és un mèrit més que dubtós, perquè l'estació és la més antiga de l'Estat i, a més a més, probablement una de les més antigues d'Europa, que encara es mantenia miraculosament dempeus i que s'ha perpetuat sempre com un escull urbanístic.

Estaran amb nosaltres, indiscutiblement, que aquestes millores arriben amb molts anys de retard, tard, quan la xarxa està pràcticament col·lapsada, i no només són necessàries aquestes obres, sinó moltíssimes més. A més a més, per acabar-ho d'adobar, ens ofereixen un servei gratuït, com un premi de consolació, però aquesta gratuïtat no compra els usuaris, perquè tothom prefereix pagar i tenir un servei amb qui confiar. Jo cada dia em pregunto: com pot ser que algú que agafi Rodalies no sigui independentista? És possible que arribi algun dia que el traspàs s'apropi, però dubto que sigui total. Mai deixaran d'ofegar i mai faran per millorar la qualitat de vida dels catalans. Catalans que hem comprovat, amb la pròpia gestió, la de l'autogovern, que en Ferrocarrils de la Generalitat tenim un exemple a seguir de molta qualitat per al nostre país.

Per tot això li pregunto, conseller, en quin punt es troben les eternes promeses del traspàs? Quines accions duu a terme el seu departament per fer-ho efectiu? Implicarà un traspàs total i integral?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Moltes gràcies, senyora Casol. Jo crec que en aquesta qüestió hi ha un ampli consens. Hi ha un ampli consens que cal la millora del sistema de rodalies, bàsicament perquè els ciutadans i ciutadanes són qui ho pateix. I això no és un consens només polític, sinó que, per exemple, la darrera enquesta del CEO el que diu és que més del setanta per cent dels catalans i les catalanes estan d'acord en que la Generalitat de Catalunya gestioni directament Rodalies. L'última enquesta de mobilitat en dies feiners, el sistema de transport públic més mal valorat o menys valorat és Rodalies. Però no cal anar a enquestes. N'hi ha prou que cada dia agafem un tren. Doncs, des de l'1 de setembre podem veure que nou de cada deu dies hi ha hagut alguna incidència greu al sistema de rodalies. Per desgràcia –i m'agradaria que no fos així–, això no ha passat en els darrers dos mesos, des de que jo tinc la responsabilitat de govern: fa anys que passa, fa molts anys que passa. Vostès han tingut la responsabilitat del departament durant com a mínim trenta anys, i en aquests trenta anys el traspàs de rodalies no s'ha fet efectiu.

Nosaltres, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, el que li puc dir que fem és treballar cada dia de manera solvent i seriosa amb el ministeri per tal de tenir totes les responsabilitats, perquè nosaltres no volem tenir excuses, no volem tenir cada dia l'oportunitat de sortir a dir que no funciona; el que volem és tenir la responsabilitat, malgrat poder assumir algun desgast, de tenir un horitzó d'esperança i de millora per a la gent que cada dia agafa el tren. I això ho farem –ho farem– exigint que, a més a més de la capacitat de gestió, hi hagi la inversió necessària per tenir aquest horitzó d'esperança. Perquè de ben segur que compartim que el que necessitem és que el dia de la gent sigui una mica més fàcil, i és la nostra feina.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre política fiscal

310-00421/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la política fiscal. Formula la pregunta el diputat Jordi Munell i Garcia, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, presidenta Borràs, president Aragonès, consellers, consellers, diputades, diputats, públic. Consellera Mas, té la seva conselleria alguna proposta fiscal en estudi o ja concretada per contrarestar els efectes de la inflació i, per tant, contrarestar la sobrecaptació que té la Generalitat en aquests moments? Per pal·liar, com dèiem, el poder adquisitiu de les famílies de Catalunya, quines mesures efectives pensa impulsar el Govern per injectar liquiditat a les famílies i a les pimes de cara al 23?

La pregunta és pertinent, no tan sols perquè estem negociant el pressupost, sinó perquè es va publicar fa poques setmanes el darrer informe d'execució pressupostària. Aquest informe diu que la hisenda catalana ha recaptat gairebé un dotze per cent més, un 11,9 per cent més del previst en els primers deu mesos de l'any. També diu

que alguns dels tributs propis ja han superat, a 31 d'octubre, la xifra de recaptació prevista per a tot el 22. Concretament, transmissions, més de 249 milions dels previstos; a l'impost sobre actes jurídics documentats, més de 81 milions sobre els previstos; al tram autonòmic de l'IRPF, més de 555 milions dels previstos, o l'IVA, 168 milions més dels previstos. En total, per tant, tenim una sobrecaptació producte, en molts dels casos, de la inflació.

El conseller Giró ja deia a principis d'octubre que si no s'aplica cap deflactació la Generalitat ingressaria a finals d'any uns 700 milions d'euros més a cavall de la butxaca dels ciutadans, ciutadans i famílies que perden, al mateix fet, poder adquisitiu, i que, per tant, era ell partidari –el conseller Giró–, i en el pressupost que ell tenia previst, d'impulsar mesures com la deflactació de l'IRPF per neutralitzar aquests efectes. Vostè em dirà que aquests majors ingressos compensen les despeses. Les despeses, segons el mateix informe, ens parlen d'una sobre despesa de més de 290 milions d'euros, en retribucions –més docents, mossos, personal de salut– i despesa farmacèutica. Per tant, hi ha marge, hi ha marge de retorn total o parcial d'aquesta sobrecaptació a la ciutadania.

El mateix informe també alerta que alguns dels deutes de l'Estat..., la disposició addicional tercera de l'Estatut, del 22, encara no s'ha rebut, però tampoc els recursos del pla de l'habitatge. Per tant, pensem que no es pot pretendre carregar sobre aquesta fiscalitat dels ciutadans aquests incompliments de l'Estat una vegada més. Els catalans i catalanes pagarem de mitjana uns 224 euros més per efecte de la inflació. Per tant, consellera Mas, potser la pregunta millor és dir: fins quan es continuarà carregant a la butxaca dels ciutadans tot aquest greuge fiscal de l'Estat?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Mas Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Molt bon dia, diputat, presidenta. En primer lloc, coincidirem, segur, en que voldríem disposar de totes les eines pròpies d'un estat en matèria de política fiscal. En segon lloc, la política fiscal que defensem des del Govern, que crec que és ben coneguda, doncs, per aquesta cambra, té dos pilars fonamentals: en primer lloc, defensem un model de justícia tributària que exigeixi un major esforç a aquells que més tenen; en segon lloc, defensem un model que ajudi a corregir externalitats negatives associades, per exemple, a la crisi climàtica o als efectes sobre la salut de determinats hàbits de consum. Un model també molt important que ha d'ajustar-se, doncs, a les necessitats, a les complexitats de cada moment.

Considerem que ara es fa més necessari que mai tenir un sector públic fort, capaç de donar resposta per la via de la despesa i de la inversió a aquelles necessitats més focalitzades a aquelles..., desplegar actuacions més focalitzades, com deia, sobre aquells que estan patint en major mesura els efectes de l'escalada de preus. Unes consideracions a banda, també: no podem neutralitzar en la seva totalitat els efectes de l'actual conjuntura.

En segon lloc, la política fiscal ha d'acompanyar, ha d'estar compassada amb els objectius de la política monetària, que és contenir doncs l'escalada de preus, i això no ho diem només nosaltres, sinó totes les organitzacions internacionals. En segon lloc, reduint impostos perdem recaptació, i deixaríem en una situació de debilitat uns serveis públics, doncs, que ara mateix són el principal escut dels més vulnerables.

Abans es comentaven unes xifres de..., o es feia referència al model econòmic de Madrid, que promou, doncs, un creixement econòmic, podríem dir, a través de baixos impostos que tenen un detriment en els serveis públics. Per aportar doncs un parell de dades –no perquè vostès defensin aquest model, sinó per la il·lustració de tots–: a Catalunya, un treballador d'atenció primària en serveis socials per cada

1.600 habitants; a Madrid, cada 3.200 habitants. Llits en hospitals públics per cada mil habitants: 3,6 a Catalunya, 2,1 a Madrid. Per tant, podríem donar moltes dades, però el que vull il·lustrar és que la pèrdua de recaptació es tradueix sí o sí en afectació en els serveis públics.

Parlava de la deflactació de l'IRPF, i... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre els problemes reiterats dels equips de respiració autònoma dels bombers de la Generalitat

310-00412/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els problemes reiterats dels equips de respiració autònoma dels bombers de la Generalitat. Formula la pregunta la diputada Judit Alcalá González, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Judit Alcalá González

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia, conseller. Fa uns mesos, arran d'una sèrie d'incidents amb els equips de respiració autònoma del Cos de Bombers, el Departament d'Interior va enviar a revisar totes les ampolles, compressors de càrrega d'aire respirable, espatlleres, «pulmos» detectants de diferents incidències, que, segons declaracions seves, van anar resolent tant amb la seva reparació com amb la compra d'emergència de nous equips.

Malauradament, avui dia continuem coneixent nous incidents amb aquests equips, no tan sols dels revisats, sinó fins i tot amb equips nous de fàbrica, amb molt poques hores d'ús. Incidents amb equips de diferents fabricants, models i anys de fabricació. Conseller, què està passant amb els equips de respiració autònoma dels Bombers de la Generalitat? Què diuen els fabricants d'aquests equips i quines explicacions dona, conseller?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i García, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i García)

Vicepresidenta, diputades, diputats, diputades... Efectivament, s'han produït alguns incidents que sembla que no tenen –perquè estan en aquests moments a revisió– res a veure amb els problemes anteriors que es van produir, però efectivament hi ha hagut alguns *fallos*, alguns errors que sembla que tenen caràcter mecànic. El primer que s'ha fet, naturalment, és precintar-los, portar-los, òbviament, a revisió, i alhora també informar-ne els representants sindicals i fixar una comissió entre representants sindicals i els responsables de prevenció i seguretat per anar explicant tot allò que es produeix.

S'ha de dir també que quan es produeixen aquest tipus d'incidents hi ha, alhora, també, un mecanisme en el funcionament del Cos de Bombers, que és que hi ha un sistema de seguretat en el que sempre queda una persona a fora. En aquests darrers temps se n'han produït tres, d'incidents, i després, si de cas, li explicaré quines són les revisions que s'han fet respecte a les que es van produir ara fa uns mesos.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Moltes gràcies. Miri, conseller, hi ha un problema, i un problema que és el departament. Als bombers de l'Ajuntament de Barcelona, això no passa. Als bombers de la Diputació de Sevilla, això no passa. Als bombers de Torrelavega, tampoc passa, i als bombers de la ciutat de València, no passa. Aquests equips s'utilitzen arreu del món; els bombers francesos i els bombers alemanys també utilitzen aquests equips, i no hi ha aquests incidents. Comprovi-ho, si vol.

Aquí han passat incidents i accidents amb equips de respiració autònoma que s'han bloquejat i bombers que s'han quedat sense aire. Equips que fent pràctiques, també, es bloquegen. Equips que fent un servei, es bloquegen. Equips que fent una revisió, es bloquegen. I no parlem de mesos, parlem d'aquesta setmana, parlem d'aquesta setmana, conseller. Comprovi-ho.

I sap què passa, conseller? Que les revisions que fan no deuen de ser les correctes. «Pulmos» amb etiquetes revisades i dades correctes es col·lapsen. *Manguitos* d'espalleres que no compleixen la normativa, que estan als parcs de bombers, que no compleixen la normativa anticollapse, estan allí. I si..., crec que vostè em sembla que en té constància, perquè si no en té vol dir que això se li amaga i que té un problema, per això, perquè només passa, li he dit, al Cos de Bombers de la Generalitat.

Vostè n'és el màxim responsable i no hem vist depurar responsabilitats, com tampoc hem vist depurar responsabilitats..., i amb la despesa de més de 5 milions i mig que porten gastats en indemnitzacions en casos perduts dels tribunals, amb referència als bombers que van suspendre de forma arbitrària en diferents oposicions.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Miri, sí, hi havia un problema, un problema molt notable. Per exemple, el Cos de Bombers no tenia coneixement de quin era el nombre d'equips que hi havia. No se sabia quina era la traçabilitat quan es reparaven o es revisaven o s'omplien les ampolles. I sí que hi ha hagut algun incident, hi insisteixo, que té caràcter mecànic. I sí, també, en tots els cossos d'emergències es produeixen alguns errors, com en tota la maquinària.

El que és important és que hi hagi, per exemple, el que no existia fins ara, que és la traçabilitat. Saber exactament el número que hi ha, saber quan es revisen, saber qui els ha revisat i saber on s'han revisat. I això és el que ha fet aquest departament quan es va trobar una situació en la qual, hi insisteixo, no hi havia ni se sabia quin era el número de material que hi havia.

S'ha garantit, per tant, revisar tots els aparells, tots els equips, comprar-ne de nous, externalitzar el servei de manteniment per garantir que periòdicament se'n faci la revisió i se'n conegui la traçabilitat, i conèixer on, quan i qui els ha revisat. I, malauradament, aquest tipus de situacions ve derivada de massa anys de desinversió, massa anys de desinversió, de temps en el qual els vehicles, per exemple, quedaven en els parcs perquè no hi havia ni diners per revisar. Aquestes coses s'han revertit i, naturalment, tot ho seguirem revertint amb explicació als representants sindicals i a qui correspongui.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els ajuts a l'activitat arqueològica.

Pregunta al Govern sobre els ajuts a l'activitat arqueològica

310-00413/13

Formula la pregunta la diputada Rocio García Pérez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellera. Considera que el seu departament destina els fons necessaris a l'Abric Romaní, parc prehistòric de Capellades?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga Ibáñez, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Gràcies, vicepresidenta. En realitat, l'Abric Romaní es presenta a una convocatòria, com tots els altres jaciments de recerca de Catalunya, i aquest any ha entrat en un quadriennal que crec que l'aportació total és de 89.000 euros, és el que li ha tocat degut a la puntuació que es dona segons la comissió en la que es presenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Rocio García Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Bé. Després de visitar l'excavació i parlar amb científics i professionals, ens ha sorprès veure una certa manca de suport de la conselleria de Cultura al jaciment de l'Abric Romaní, considerat un dels més importants del món. Fa anys que falten recursos de la Generalitat a l'excavació de la comarca de l'Anoia, provocant un clar retard en els treballs d'investigació, que en part s'ha resolt per l'aposta de la Universitat Rovira i Virgili, la Diputació de Barcelona i el suport de l'Ajuntament de Capellades.

Però encara més, ens ha sorprès la inacció de la conselleria després del descobriment de restes d'un crani neandertal el passat estiu. Segons la comunitat científica, el jaciment de Capellades s'equipararia al nivell del jaciment d'Atapuerca i ens preguntem: és que no mereix l'Abric Romaní un esforç d'inversió extraordinari de la Generalitat de Catalunya? Per què l'única acció que han fet ha estat incoar l'expedient per declarar-lo BCIN, i creiem –deixi-m'ho dir– que arriba tard, molt tard, i tampoc aporten els recursos de la Generalitat. Bé, hem vist com altres comunitats autònomes, com la Junta de Castella i Lleó, estan destinant molts més recursos: la Generalitat de Catalunya, a l'any, 22.000 euros i la comunitat de Castella i Lleó, a Atapuerca, 160.000 euros el 2022.

Així doncs, ens agradaria trobar un suport molt més gran de la Generalitat de Catalunya a aquest jaciment de Capellades. I també confiem que ho resolguin obrint tot en una línia d'ajut finalista al jaciment de l'Abric Romaní per al 23. Pensem que l'Ajuntament de Capellades també necessita alliberar recursos municipals que està assumint i que destina cada any a sufragar despeses de les excavacions.

El Govern de Catalunya ha de destinar recursos públics necessaris per protegir el patrimoni cultural i arqueològic del país, incrementant ajuts als jaciments i als seus ajuntaments per fomentar el desenvolupament cultural, científic i educatiu, i també, alhora, per reforçar la cultura com a element d'impuls econòmic dels territoris i també de Catalunya.

Moltes gràcies, consellera.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, les línies d'actuació del Departament de Cultura pel que fa a l'arqueologia i la paleontologia se centren en dos àmbits: en les línies d'ajut –que ara li explicaré bàsicament la que es presenta a l'Abric Romaní– i la protecció normativa, que també és molt important. La protecció normativa es refereix a declarar nous jaciments, béns culturals d'interès nacional, declarar entorns de protecció, també espais de protecció arqueològica.

En relació amb la línia d'ajuts per tal de potenciar la recerca arqueològica, atès que és molt important per al coneixement del país i el primer pas per obtenir informació després que permeti fer actuacions, tenim aquesta línia quadriennal de recerca en matèria arqueològica, paleontològica per al període 2022-2025, que és ara la que hem tret en aquests moments.

Recordar-li que al quadrienni 2018-2021 aquesta línia estava dotada amb 2.464.000 euros; en aquest quadrienni, 2022-2025, aquesta línia està dotada amb 5 milions d'euros. Per tant, aquest 2022 ens ha permès doblar la línia d'ajut. Suficient? Segurament no. Ara, després també em referiré a això.

Vaig tenir la sort de que em van convidar el dia que van fer el descobriment del tros de crani neandertal en el jaciment de l'Abric Romaní. De fet, ja hi havia anat al febrer. Vaig dir que hi tornaria a l'agost, quan estaven fent la..., quan ells hi són, perquè, evidentment, l'Abric Romaní és un dels jaciments arqueològics prehistòrics més importants de Catalunya.

Hem iniciat el BCIN. És veritat que és tard, però no ho havia fet ningú abans. Per tant, nosaltres l'hem iniciat aquest final de l'any passat i el tindrem segurament aprovat en tres mesos.

Aquest 19 d'agost, finalment, després de quaranta anys, van trobar aquest fragment de crani, que va ser molt i molt important. Normalment aquests projectes de recerca es fan durant l'estiu.

I el que sí que li volia comentar és que, com vostè sap, la setmana passada vam presentar un projecte de pressupost de 100 milions d'euros més per al Departament de Cultura, que arribarem a l'u i mig del pressupost de la Generalitat. Entenc que vostè i jo sabem que aquests 100 milions són molt necessaris per a la cultura i que ens ajudaran a aprovar aquest pressupost.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'emancipació juvenil.

Pregunta al Govern sobre l'emancipació juvenil

310-00414/13

Formula la pregunta el diputat David González Chanca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

David González Chanca

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tots i totes. Conseller, com vostè sap perfectament, fa poc més de set mesos vam celebrar el Ple monogràfic d'emancipació juvenil en aquest Parlament. Un ple que bàsicament va servir per a dues qüestions: la primera, per constatar la falta de propostes en polítiques de joventut que hi ha hagut per part del Govern en els darrers anys i, la segona, per aprovar un llistat de propostes amb la màxima celeritat possible que havien de servir per revertir la complicada situació del jovent català, algunes d'elles amb l'encàrrec específic d'implementar-les abans de finals d'any.

Ja som a finals d'any i li preguntem, conseller: quin és el nivell d'implementació de les propostes de resolució aprovades al Ple monogràfic i quina és la valoració que fa al respecte?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, gràcies per la seva pregunta. Miri, el Govern concretarà aquest conjunt de resolucions, que van ser importants i que orienten la nostra política en el pla nacional de joventut.

Justament aquest divendres tenim previst convocar el consell rector del pla. Vostè sap que el consell rector és l'instrument de la llei de polítiques de joventut –una bona llei. I, a més a més, pensem compartir amb vostès en els propers dies aquest pla i estarem encantats de que el Grup Socialistes i Units per Avançar contribueixi a millorar el pla nacional, on es concreten les polítiques d'aquestes propostes de resolució.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat David González Chanca.

David González Chanca

Gràcies, conseller, per la resposta. Per tant, coincidirem que el que s'ha fet és del tot insuficient.

Val la pena recordar com vam arribar al pla de joventut del mes de maig. Ens van dir que el 2022, any designat com a Any Europeu de la Joventut, el Ple monogràfic serviria com un tret de sortida d'un conjunt d'accions per prioritzar polítiques de joventut. I això no ho hem vist. Ens van dir, com bé comentava, que el Ple monogràfic serviria per donar resposta als problemes dels joves, també de les conseqüències econòmiques derivades de la guerra d'Ucraïna. I això no ho hem vist. Ens van dir també que aquest 2022 el pla nacional de joventut..., que, com bé ha dit, no està acabat, però sí que ens van dir que s'enllestiria i es presentaria aquest 2022. Ara sabem que no serà així i hauré d'esperar a l'any vinent.

Sí que els volem reconèixer una cosa positiva que és certa: vostès van aprovar i presentar una proposta estrella en l'àmbit de l'emancipació juvenil, que és l'abonament del lloguer juvenil, mesura que primer van criticar i després van copiar i calcar del *bono joven de alquiler* del Govern d'Espanya. Doncs bé, per nosaltres benvinguda sigui la mesura i tant de bo en vinguin de noves.

La nostra conclusió, conseller, és que queda molta feina per fer, vostè ho sap perfectament, porta el temps que porta, i no li diem que ho canviï tot ni en dos ni en sis mesos, però sí que li demanarem que sigui curós en el compliment dels compromisos que ha agafat el seu Govern en matèria de joventut i que estigui predisposat a agafar-ne de nous si fa falta, que falta en fa, perquè cal revertir d'una vegada per totes la situació de vulnerabilitat que viu la majoria de la joventut catalana.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor diputat, li agraeixo el to de la seva pregunta. Sobre el fons de la qüestió, hi coincidirem, tenim un repte, que és la emancipació dels nostres joves, però sí que discreparé amb vostè sobre la inacció del Govern.

Miri, el conseller Torrent ha liderat en aquest període més de 215 milions d'euros en un pla de xoc per a l'ocupació dels joves, del que s'han beneficiat seixanta mil joves catalans. Principal repte: l'emancipació té a veure amb l'àmbit del treball. Des de

les polítiques de joventut, les quaranta-quatre oficines de Joventut del Govern de Catalunya han atès més de 300.000 demandes de joves vinculades a l'àmbit de l'emancipació; més de 200.000 joves s'han vinculat a aquestes oficines. O el conseller Fernández està liderant les polítiques en l'àmbit de facilitar l'accés a l'habitatge; l'altra dificultat per a l'emancipació dels nostres joves.

I vostè m'ha parlat del bo; bo insuficient. Vostè sap que les sol·licituds que ens van arribar per part dels joves..., respecte al pressupost que l'Estat havia transferit s'ha quedat clarament curt. I justament vam posar en marxa una política complementària a aquest bo de l'Estat per posar-hi més recursos.

I, en aquest sentit, el convido a que el seu grup participi de l'acord de pressupostos que el president Aragonès està liderant. Perquè per construir aquestes polítiques que vostè demana, per tindre més recursos per al bo per als joves, per mobilitzar polítiques per a l'ocupació dels joves, necessitem aprovar els pressupostos. Si el Grup Socialistes i Units per Avançar està en l'acord de pressupostos, no pateixi que avancem en l'emancipació dels joves.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'evolució del mercat laboral

310-00411/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'evolució del mercat laboral. Formula la pregunta el diputat Joan Carles Gallego i Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bon dia a totes i tots. Bon dia... *(El micròfon de l'escó no s'aguanta dret i retorna a la posició inicial. Remor de veus.)* Això cau. Aquest l'haurem d'arreglar. *(Rialles.)* Això... *(El micròfon torna a caure.)* Devem tenir algun problema amb el pressupost, en aquest cas, del Parlament. *(Rialles.)* Bé, doncs bon dia, deia, senyor conseller.

Crec que hem de valorar positivament el funcionament del mercat de treball. El mercat de treball està resistint i està resistint bé en un entorn de crisi ecològica i en un entorn també d'incerteses en l'economia i en les relacions econòmiques internacionals. Crec que aquesta bona resistència del mercat de treball català té molt a veure amb el que han estat les polítiques que des d'En Comú Podem i Unidas Podemos hem impulsat en el Govern estatal: els ERTOS, que van evitar la caiguda, la pèrdua de capacitat productiva instal·lada, o la reforma del mercat de treball, que dona la volta com un mitjà a la reforma imposada, a la contrareforma laboral imposada pel Partit Popular i Convergència i Unió, que s'instal·lava en la precarietat.

Crec que aquests dos elements, ERTOS i reforma laboral, que hem impulsat des del Govern central, tenen molt a veure amb aquesta millora que avui està patint o està tenint el mercat de treball. S'està creant ocupació, i s'està creant ocupació de qualitat. Avui tenim més de 3 milions de persones treballadores ocupades, cotitzant a la seguretat social. Avui tenim menys atur, menys del deu per cent, però encara tenim 350.000 persones aturades.

Està funcionant bé, el mercat treball –més estabilitat, menys temporalitat, menys parcialitat. Però no ens podem instal·lar en el cofoisme. Anem bé, però tenim dèficits. Tenim dèficits importants en ocupació juvenil, tenim dèficits importants en igualtat en el treball i tenim dèficits importants en els salaris. El vint-i-cinc per cent... Ai, perdó. Més del trenta per cent dels menors de vint-i-cinc anys avui estan per sobre del trenta per cent de desocupació. I aquí tenim un problema: desocupació

juvenil. L'atur disminueix, la temporalitat disminueix, però les dones estan més aturades, les dones tenen més temporalitat, les dones tenen més parcialitat. I els salaris estan perdent capacitat adquisitiva. Mentre els guanys empresarials pugen, els salaris perden capacitat de compra, capacitat de consum, capacitat adquisitiva.

És en aquest marc que el Govern ha d'actuar. El Govern té competències i té capacitats per actuar en el mercat de treball i fer front a aquests dèficits, amb ocupació juvenil, amb polítiques clares de formació per a l'ocupació, per a la inserció laboral, per a l'emancipació juvenil, que és un element que ajudarà a crear ocupació juvenil també; amb polítiques d'igualtat, promovent des de la Inspecció de Treball que es facin els plans d'igualtat a les empreses, però promovent també i impulsant tècniques d'igualtat en el treball. I en salaris podem fer moltes coses, entre elles donar suport i no mirar cap a un altre cantó... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Perdó. Se li ha acabat el temps també. *(La vicepresidenta primera en funcions de presidentariu.)* Per respondre té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, vicepresidenta, i gràcies, diputat, per la seva pregunta, i gràcies per l'esforç, malgrat l'oposició dels elements.

Efectivament, com vostè deia i el que batejava en el fons de la seva pregunta és una idea, una afirmació que diu que el mercat laboral al nostre país és resilient. S'està mostrant, el món del treball, resilient, malgrat les dificultats que hem viscut els últims anys i que encara estem vivint.

Òbviament, vostè ha volgut escombrar cap a casa i posar medalles en allò que creu que fa bé el Govern espanyol. Però no hauríem d'oblidar l'esforç fet pel Govern de la Generalitat de Catalunya en tots aquests anys. Parlo de l'esforç especialment fet durant la pandèmia i posteriorment, en la sortida de la situació de covid. Cal recordar que Catalunya és el territori de l'Estat que més esforç ha fet amb relació als sectors més afectats per aquesta crisi.

Però també posar en valor el pla de xoc de polítiques actives d'ocupació, que ha desplegat el major volum de recursos públics, en aquest sentit, que s'hagi fet mai a Catalunya: 917 milions d'euros, que s'han dirigit –i ara respondré alguna de les consideracions que feia vostè–, fonamentalment, a aquells col·lectius del món laboral més afectats per les dificultats d'accedir o de mantenir-se al lloc de treball: òbviament, atur juvenil, bretxa de gènere i aturats de llarga durada. Amb una perspectiva no només palliativa –òbviament hi ha d'haver un punt, eh?, de superar la situació de present–, sinó sobretot amb una voluntat transformadora, no només del món laboral, sinó de la base pròpia de l'economia. I, en aquest sentit, el pla de xoc ha servit també per generar formació, per generar acompanyament i, per tant, per acompanyar la transició cap a aquesta transformació del món laboral.

Hem de seguir en aquesta línia, malgrat la resiliència. O, de fet, aquesta resiliència és fonamentalment gràcies a les polítiques actives d'ocupació, que, hi insisteixo, no només estan pensades per resoldre la situació més conjuntural, sinó amb una voluntat de canvi estructural. Hem de seguir amb aquest plantejament, actuant en aquests sectors que deia que són més vulnerables, que tenen més dificultats per desenvolupar-se en el món laboral, però sobretot pensant que aquesta és una plataforma, efectivament, per incorporar els i les joves al món laboral, amb les noves habilitats, amb els nous requeriments que en aquests moments demana aquest món laboral.

Seguirem treballant en aquesta línia. I, en aquest sentit, l'acord històric fet amb els agents socials justament situa les polítiques actives d'ocupació com un element fonamental per als pressupostos del 23.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els criteris per a nomenar el president del Port de Barcelona

317-00235/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política i formula la pregunta el diputat Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Qué criterios ha utilizado para el nombramiento del nuevo presidente del Puerto de Barcelona?

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, el criteri d'idoneïtat, els criteris de professionalitat i de coneixement del sector de les infraestructures i del funcionament de les administracions públiques del país, així com del sistema productiu de Catalunya, en el qual el Port de Barcelona hi té una funció absolutament fonamental per a l'obertura a l'exterior de la nostra economia.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. En los últimos años han aparecido grabaciones que dejan en mal lugar a políticos de diversos partidos, también del mío. Ustedes se han referido aquí a ello en múltiples ocasiones e incluso han acudido en alguno de los casos a la justicia. Están en su derecho, pero convendrán conmigo que, si se puede hablar de las grabaciones de los demás, también se podrán analizar las que les afectan a ustedes.

El señor Lluís Salvadó, flamante nuevo presidente del Puerto de Barcelona, aparece en unas grabaciones de contenido grotesco, chusquero, y que culmina con el famoso criterio de selección del personal femenino en función del tamaño de sus pechos. No me quiero ni imaginar la que hubieran liado ustedes aquí si eso le ocurre a alguien de mi partido. Es que lo estoy viendo: rostros graves en el Parlament, declaraciones institucionales de *persona non grata*, acusaciones de violencia política. Pero es evidente que ese elevado listón de exigencia feminista es solo para los demás. Cuando se trata de ustedes, no es que no lo aparten al señor Salvador, no, es que lo ascienden, en plan «aquí, para chulos, nosotros».

Y ahí está el problema, la terrible hipocresía de su feminismo de pacotilla. En público hablan de combatir el lenguaje sexista, usan el plural femenino hasta el agotamiento, pero en privado, cuando nadie les oye, ahí con los amigachos, se refieren a las mujeres con un tono que ni Torrente, carajillo en mano, se atrevería a tanto. Vayan, pues, con sus peroratas a otro sitio. Ustedes no están para dar lecciones de feminismo a nadie, como tampoco lo está el Gobierno de España, del partido so-

cialista y de Podemos, los otros teóricos campeones mundiales del feminismo, pero que ratifican este bochornoso nombramiento y, encima, lo justifican públicamente.

En definitiva, señor Aragonés, la pregunta es muy sencilla: ¿Cree usted que el nombramiento del señor Salvadó se ajusta a su compromiso de investidura, de ejemplaridad y feminismo?

Gracias.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, el Port de Barcelona, com li deia, té una funció estratègica en l'economia catalana i, per tant, és imprescindible que hi hagi tot l'impuls polític des de la presidència del Port de Barcelona per afavorir aquelles inversions, que el Govern del Partit Popular va escatimar, per afavorir l'enfortiment del port com una infraestructura fonamental per a les importacions i per a les exportacions. I, per tant, totes les decisions que pren el Govern de Catalunya respecte al Port de Barcelona, estan enfocades en aquesta direcció. Per tant, no tinc cap mena de dubte que el senyor Lluís Salvadó té la vàlua perfecta per presidir el Port de Barcelona i portar a terme l'encàrrec que, en aquest sentit, li fem des del Govern.

I, a partir d'aquí, vostè pot utilitzar qualsevol element menor, qualsevol element que forma part..., (*remor de veus*) sí, sí que forma part, evidentment, de converses privades, que van ser intervingudes i que van ser filtrades a través d'un sumari quan no hi tenien res a veure. Per tant, utilitzant el que era investigació per uns altres elements per intentar, doncs, posar sobre la taula aquells elements que no tenien res a veure, que evidentment aquest Govern no comparteix. Ho sap perfectament.

Però, ahora, posi en valor les polítiques feministes que està portant a terme aquest Govern i que les polítiques feministes no són el canvi de llenguatge que vostè intenta ridiculitzar. No és *només* això. És fonamentalment, doncs, la millora en tots els protocols d'actuació contra la violència masclista. És la multiplicació dels recursos destinats a la xarxa d'intervenció per a les dones afectades per violència masclista. És una visió absolutament transversal en tots els departaments per trencar totes les desigualtats de gènere que encara es produeixen. Per tant, les polítiques són els fets i aquestes són a les que ens comprometem des del Govern.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la definició del delict de malversació

317-00234/13

Formula la pregunta al diputat Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Senyor president, deje que le lea una definición del *Diccionario de la Real Academia Española de la Lengua*: «Delito que cometen las autoridades o funcionarios que sustraen o consienten que un tercero sustraiga caudales o efectos públicos que tienen a su cargo.»

¿Sabe a qué palabra corresponde esta definición?

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, sembla mentida que vostè sigui advocat perquè, si per mirar la tipicitat d'un delictes, mira el *Diccionari de la Real Academia* i no el Codi penal, la veritat, jo no demanaria que vostè em defensés. (*Alguns aplaudiments.*) Segona cosa, però és que, a més, la definició que vostè ha dit s'ajusta al que preveia el Codi penal abans de la reforma del 2015 que va fer el Partit Popular, que és el que ara s'ha acordat de revertir. Per tant, s'està referint a un codi penal antic i no al present.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, la respuesta correcta era «malversación» y usted no ha dicho esa palabra. Mire, es uno de los delitos que cometieron el señor Puigdemont, Junqueras y compañía en 2017 y que ahora ustedes y Pedro Sánchez quieren reinventar. El Código penal ya lo han apañado para mayor gloria de Junqueras y ahora solo les queda apañar también el *Diccionario de la Real Academia* y así lo ajustan a esa nueva realidad creada por ustedes.

Podría decir, ese nuevo diccionario, algo como esto: «Delito que cometen las autoridades o funcionarios que sustraen o consienten que un tercero sustraiga caudales o efectos públicos que tienen a su cargo, con la excepción de los políticos que lo hagan para separar Cataluña del resto de España y apoyando además al Gobierno de Pedro Sánchez».

Mire, yo estoy seguro de que, si usted se lo pide o se lo exige, el señor Sánchez va a remover Roma con Santiago para contentarle. Además, la Real Academia de la Lengua es de las pocas instituciones que les queda por colonizar, por lo cual, igual el señor Sánchez, lo mismo que ya ha colocado a un miembro de su Gobierno en el Tribunal Constitucional, pues pueden colocar como académicos de la lengua, por ejemplo, al presidente de Òmnium Cultural o de Plataforma per la Llengua. Y si quieren hasta erradicar la letra eñe, que con el señor Pedro Sánchez no se puede descartar.

Mire, señor Aragonès, no hay derecho. No hay derecho a que ustedes, aprovechándose de las ansias del poder del señor Pedro Sánchez y con la imprescindible colaboración del Partido Socialistas de Cataluña y del señor Illa, aspirante a gobernar con usted, degraden el Código penal para rehabilitar a Junqueras. No hay derecho que para alcanzar sus objetivos políticos contrarios a la convivencia exijan a Pedro Sánchez que destruya las defensas que cualquier democracia tiene para protegerse de quienes intentan fracturarla. Y el drama para los catalanes no separatistas es que Pedro Sánchez parece dispuesto a ceder a todos y cada uno de sus chantajes, degradando irremisiblemente la calidad democrática de España.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, nosaltres estem plenament compromesos amb la lluita contra la corrupció. I crec que ho hem demostrat a bastament amb totes les actuacions que hem portat a terme per perseguir la corrupció a tot arreu. Però banalitzar la corrupció és utilitzar la tipificació absolutament etèria que hi ha en l'actual Codi penal vigent a través de la reforma del 2015, que l'equipara a administració deslleial en l'àmbit privat, que permet una gran capacitat d'arbitrarietat per perseguir la dissidència política. Això és banalitzar la corrupció, utilitzar-ho tal com està configurat i fer-ne una interpretació esbiaixada per perseguir la dissidència política.

Per tant, nosaltres, de la mateixa forma que estem plenament compromesos contra la corrupció, també actuarem en tot el que estigui a les nostres mans contra la

repressió política. Perquè estem convençuts que organitzar un referèndum, que Catalunya pugui votar lliurement i democràticament el seu futur mai pot ser delictu. I, en aquest sentit, ho defensarem i aprofitarem totes les oportunitats que tinguem al nostre abast perquè tinguem el poder que la ciutadania ens ha donat a través del vot per acabar amb la repressió i per obrir un futur per aquest país basat en el dret a decidir lliurement el futur de Catalunya per part dels ciutadans d'aquest país. I això ho farem amb totes les eines democràtiques que tinguem al nostre abast, que són les que hem rebut per confiança de la ciutadania.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la presentació de les cent mesures per a fomentar l'ús del català

317-00236/13

Formula la pregunta la diputada Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'en Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a totes i a tots. President, la situació de la llengua catalana és preocupant. De fet, cada enquesta que anem coneixent ens diu que el seu ús social baixa i a més les xifres són especialment alarmants entre la gent més jove, on només tres de cada deu la tenen com a llengua habitual. Per tant, és evident que és una llengua que està minoritzada i que requereix d'accions contundents.

El passat 29 de novembre, el seu Govern anunciava un paquet de cent mesures per promoure l'ús de la llengua. I jo li pregunte, president, pensa vostè que el lloc per presentar-ho és a través dels mitjans de comunicació? O pensen vostès com a Govern vindre a aquest Parlament a compartir-ho amb la resta de grups parlamentaris?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyora diputada, coincidim en la diagnosi. És un moment delicat per a la salut i per a l'ús social de la llengua catalana. Hem de portar a terme totes les actuacions que estiguin al nostre abast per fonamentar-ne l'aprenentatge i l'ús social. I, en aquest sentit, hi han alguns instruments que estan en marxa, que són precisament instruments de participació ciutadana, política, social, també per les entitats, per part de les entitats que han de permetre configurar un ampli consens que ja existeix, n'estic convençut, no només en aquest Parlament, sinó en el si de la societat catalana, sobre les polítiques lingüístiques que hem de seguir..., amb caràcter transversal, en tots els diferents àmbits d'actuació del Govern de Catalunya i de la resta d'institucions. Per això estem impulsant el pacte nacional per la llengua. Vull agrair la participació del seu grup parlamentari, que estan participant-hi activament. Però el fet que tinguem en marxa el pacte nacional per la llengua, que s'ha de poder culminar en el primer semestre de l'any vinent, doncs, no treu que el Govern no estiguem ja portant a terme actuacions. Per això vam fer un govern extraordinari fa quinze dies centrat exclusivament en mesures al voltant de la situació de la llengua catalana. I, per tant, per part del Departament de Cultura, com a responsable de política lingüística, la consellera Garriga no tindrà cap problema en comparèixer, doncs, si així ho acordem, en el Parlament per donar compte de totes les mesures.

Per tant, pacte nacional per un gran consens de país, però no ens aturem, no esperarem, sinó que cal actuar i actuar amb immediatesa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Doncs gràcies, president. M'alegre d'aquesta notícia. Crec que és important que la consellera vinga i comparega per explicar-ho, perquè s'ha demostrat que la millor manera de defensar, de protegir, d'enfortir la nostra llengua és quan ho fem plegades, des de la nostra transversalitat i en tota la diversitat. Perquè les llengües són i han de ser un element cohesionador.

I a més, jo crec que tenim un exemple. Jo crec que una de les millors coses que hem fet aquesta legislatura és impulsar i aprovar per una àmplia majoria aquesta llei i aquest decret per traure les urpes judicials dels nostres centres educatius. Per això crec que és positiu, més enllà dels faristols, comparèixer i que aquestes cent mesures també formen part del pacte nacional per la llengua i que ho expliquen al Parlament.

Jo crec que n'hi han coses que s'estan fent bé pel que fa al català i en algunes de les mesures que vostès han explicat. Sense anar més lluny, aquest desplegament del nou canal del Super3 o substituir les multes lingüístiques per la formació. Però crec que també n'hi ha alguns aspectes que ara mateix no estan funcionant. Tenim la llei del cinema de Catalunya, que fa deu anys on pràcticament no s'ha avançat, que diu aquesta llei que el vint-i-cinc per cent de tota la producció cinematogràfica hauria de ser doblada o subtitulada en català i amb prou feines arribem al tres per cent. Per això li torne a dir, president: és important que entre tots i totes enfortim, protegim i defensem la nostra llengua. Crec que és el moment també de passar dels faristols a la força col·lectiva. Crec que és important passar de les propostes als consensos, perquè diria que no és que siga la millor manera de protegir la llengua, sinó que crec que és l'única.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Diputada, coincidim que necessitem noves eines i millorar les eines actuals per tal de promoure la bona salut i el futur de la llengua catalana. En aquest sentit, dins de les cent mesures que vam estar treballant des del Govern m'agradaria destacar-ne algunes. La primera d'elles, al voltant de la nova realitat social i com des de l'àmbit educatiu s'hi ha de donar resposta. Per tant, dins del màster de Formació de Professorat de Secundària introduïrem la formació en immersió lingüística i gestió del multilingüisme. O també, per exemple, mesures en l'àmbit de la disponibilitat lingüística en serveis tan importants com la salut o els serveis assistencials, a través de la formació en llengua catalana cap als professionals, i també mirant el futur.

Ha citat la llei del cinema, però avui, el consum audiovisual es fa en molts altres àmbits, i, per tant, l'aposta clara per l'audiovisual i també per la producció audiovisual a Catalunya i en llengua pròpia, en català, és també un dels eixos que estem treballant.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manera de crear les condicions que permetin dur a terme el referèndum d'autodeterminació

317-00240/13

Formula la pregunta la diputada Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Laia Estrada Cañón

President, vostès plantegen just ara, a l'avantsala de les eleccions municipals, la via Montenegro. El Govern espanyol, Bolaños, concretament, no ha trigat ni migdia en dir que no. La pregunta que li fem és: està disposat a treballar per generar les condicions que ens permetin dur a terme aquest referèndum?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Senyora diputada, em sorprèn que li sorprengui que quan defensem el dret a exercir l'autodeterminació del nostre país..., em sorprèn que li sorprengui que el Govern espanyol digui que no. Per tant, vostès es resignaran davant d'una primera negativa del Govern espanyol a defensar aquest referèndum que comparteixen amb nosaltres, que és absolutament necessari? Estic convençut que no es resignaran, perquè conec de les seves conviccions.

Nosaltres tampoc ens resignarem, i, per tant, és imprescindible obrir un debat en aquest país per tal de posar sobre la taula una proposta de referèndum reconegut per la comunitat internacional. Una proposta en què la millor via ja sabem quina és, la més directa, que és una via acordada.

Sabem també i som molt conscients de les dificultats, però sabedors de les dificultats, no hem d'aturar-nos ni un sol moment ni disminuir un sol gram de la nostra energia. Hem de defensar que tenim el dret a decidir lliurement el nostre futur.

Aquesta és la raó per la qual es formula aquesta proposta, que és una proposta d'àmbit de partit, però que encaixa dins de la dinàmica d'abordar un acord de claredat que puguem portar a terme amb l'Estat perquè el futur del nostre país es decideixi des de Catalunya i sigui efectiu, és a dir, reconegut per la comunitat internacional.

Per tant, sabedors que vostès també estan plenament compromesos amb el dret a la llibertat del nostre país, estic convençut que formularan també propostes al respecte, i estic disposat a escoltar-les i a treballar-les.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Miri, president, el problema és que vostès van anar a Madrid assegurant que volien negociar l'amnistia i l'autodeterminació, i tornen, lluny del que ha afirmat fa uns instants, amb un vestit fet a mida per condemnar l'U d'Octubre, i amb una reforma dels desordres públics que aplanarà el camí de la repressió.

I tot seguit, surten amb la via Montenegro, i no ens malinterpreti, eh? Una àmplia majoria social del país compartim que necessitem, certament, arribar a un nou referèndum, i, de fet, la CUP ens vam presentar a les darreres eleccions autonòmiques amb aquesta proposta, i la vam dur al debat de política general del setembre de l'any passat en forma de proposta de resolució, que vostès, el seu partit polític i Junts per Catalunya van rebutjar.

El problema és que vostès obvien el principal escull, que no té res a veure amb els percentatges, el debat, la qüestió és com arribem al referèndum, i vostè no m'ha contestat. Perquè el conflicte el tenim amb l'Estat espanyol negant la major, el dret a l'autodeterminació del poble català, que no ens sorprèn, que això ja ho sabem de sobres.

L'única forma de salvar aquest escull, fa temps que ho estem dient, és des de la confrontació democràtica, des d'una agenda independentista àmplia, i des d'una mobilització sostinguda i constant. I sense aquests factors, sense aquestes condicions, la seva proposta no va més enllà de la retòrica.

I li hem formulat aquesta pregunta perquè, com dèiem, el Govern espanyol ja li ha dit per enèsima vegada que no hi haurà referèndum, i veritablement ens preguntem què pensen fer al respecte.

Reiterem que la confrontació democràtica amb l'Estat per defensar la nostra sobirania i per garantir els drets socials de la població, juntament amb una mobilització sostinguda i constant, són la clau per desbloquejar l'actual situació. Però és que vostès estan fent el contrari.

D'una banda, estan aplicant les polítiques de la patronal, de Foment, que són les que interessen a La Moncloa, i que no tenen res a veure amb assumir des de l'independentisme l'agenda social del país i donar resposta a les necessitats de la majoria de la població. I d'altra banda, vostès estan contribuint a criminalitzar el legítim dret a la protesta, i estan contribuint a la repressió de la mobilització, avalant una reforma del Codi penal que és una autèntica vergonya.

I l'hi tornem a preguntar, president: treballarà per generar les condicions que veritablement ens permetin exercir el nostre dret a l'autodeterminació, o seguirà practicant la política del peix al cove prioritzant el pactisme amb l'Estat espanyol, atacant el dret a la protesta, facilitant les sortides individuals i governant al servei de l'IBEX i de la patronal?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyora diputada, amb la reforma del Codi penal, cap persona afectada per la repressió política estarà en una situació pitjor que abans que s'aproves aquesta reforma.

Quan estava en marxa el procés de negociació i no hi havien resultats, vostès criticaven que no hi havia resultats. Quan hi ha resultats sobre la taula, vostès critiquen ja el concepte propi de negociació. La meva pregunta és: vostès què tenen al seu abast? Quina capacitat creuen que poden tenir per contribuir a millorar la situació? Si vostès la tinguessin, l'aprofitarien? Jo estic convençut que sí, si la tinguessin.

En aquests moments, hi ha la possibilitat de poder millorar la situació, disminuir la repressió, i això no són sortides individuals. De fet, crec que en matèria antirepressiva, discernir, discriminar... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

President, se li ha acabat el temps.

Pregunta al president de la sobre la presentació d'uns pressupostos netament socials per al 2023

317-00238/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta al diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonés, ¿piensa presentar unos presupuestos netamente sociales?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. El Govern de Catalunya presentarà un projecte de pressupostos al Parlament de Catalunya, i ho farem amb la voluntat de tenir-los aprovats al més aviat possible, perquè, precisament, són pressupostos marcats –el projecte actual que estem treballant– per un fort caràcter social i pel suport també a l'economia productiva del nostre país.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, miente. Los presupuestos que ustedes están trabajando y que pretenden traer a esta cámara son contrarios a lo que Cataluña necesita, y lo que sobre todo y especialmente necesita es resolver la grave situación social que viven miles de familias catalanas. Y, de hecho, como nos tiene acostumbrados, ya ha empezado a trascender que las líneas estratégicas pretenden profundizar todavía más en los problemas que nos han traído hasta aquí.

La aprobación de sus presupuestos, sin duda alguna, provocará más pobreza, más inseguridad y más incertidumbre social para los catalanes, porque usted, en lugar de invertir en mejorar los servicios públicos, va a destinar lo recaudado de todos los impuestos de los catalanes a seguir regando a sindicatos, aumentar la financiación a medios de comunicación para que sigan haciendo la propaganda de su Gobierno y a consolidar, cómo no, la red de embajadas en el exterior.

Y todo, señor Aragonès, mientras los médicos se van a la huelga por falta de recursos, mientras la inseguridad sigue creciendo en nuestras calles y mientras las listas de espera de hospitales y de ayudas a la dependencia siguen aumentando.

Y, por supuesto, la aprobación de sus presupuestos, sin ninguna duda, supondrá más sectarismo, incrementando el presupuesto para imponer el catalán y convertir la lengua de todos en un arma de división.

Ahora entendemos por qué insistían tanto en eliminar el delito de malversación. Lo hacen precisamente por eso, para poder seguir robando el dinero de todos los catalanes sin tener ninguna consecuencia.

Y, a todo esto, cuenta con la inestimable ayuda del consejero en la oposición, el señor Illa. El señor Illa hablaba estos días de «los presupuestos del reencuentro». Nos preocupa mucho ese concepto, señor Illa. «Reencuentro» no es impunidad para ladrones y para delincuentes, para permitir que los que quebrar el ordenamiento constitucional lo puedan volver a hacer. El reencuentro, señor Illa y señor Aragonès, en definitiva, la reconciliación, pasa porque todos ustedes abandonen sus gobiernos. Dejen de traicionar a los catalanes, a las clases medias y a las familias trabajadoras, a todos aquellos a los que les han arrebatado su empleo, su estabilidad, su seguridad, sus derechos a poder educar a sus hijos y, en definitiva, el futuro de los nietos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Una de les característiques de l'extrema dreta és que fa de la seva ignorància un motiu d'orgull propi. Perquè no és ser una altra cosa que un absolut ignorant quan, parlant del projecte de pressupostos de la Generalitat de Catalunya, obvia els principals acords que han sortit ja a la llum pública. Perquè què és, si no, combatre la pobresa, l'acord per augmentar un vuit per cent les prestacions socials de Catalunya? Això és combatre la pobresa. Què és, si no, reforçar els serveis públics i treballar també per la millora de les condicions dels sanitaris? Un pressupost que, com deia el conseller Balcells, doncs, incrementarà en 1.000 milions la dotació pressupostària del Departament de Salut. Què és, si no, un pressupost al servei de

les empreses, una aposta clara pel pacte nacional per a la indústria o per la millora del Servei d'Ocupació de Catalunya?

Per tant, avui l'extrema dreta torna a lluir la seva ignorància, o directament mala fe, en aquest Parlament, per utilitzar la situació d'angoixa, de dificultats, que moltes famílies a Catalunya estan patint, per utilitzar-ho per als seus objectius, perquè els seus objectius són dividir la societat catalana; els seus objectius són aprofundir en les desigualtats socials de la societat catalana, i també seguir considerant una majoria de ciutadans de Catalunya ciutadans de segona.

Ja hem vist quina és el que ells consideren la tranquil·litat, una societat tranquil·la: aquella en què estiguem callats, en què estiguem silenciats, en què no es puguin portar a terme les transformacions. En definitiva, que es segueixin produint les injustícies de sempre.

Doncs nosaltres estem aquí per convertir les injustícies en justícia per a tothom, per convertir una societat massa marcada per les desigualtats en una societat amb oportunitats per a tothom i a tot arreu del país. I això és governar per al país sencer.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el garantiment d'uns bons resultats per a Catalunya en les negociacions amb el Govern de l'Estat

317-00241/13

Pregunta al president de la Generalitat, a respondre oralment en el Ple, sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política. Formula la pregunta el diputat Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta, membres de la Mesa, president, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. President, creu que vostè sol, sense consens i amb una evident posició de feblesa del seu Govern, amb només trenta-tres diputats, pot aconseguir bons resultats per a Catalunya amb les negociacions del Govern espanyol.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, segurament amb una actitud seva més disposada a l'ajuda, doncs, podríem aconseguir més coses, certament. De totes maneres, al cap d'un any i mig de legislatura em sorprèn que avui se n'adoni de que podrien contribuir molt més.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Ja hem vist, president, que les negociacions dels últims temps no han estat excessivament d'èxit. N'hi posaré tres exemples. Van acordar treballar per l'oficialitat del català al Parlament Europeu, i quin ha sigut el resultat? Zero. És més, el PSOE s'hi ha oposat al Senat. Van acordar la quota del català a les plataformes digitals, com el Netflix, i el més calent és a l'aigüera. Van acordar la cogestió dels fons Next Generation. I res de res. Ni gestió, ni els fons que pertoquen a Catalunya. La realitat, encara que no li agradi, és la que és, president.

I ara s'ha tornat a evidenciar amb la feblesa negociadora, amb la reforma que vostès han acordat dels delictes de sedició, desordres públics agreujats i malversació. Vostès defensen que és un èxit absolut i rotund, però immediatament surt el Go-

vern espanyol, en aquest cas del ministre Bolaños, contradient-los i afirmant que la reforma del Codi penal manté la repressió contra l'U d'Octubre i contra els independentistes. És més, ara, amb els canvis que es poden aprovar, obren la porta a que, per exemple, el 9 de novembre podria ser un delictes de malversació.

És a dir, anem enrere. De fet, la seva feblesa queda demostrada en el fet que les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya no només no han estat acceptades, sinó que s'han adherit a la proposta del Partit Socialista Obrer Espanyol.

President, ja fa dies que l'avisem. Vostè, sol i dèbil, no se'n sortirà. Sap quan més hem avançat com a país? Quan hem tingut una majoria del Parlament, d'aquest Parlament i sobretot una majoria de la societat civil i de la gent al costat. Amb unitat i amb consens. Les solucions personals i les rebaixes de penes no serveixen per resoldre un conflicte polític, perquè no és un conflicte entre persones, és un conflicte entre nacions. No vam fer el Primer d'Octubre per ser perdonats. Vam fer el primer d'octubre per ser independents. Per això, president, li tornem a demanar que comparegui al Parlament de Catalunya per donar les explicacions oportunes davant la negociació entre els governs, com ja va acceptar la seva portaveu.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, molts dels acords que vostè ha exhibit dient que no es compleixen, els vam fer quan vostès participaven del Govern. Per tant, si els vam fer en aquells moments i vostès en participaven i creiem que teníem molta més força, potser hi tenen algun nivell de responsabilitat.

Segona cosa, vostès han estat criticant la negociació des del minut u, però la meua pregunta és: si tenen l'oportunitat de millorar, ni que sigui una mica, la situació actual, s'ha de desapropiar? O hem de dir, «no, mira, és que ens és absolutament igual», com si ens fos absolutament igual la situació de les persones represaliades. No hi han solucions individuals o col·lectives. Totes les solucions davant de la repressió són col·lectives. Si us plau, no fem el joc d'intentar dividir entre represaliats de primera i represaliats de segona, perquè estic convençut que tothom aprofitarà les millores que s'han introduït per disminuir la repressió. És evident que no és, no arriba a tot el que voldríem. És evident. Si depengués només de mi, ho hauríem fet diferent. Però en una negociació no es fa, no guanyes sempre deu a zero. I això ho has de tenir clar.

I estic convençut que tothom aprofitarà les esclatxes que puguin haver-hi i aprofitaran les millores que hi hagin. I estic convençut que persones represaliades, que ja han estat represaliades, si arriba el cas, demanaran la revisió de condemna. O no la demanaran? Estic convençut que sí. I ben fet que fan. Per tant, es demostrarà que les mesures que hem portat a terme i les negociacions, doncs, tenen un sentit.

Vostè em va demanar fa uns dies la llista. I deien: s'ha de derogar la sedició. Sedició derogada. Ara vostè diu: el català al Parlament Europeu. Doncs treballarem perquè l'acord pugui ser una realitat més aviat que tard. Aquell dia, també, vostè ja podrà apuntar un altre element de la llista. I en tota la reforma que hem portat a terme i que hem acordat del Codi penal, no hi ha cap situació que en aquests moments hi ha de repressió política que estigui pitjor del que està ara. I li vull recordar que el 2015 va haver-hi una reforma del Codi penal per majoria absoluta del Partit Popular, que es va fer precisament perquè, si tornava a haver-hi un 9-N, fos malversació. Ara això es tira enrere.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la negociació dels pressupostos per al 2023

317-00239/13

Formula la pregunta el diputat Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, vicepresidenta. President, es diu que els pressupostos són una de les lleis més importants que aprova el Parlament. El que és segur és que els pressupostos són l'única iniciativa legislativa reservada al Govern. Siguin quines siguin les correlacions de forces que donen suport a l'executiu o que conformen el bloc de l'oposició, el Parlament no pot plantejar uns comptes. També sabem, per cert, que és possible governar i fer-ho bé amb els pressupostos prorrogats, però si la gran majoria de les forces polítiques d'aquest hemicicle ja han dit, per activa i per passiva, que urgeixen uns pressupostos i que la pròrroga no és un escenari desitjable, costa d'entendre que a dia d'avui no estiguem més a prop de tenir-los i tenir-los aprovats.

La iniciativa correspon al Govern, com deia, i no podem negar que d'iniciativa el govern que vostè presideix n'ha tingut i en té. S'han dut a terme una trentena de reunions en paral·lel i repartides per igual amb les formacions que han allargat la mà per aprovar els pressupostos. Aspirem a un acord amb el màxim nombre de grups, perquè ens mouen majories àmplies. Aspirem a tenir els pressupostos que incrementen el vuit per cent de l'indicador de renda de suficiència, la primera actualització en dotze anys, una mesura llargament reivindicada i que el Govern ha acordat amb els principals sindicats i les organitzacions empresarials. És un acord històric en el marc del Consell de Diàleg Social. I n'apressa també l'aprovació la taula del tercer sector. És també una bona notícia l'acord amb el sector cultural per incrementar el pressupost de Cultura 100 milions més en el camí cap al dos per cent.

Tot plegat certifica que les dilacions interessades no són gaire bona idea. Si la preocupació per aprovar els pressupostos és sincera, i no en dubtem pas, endarrerir-ne l'aprovació sense motiu i fer-ho a consciència seria una decisió irresponsable. Si aquesta preocupació és realment sincera, parlem dels comptes de la Generalitat i no posem sobre la taula elements que poc o gens hi tenen a veure. No s'equivoquin. Aquesta negociació no va d'exigències d'Esquerra Republicana, va d'incrementar o no els recursos per a la gent i de prioritzar les polítiques que poden ajudar la ciutadania a afrontar una situació econòmica i social cada vegada més complexa. La iniciativa –ho he dit– ha de ser del Govern, però la responsabilitat d'arribar a acords és compartida entre tots nosaltres. No podem posar excuses. President, com valora les negociacions per als pressupostos?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, els pressupostos que presentarem en aquesta cambra són uns pressupostos de país perquè responen a una situació absolutament excepcional. Una inflació disparada, el risc i una situació d'incertesa econòmica i social, que ve després d'una pandèmia que encara ha deixat ferides quan les ferides de la crisi econòmica del 2008 encara no s'havien acabat de superar. Per tant, és imprescindible que aquests pressupostos es puguin aprovar com més aviat millor, i que, a més, els portarem en aquesta cambra amb garantia d'aquesta aprovació. Aquesta és la nostra voluntat. Evidentment, si no es produeixen dilacions innecessàries, que estic convençut que no serà així.

Precisament perquè són uns pressupostos de país, és important que no només puguem tenir un suport majoritari d'aquesta cambra, i en aquest sentit s'han portat

a terme vint-i-sis reunions amb els grups parlamentaris, reunions de treball que han anat avançant. Algunes estan avançant de forma molt significativa, d'altres potser van amb un pèl més de retard, però estic convençut que també, doncs, tindrem notícies positives al respecte. Però també hem volgut compartir el disseny i les prioritats dels pressupostos amb els agents socials; amb sindicats i patronals, amb la taula del tercer sector, que avui també està present aquí o amb Actua Cultura, la plataforma que ha batallat, doncs, per aconseguir el dos per cent del pressupost de la Generalitat destinat al pressupost de Cultura. Hi estem avançant i estem anant en aquest sentit.

Una de les mesures que s'incorpora és una mesura que no s'havia produït en els darrers dotze anys, que és un increment de l'IRSC. Aquestes sigles, què volen dir? És l'indicador que fixa qui pot accedir a moltes de les prestacions que dona la Generalitat, com la renda garantida, i quant es paga per aquesta prestació. Això estava congelat des del 2010, i, per tant, aquest augment del vuit per cent permet ajustar les polítiques de prestació social de la Generalitat, en part, doncs, a la situació actual a nivell econòmic i a nivell, també, de l'augment del cost de la vida. Però hi han moltes altres mesures que és imprescindible que es puguin tirar endavant. Crec que és evident que sempre és millor un pressupost que, si no pot estar aprovat a 1 de gener, estigui aprovat al cap de poques setmanes, que no al cap d'uns mesos; sempre és millor un pressupost que estigui vigent onze mesos i mig que no que n'estigui nou.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta el president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els resultats de l'avaluació de les competències bàsiques dels estudiants de primària i de secundària

317-00237/13

Formula la pregunta el diputat Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Bon dia, senyora Vergés, senyor Aragonès. A poc a poc, a vegades massa lentament, a vegades fins i tot amb una lentitud desesperant, les coses es van posant a lloc, i, com en aquests dies que s'aixequen amb boira baixa, al final la cosa es va aclarint, oi?, i podem veure què hi ha de debò, que hi ha de veritat, no?, quina és la realitat. Això és el que està passant amb la seva acció de govern, senyor Aragonès, el Govern més dèbil de la nostra història recent: a la que s'aixeca la boira baixa d'una certa retòrica grandiloqüent, veiem que darrere no hi ha res, hi ha un conjunt buit, no?

Miri, aquest dilluns passat a la tarda coneixíem els resultats de les proves de competències que el Consell Superior d'Avaluació de la Generalitat elabora anualment al final de l'etapa de primària i secundària: caiguda general en matemàtiques i en català a l'alumnat de primària, i evolució negativa, també, de l'anglès a l'alumnat de secundària. El descens en matemàtiques –en matemàtiques– és el més pronunciat i els alumnes han tingut els pitjors resultats mai registrats.

Senyor Aragonès, com valora vostè aquestes dades i què pensa fer per revertir aquesta situació?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, sí, hi han coses que avancen molt lentament; digui-m'ho a mi, que hem estat «apretant» des de fa molt de temps per avançar, doncs, en la desjudicialització, i hi han coses que avancen i que ens hagués agradat que haguessin arribat abans.

En tot cas, vostè fa referència a aquests indicadors sobre l'avaluació educativa dels alumnes catalans. Evidentment, és un motiu que al Govern ens preocupa. I precisament per això volem tenir aprovats com abans millor uns pressupostos que milloren també la dotació pressupostària en l'àmbit educatiu de manera molt significativa. Però també en l'àmbit social, perquè és evident que els resultats educatius no són independents del context socioeconòmic ni tampoc del context, per exemple, sanitari. Bona part d'aquests resultats –i així, doncs, des del punt de vista pedagògic, els experts ho han subratllat– estan fortament influenciats per l'impacte que la pandèmia ha tingut especialment en adolescents i joves, estudiants que van estar sis mesos en poder tornar a l'escola de forma presencial i que han vist alterada la seva activitat educativa. Hem de poder-los-ho retornar el més aviat possible, i la millor manera de fer-ho és que es tinguin totes les eines al més aviat possible. I, en aquest sentit, compto amb la seva ajuda.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Miri, senyor Aragonès, a la vida en general, i també a l'acció de govern, hi han coses importants; per exemple, aprovar uns pressupostos. No sap vostè la il·lusió i l'alegria amb què rebo aquestes premses que li han entrat sobtadament per aprovar uns pressupostos. A poc a poc i bona lletra: hem de fer un bon acord; això és lo més important.

Deia que hi han coses importants, hi han coses urgents i hi han coses importants i urgents, i les matemàtiques i l'ensenyament i l'educació a Catalunya són importants i urgents. I anem pendent avall sense frens i sense conductor. Porten cinc anys, vostès, governant aquesta conselleria. De fet, ja les proves de l'any passat no eren pas bones, ja indicaven dades preocupants. Massa queixa i massa poca feina; sempre la queixa.

Que té a veure la pandèmia amb que s'aproveïssin els currículums educatius un cop iniciat el curs? Què té a veure la pandèmia amb que a l'avançar el calendari escolar deixessin o impedissin fer una correcta planificació als claustres i als equips directius dels centres escolars? Què té a veure amb la pandèmia que aquest gener hi hagi una modificació de plantilla i d'horaris?

Si us plau, mirin de no actuar reactivament, posin-se a la feina, miri de governar, actui i, si convé, cessi el conseller.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, no cessaré el conseller. Per tant, ja d'entrada això.

En segon lloc, vostè sempre diu que posem excuses. Nosaltres assumim totes les responsabilitats. Ara, ignorar que la pandèmia ha tingut efectes en la qualitat educativa seria viure en un altre món. I jo estic convençut que vostè no ho ignora, perquè precisament de pandèmia en sap una mica. Per tant, crec que n'és bastant conscient, d'això.

A partir d'aquí, què és el que estem fent? Estem impulsant un pla de reforç en anglès, en matemàtiques i en català, per tant, els àmbits on creiem que hi ha més marge de millora, especialment en aquells centres educatius en els que els resultats, doncs, diuen que aquest marge de millora és més significatiu.

Estem reforçant la plantilla. Vostè diu «els nous horaris al gener», però és que aquests horaris responen a un acord sindical, que vostès –amb tota la raó–, com nosaltres, reclamaven també en aquest Parlament, que representa la incorporació de 3.500 docents que milloraran la qualitat educativa. Tenim la ràtio d'alumnes per docent més baixa dels últims anys; és a dir, tenim més docents que mai al servei dels alumnes.

Per tant, sent conscients de tot això, evidentment que hi ha marge per millorar, però estem actuant i ho estem fent decididament.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. (*Remor de veus.*) Prego als diputats que surtin en silenci, qui hagi de sortir.

Projecte de llei de la ciència de Catalunya

200-00002/13

Debat i votació del dictamen de la Comissió de Recerca i Universitats sobre el projecte de llei de la ciència de Catalunya. En primer lloc, d'acord amb l'article 123 del Reglament, i atès que el Govern ha demanat d'intervenir, té la paraula el conseller de Recerca i Universitats, el senyor Joaquim Nadal i Farreras. I em permeto saludar totes les personalitats que avui ens acompanyen en el debat d'aquesta llei.

El conseller de Recerca i Universitats (Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, vicepresidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, honorables conselleres i consellers, diputades i diputats, persones que ens acompanyeu en els bancs del públic i a les tribunes..., benvinguda a tothom.

És per mi un honor i un privilegi comparèixer en aquesta tribuna per presentar el projecte de llei de la Ciència de Catalunya, que ha estat dictaminat en comissió i que avui es sotmet a debat i votació en seu parlamentària.

Aquesta és una llei de gestació llarga, amb els orígens més remots l'any 2018, de gestió complexa, de negociació oberta i àmplia, d'implicació activa dels agents socials, econòmics i acadèmics; una llei que aborda amb ambició el sistema català de recerca, desenvolupament i innovació, i que posa en valor les aportacions nuclears de les universitats de Catalunya, dels seus grups de recerca i dels centres de recerca de Catalunya emparats en el sistema Cerca, a part de les infraestructures singulars, els grans equipaments i els organismes científics amb seu a Catalunya.

Com poden comprendre, l'honor que experimento i el privilegi que he esmenat fa un moment no ho són a títol individual. És un honor compartit amb tot el Govern de Catalunya, i, en la trajectòria de la llei, compartit amb la consellera Àngels Chacón, el conseller Ramon Tremosa i la consellera Gemma Geis. En el cas del conseller Ramon Tremosa, hem d'afegir –vull afegir– que avui ell és art i part; art en la seva etapa de conseller i part en la seva condició de diputat relator que assumeix aquest paper en la defensa de la llei. Gràcies a totes i a tots.

Els estalviaré el recorregut del projecte de llei des de la tardor de l'any 2018 fins al dia d'avui. És un recorregut que coneixen vostès millor que jo. Sí que vull subratllar que el fil conductor d'aquests quatre anys, des del punt de vista del Departament de Recerca i Universitats, ha estat la Direcció General de Recerca, amb el director i totes les persones del departament.

Vull afegir que el text de la llei de la ciència de Catalunya és fruit, com han sentit, de la feina de, literalment, tots els protagonistes de la ciència del país: unitats directives de la Generalitat, universitats i centres de recerca, parcs tecnològics, treballadors i associacions, en definitiva..., també agents econòmics i socials, particulars interessats. Com a culminació, el Parlament i els seus grups han acabat conformant un text debatut, participat i col·laboratiu al màxim, amb més de dues mil observa-

cions, comentaris i aportacions que han exigit un esforç màxim i generós de consens i comprensió dels molts punts de vista i sensibilitats que conformen la ciència catalana.

Dediquem aquesta llei, el Govern dedica aquesta llei, als investigadors, a les universitats, als centres de recerca, als grups de recerca, als grans centres tecnològics, als parcs científics i tecnològics, a les *start-ups* que hi ha a Catalunya, a les *spin-offs* del sistema universitari de recerca, al programa de doctorats industrials i, en definitiva, a tota la comunitat científica, universitària i de recerca en la multiplicitat d'àmbits que es manifesta en un teixit ric, variat i amb una presència territorial variable.

La llei de la ciència de Catalunya té com a finalitats fonamentals les següents. Primer. La consideració de la recerca com a sector estructural de Catalunya i de la generació i transmissió de coneixement propi com a estratègia de país, de competitivitat internacional, de creixement econòmic, de desenvolupament sostenible, de generació i consolidació cultural, de progrés social, de qualitat de vida i d'enriquiment personal i, per tant, també col·lectiu.

Segon. L'avenç progressiu cap a un model d'inversió en recerca i desenvolupament amb components públics i privats proporcionals i comparables als dels països més avançats de l'entorn científic de referència per a Catalunya, amb consens, assessorament intern i extern, planificació i inversió estratègiques, avaluació i retiment de comptes.

Tercer. Un esforç econòmic públic en recerca, sostingut en el temps, que garanteixi l'estabilitat dels agents de recerca del sector públic del sistema d'R+D+I de Catalunya i una més gran implicació del sistema econòmic en el suport a la ciència i els seus agents. La llei de la ciència de Catalunya defineix i protegeix per primera vegada la inversió que la Generalitat ha de fer cada any en recerca, desenvolupament i innovació.

Quart. Una promoció permanent de la paritat de dones i homes en tots els àmbits del sistema català de ciència i la incorporació de la perspectiva de gènere com una categoria transversal de la producció de coneixement, amb el compromís d'una recerca inclusiva i transformadora des de la perspectiva de la discapacitat i de transformació social, que ha de ser una constant.

Cinquè. L'impuls i finançament de mesures de millora professional, incloent l'estabilització i mobilitat de les persones al servei de la ciència, dels agents de recerca del sector públic del sistema d'R+D+I de Catalunya. I en la perspectiva de la llei de la ciència de Catalunya, la lluita contra la precarietat en la ciència passa per l'estabilitat i la carrera professional de les persones al servei de la ciència, basant la seva promoció en els principis de la publicitat, la igualtat de condicions, la transparència i la lliure concurrència, tant en l'àmbit de les universitats com dels centres de recerca.

I, finalment, una preservació, increment i difusió del patrimoni científic, cultural i lingüístic de Catalunya i la seva projecció exterior en àmbits internacionals d'interès estratègics.

La llei vol aconseguir tots aquests principis a través de quatre eixos principals. Primer, el pla estratègic universitari en recerca i transferència d'excel·lència; segon, l'estratègia catalana d'igualtat de gènere a la ciència; tercer, l'estratègia catalana de ciència oberta, i quart, una estratègia d'innovació i transferència del coneixement de Catalunya.

La llei de la ciència de Catalunya, a més, recull la sensibilitat dels treballadors i treballadores de la ciència a Catalunya i fomenta i promou la seva representativitat als òrgans directius i el diàleg social com a eina de progrés; desplega els seus objectius, a més, amb diferents instruments. La llei facilita i estableix la coordinació dels diferents departaments del Govern de la Generalitat que inverteixen en R+D+I a través de la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació.

La llei preveu la creació de nous òrgans d'assessorament al Govern en tasques fonamentals: el Coricat i el Consell de Mecenatge –el Consell per a la Recerca i la Inno-

vací de Catalunya, el Consell del Mecenatge en Recerca, Desenvolupament i Innovació de Catalunya. I la llei ratifica la creació del Comitè per a la Integritat de la Recerca de Catalunya, ja en funcionament.

Es defineix i es consolida el règim jurídic dels centres Cerca i de la Fundació Institució Cerca, així com de l'ICREA. Es defineix i es consolida el règim jurídic de les institucions que no fan recerca directament, però que estan al servei de la recerca, sobretot l'AGAUR, l'Aquas i el CSUC. Tots aquests aspectes es recullen en els deu títols i en les disposicions addicionals, transitòries i derogatòries que conté la llei.

Per acabar, voldria mostrar un agraïment explícit als diputats i diputades dels grups parlamentaris, i als seus portaveus, que han participat activament en el debat de la comissió, amb propostes d'esmenes i amb esmenes transaccionals. La seva aportació és garantia de millora, aprofundiment i pluralitat. També un esment especial a les juristes, que tant han treballat per fer possible el text des del Departament de Recerca i Universitats i des dels serveis jurídics del Parlament.

Tinc el convenciment que, si vostès atorguen el seu vot al projecte de llei de la ciència de Catalunya i avui s'aprova, estem fent un pas molt important i determinant per dissenyar, definir i aplicar una estructura, una arquitectura, al sistema català de recerca, desenvolupament i innovació que repercutirà molt positivament en els diferents agents del sistema, universitats i centres de recerca, principalment. Però, per damunt de tot, l'aprovació de la llei permetrà un marc clar, ben definit, per vincular la ciència, la recerca, el coneixement, l'educació, la transferència i la innovació a la construcció d'una societat que integra el passat, el present i el futur en un objectiu nacional de dignitat, igualtat i benestar per al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller. A continuació, intervindrà el ponent relator per presentar els treballs de la ponència i la comissió. Té la paraula el diputat Ramon Tremosa Balcells, que fou designat ponent relator.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, vicepresidenta. Presidenta Borràs, consellers presents avui aquí a la sala, conseller Nadal, conseller Mas-Colell, consellera Geis, consellera Chacón, rectors d'universitat, autoritats, diputades, diputats, senyores i senyors... Bé, avui és un gran honor per a mi, en tant que diputat relator d'aquest Parlament, portar-los a debat i a votació final aquesta llei de la ciència de Catalunya.

Abans del debat, cal agrair la feina feta durant anys a tota la gent que l'ha fet possible. I veig, per exemple, a la tribuna el director general de Recerca, Joan Gómez Pallarès. Jo penso que els països que tenen èxit, com, per exemple, Dinamarca és líder al món en renovables, és perquè fa quaranta anys van construir un consens de país que, al marge dels canvis de govern de torn, doncs, ha mantingut una mateixa direcció. I penso que veient, doncs, persones com en Joan Gómez Pallarès, avui aquí a la tribuna, podem dir-nos que hem estat danesos en la construcció d'aquesta direcció, que voldríem compartida, consensuada, el més àmplia possible, per tal de fer avançar el país endavant. Veig també el Roberto Fernández, assessor que va ajudar moltíssim en els tràmits, i molts altres càrrecs; la secretària general, Esther Morales. Gràcies avui per ser aquí.

També vull donar les gràcies als cinc grups parlamentaris que han participat activament en la ponència i en aquesta negociació. En aquest Parlament hi ha vuit grups parlamentaris. N'hi ha alguns de més petits que d'altres, però els cinc que hi han intervingut ho han fet de manera activa i positiva.

I, finalment, també vull agrair a la lletrada i a tot el seu equip, a tot el personal del Parlament i, en el cas meu particular, als assistents del Grup de Junts per Catalunya Víctor López i Marc López. I no em voldria deixar tampoc els diputats que hi

han estat dels diferents grups: la diputada Romero, sobretot, i els diputats Maragall i Pau Morales, d'Esquerra Republicana, amb els quals hem treballat més intensament.

Bé, mirin, el 3 de desembre passat la Comissió de Recerca i Universitats va aprovar, sense cap vot en contra, el dictamen del projecte de llei de la ciència. Els debats han durat setmanes. La votació va durar quatre hores. Hi havia més de cinc-centes esmenes. Com a relator n'estic molt content. Quan un comença ambiciosa el màxim consens possible. I també m'agradaria avui que es reproduís, en la votació final, aquest gran consens.

Abans d'aquests debats, durant llargs mesos, de gener a maig, vam gaudir a la ponència de la llei de la ciència d'una quarantena llarga de compareixences. No tots els parlaments les fan servir, aquestes compareixences, no? Al Parlament Europeu sí que es fan servir. Al Congrés de Madrid la *ley de la ciencia* va anar, diguem-ne, per un procés de *fast track*, més ràpid, amb molt poques compareixences; es va aprovar el mes d'agost.

Però, bé, en tot cas, aquí hem tingut la sort de poder, cada dilluns a la tarda, gaudir de compareixences d'experts, de rectors d'universitat, de centres de recerca, que han ajudat molt a enriquir el nostre treball. I, per tant, vull agrair moltíssim a totes les persones que han vingut altruísticament, gratuïtament, a col·laborar amb el Parlament de Catalunya, millorant, doncs, el nostre procés. Perquè nosaltres..., jo, en el meu cas concret, soc professor d'universitat, però no som experts en qüestions de recerca i de ciència. I, en aquest sentit, cal agrair aquesta col·laboració, que ha estat molt instructiva. Hi han algunes intervencions molt brillants, les tenen disponibles al Canal Parlament. I, per tant, això penso que parla molt en positiu de la tasca parlamentària.

I avui podem dir que –en la meua opinió personal, però que penso que compartim– la versió que votarem avui és una versió millorada del text que va enviar el Govern ara fa un any a aquesta cambra.

Per tant, la llei de la ciència és la primera llei del Parlament dictada en l'àmbit de la recerca, que té la voluntat i l'ambició de consolidar Catalunya com a pol internacional de referència, que ja ho som en el seu sistema de recerca, que de fa temps és reconegut a Europa.

I, en aquest sentit, doncs, aquesta llei farà que, de manera permanent, la recerca, el desenvolupament i la innovació siguin una prioritat política, econòmica i social de Catalunya.

La llei de la ciència vol donar forma i marc jurídic a una realitat que ja existeix, com és el sistema universitari de recerca català. Hi ha països que tenen lleis i no tenen ciència. Hi ha països que tenen ciència i no tenen llei. Avui tindrem un país que té ciència i llei i, en aquest sentit, doncs, ens hem de felicitar. Per tant, doncs, aquesta llei vol donar eines jurídiques i econòmiques per apuntalar, reforçar i impulsar el sistema d'excel·lència de recerca a Catalunya.

També la llei de la ciència vol coordinar i vertebrar la ciència oberta de Catalunya, implicant en el seu sistema de coneixement tots els agents que hi participen i fent més transparents els seus resultats. També veig aquí la consellera Verge, doncs, també hem estat treballant per incloure qüestions de gènere tant com ha sigut possible, així com també qüestions d'estabilitat laboral i també, sobretot, abordem qüestions que fan referència a la urgent renovació generacional, de la qual els rectors d'universitats ens parlen. D'aquí deu anys, d'aquí a quinze anys, afrontem una jubilació massiva de catedràtics d'excel·lència. I això cal començar a treballar ara perquè aquest relleu no suposi una pèrdua de potència del nostre sistema universitari i de recerca.

També la llei de la ciència vol promoure la mobilitat i la col·laboració entre els grups de recerca del sistema, ja siguin públics o privats, amb empreses i entitats socials. I, en aquest sentit, avui vull recordar que la recerca que s'efectua a Catalunya ja fou reconeguda per la Llei 1/2003, la llei d'universitats de Catalunya. Aquí tenim

el conseller Mas-Collell, al qual cal agrair tantes dècades de contribució en positiu per situar Catalunya en el mapa mundial de la recerca. En aquest sentit, doncs, aquella llei que farà vint anys el mes de febrer, si no vaig errat, va introduir un règim de llicències i d'excedències per al foment de la recerca, que s'ha mostrat molt útil des del punt de vista de la mobilitat i de la qualitat de l'eficiència que hem..., de la recerca que hem generat.

I, finalment, la llei de la ciència de Catalunya també s'inspira en el programa marc de recerca i innovació de la Unió Europea, conegut com a Horitzó Europa, així com també en les conclusions del pacte nacional per a la societat del coneixement. Aquí tenim la consellera Chacón, que va liderar i va aconseguir aquest gran consens de país. Moltes gràcies per haver vingut avui, que no ho sabia que venia, però, vaja, un plaer saludar-la en aquest sentit.

Per tant, doncs, ja tenim un pacte nacional per a la societat del coneixement, pactat a l'anterior legislatura, consensuada de manera molt àmplia, que ja ens marca unes fites i que, per tant, doncs, aquesta llei de la ciència hauria de reforçar, sobretot per qüestions tan específiques i concretes com el finançament de les universitats públiques o, per exemple, com consolidem un finançament basal dels centres de recerca.

Aquestes són qüestions que nosaltres ara donem un marc jurídic, però que en la negociació del pressupost segur que el conseller Nadal farà, per exemple, que el creixement, si és que hi ha pressupost, que el creixement dels fons en el seu departament sigui, per exemple, superior a la mitjana total del pressupost. Veig aquí la consellera d'Economia; és una idea que li llanço. Segur que els rectors estarien d'acord amb aquesta idea, no?

Però en tot cas, també aquesta llei de la ciència desplega l'article 158 de l'Estatut d'autonomia, que reconeix la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de recerca científica i tècnica pel que fa als centres de recerca i a les estructures de recerca de la Generalitat. El sistema de recerca de Catalunya és integrat per un conjunt d'agents públics i privats i aquesta llei en reconeix aquesta diversitat. Turísticament, per exemple, Catalunya és una destinació de destinacions.

També des del punt de vista de la recerca hi han realitats molt diferenciades i que cal tenir en valor i posar en valor i defensar i, per exemple, avui, doncs, hi ha una esmena d'última hora o que intentem transaccionar amb Comuns i Esquerra, que fa referència a l'equitat territorial. També s'han de tenir, tant com sigui possible, en compte criteris d'equitat territorial quan parlem de com podem distribuir millor la recerca que es genera a Catalunya.

Bé, em queda un minut escàs. Ara els recomano una lectura de la llei amb calma quan puguin. Els títols primer, segon, tercer. Es parla de la CIRI, del Coricat com a organismes que regulen la governança, la coordinació del sistema. Parlem de les persones en el títol tercer. Parlem dels centres Cerca i els donem un marc legal. Els reforcem aquest marc legal. Parlem dels hospitals universitaris. Com no podia ser d'una altra manera, el capítol cinquè parla de les infraestructures científicotècniques singulars, que són l'orgull de Catalunya, el sincrotró Alba, tenim també el Barcelona Supercomputing Center. En fi, la llista és molt llarga.

També parlem de les agències de suport i de finançament del sistema. Parlem també de com promocionem i transmetem els resultats de la recerca, de la internacionalització. Tenim assignatures pendents que cal parlar, com és la innovació i la transferència, que és una assignatura que Catalunya ha de millorar clarament. Però bé, això són qüestions que també les hem debatut, per bé que no ben bé encaixen amb el que aquesta llei de la ciència volia ser.

Tenim catorze disposicions addicionals també, a la llei, que parlen de mecenatge, convenis de col·laboració publicoprivada, etcètera. Per tant, doncs, així, si és aprovada aquesta llei, una lectura se'ls farà amena, doncs, una mica. El preàmbul de la llei també ha estat molt ben elaborat pel director general de Recerca. Per tant, doncs,

per tot plegat, entenem que aquesta llei de la ciència que avui sotmetem a debat i votació és una bona llei i, per tant, els convidem a participar del vot positiu en la seva aprovació.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputat, ponent relator. A continuació, intervindran els grups parlamentaris que han reservat esmenes per defensar en el Ple, per un temps màxim de deu minuts per grup. Té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Bon dia, conseller Nadal. Bon dia, rectors que ens acompanyen, també el president de l'associació ACER, les exconselleres Geis i Chacón, el meu estimat Andreu Mas-Colell, el director general de Recerca, Joan Gómez Pallarès, i la gent del seu equip i a tots els que avui ens acompanyeu.

La veritat és que és un dia, un bon dia per a aquells que estimem la ciència, per a aquells que estimem el món del coneixement, no?, avui que previsiblement aprovarem la primera llei de la ciència que s'aprova a Catalunya. Miri, ara fa tretze mesos, a l'inici de la tramitació, vaig recordar que són els diputats i les diputades els que legislen; és aquesta cambra la que legisla. De fet, és una de les seves principals funcions i és la nostra responsabilitat, i és la nostra responsabilitat també fer-ho bé i que els textos que surtin d'aquí siguin els millors possibles.

La llei que previsiblement, doncs, avui aprovarem és una llei que prové del Govern, cuinada a foc lent per molts governs. Jo vull dir que la primera vegada que vaig sentir parlar de la llei de la ciència va ser de la mà del Toni Castellà i del Pep Martorell, però després és veritat que s'ha anat treballant, capitanejada pel Joan Gómez Pallarès, que ha tingut diferents conselleres: la consellera Chacón, el conseller Tremosa i després la consellera Geis. Per tant, aquestes lleis que han tingut una cuina lenta, doncs, crec que tenen la mà de molta gent, i això també enriqueix el text que vam tenir aquí fa tretze mesos i que crec que ha millorat, com deia també el diputat Tremosa, en els treballs que hem fet en la ponència.

Però vull dir també que al final hi ha hagut una valentia, no?, de portar-lo endavant. I vull agrair especialment la feina que ha fet el Joan Gómez Pallarès, que és el director general de Recerca, per a aquells que no ho sàpiguem, que ens ha aguantat, als diputats, i ha sabut –i no és fàcil, a vegades–, des del diàleg, cercar acords possibles perquè aquesta llei fos de tothom i en la que tothom ens sentíssim còmodes. Jo hi vaig ser crítica fa tretze mesos en aquest Ple, i avui el meu grup votarà a favor d'aquesta llei i en part és gràcies a la feina que hem fet tots, però també vull reconèixer la del Joan i de tot el seu equip.

I és de justícia que agraïm la feina que hem fet tots els grups parlamentaris –uns més que altres, és veritat, i també ho vull dir aquí–, i en especial la feina que ha fet la Clara Marsan, la jurista, i tot el seu equip, perquè li hem donat moltíssima feina. És una llei que els que l'heu conegut ha canviat molt, des de l'article 1 fins a les disposicions finals. És una llei que gairebé hem refet. I, per tant, ha donat molta feina als equips jurídics.

I també vull agrair i destacar la feina del relator, el diputat relator, el Ramon Tremosa, perquè no és fàcil; és qui dirigeix les reunions de la ponència, i no ens hem portat sempre prou bé. I, per tant, ha sigut difícil resoldre els entrebancs que han anat sortint. Però li vull agrair que sempre ha tingut una predisposició i una voluntat constructiva perquè aquesta llei sortís endavant.

I vull donar les gràcies especialment a alguns diputats que crec que hem fet bona feina. I, en aquest sentit, el Lucas Ferro, que no hi és, perquè està de permís de paternitat, el diputat d'En Comú Podem –avui el substituirà el Marc Parés–, l'Ernest Maragall, el Pau Morales i el Jesús Manuel Acosta. Crec que tots, en aquestes po-

nències, en aquestes més de dotze ponències, infinites reunions i més de quaranta compareixences, hem estat al peu del canó, hem treballat durament, i crec que, finalment, tenim un resultat que ens dona una feina més que positiva, no?

En un país i en un parlament on és veritat que no estem acostumats a fer debats relaxats, de profunditat, de temes que realment ens poden marcar el futur del país, crec que aquesta llei ens ha donat la raó i ens ha posat en aquest marc, ens ha permès fer aquests debats relaxats. Realment ha estat molt enriquidor escoltar, com deia el diputat Tremosa, tots els compareixents que ens han ajudat a millorar clarament la llei.

I sí, avui aprovem la primera llei de la ciència i de la innovació de Catalunya. Potser arriba tard, podríem pensar, perquè és veritat que fa dècades que estem fent un treball intens i que es van crear estructures de coneixement en centres de recerca o se'n van reforçar d'altres, com les universitats. Però no ens hem de lamentar. Jo crec que avui continuem la feina que va començar ja Josep Laporte, sobretot en el camp de la universitat, quan va modernitzar aquelles estructures. Més tard, l'Andreu Mas-Colell; crec que aquí tots li hem d'agrair la feina que va fer i aquest camí que va iniciar. També altres consellers que el van seguir, sobretot perquè van fer una cosa important, que hem recordat i que recordem molt sovint tota la gent que estem en aquest ecosistema, que és que no es va tirar enrere la feina que havien fet els anteriors, sinó que es va continuar, es va veure que era important, es va tenir aquesta altura de mires per veure que s'havia de continuar aquest camí, que la ciència necessita molta estabilitat. I, per tant, el fet de que no es canviessin les polítiques, ans al contrari, es reforcessin, crec que té molt valor. I també diu bones coses dels polítics, de nosaltres, que normalment ens agrada molt flagellar-nos, doncs en aquest cas es va fer bé. El professor Mas-Colell va iniciar un camí que tothom va voler reforçar, perquè va veure que era important. I crec que això val la pena dir-ho.

També els hi deia fa tretze mesos, en el debat a la totalitat, que el meu grup no estava prou satisfet, és veritat, i que hi treballaríem fortament. Vam entrar més de dues-centes esmenes en aquests textos, i han millorat força coses –ho hem dit tots i crec que ho anirem dient tots els diputats. A mi m'agradaria, per entrar una mica al detall..., en què creiem que ha millorat aquesta llei, no?, com deia. I, per tant, destacaré quatre aspectes, perquè tampoc tindrè més temps, però també per compartir-ho amb tots vostès.

Miri, el primer és que creiem que la llei passa de ser una llei d'ordenació del sistema públic de recerca a una llei de la ciència i la innovació. I per què dic això? Perquè era una llei que protegia molt el sistema de recerca, parlava molt de protegir el sistema. I està bé, ha de protegir-lo, però ha de planificar, ha de mirar l'horitzó, ha de veure cap a on volem arribar com a país en aquest àmbit. I crec que hem canviat clarament això.

Miri, i els hi llegiré només l'article 1 perquè vegin que ha estat així. L'article 1 anterior deia: «Aquesta llei té per objecte proveir els diferents agents del sistema de recerca de Catalunya del marc legal i dels instruments que contribueixin a l'impuls de la ciència que s'hi fa i de l'avenç del coneixement que s'hi genera a l'efecte de potenciar la recerca d'alt nivell i consolidar la internacionalització.» Parlava bàsicament dels agents, dels instruments. Què diu ara l'article 1 d'aquesta llei? Diu: «La llei té per objecte establir un marc per al foment de la recerca, el desenvolupament i la innovació a Catalunya, proveir els agents del sistema d'instruments que contribueixin a la generació, la transferència i la difusió del coneixement, amb l'objectiu de resoldre problemes i reptes que afronta la societat i afavorir així el benestar social i la prosperitat econòmica.» És aquest, l'objectiu de la llei: ser capaços, amb el coneixement, de resoldre i respondre als problemes que tenim des de la humanitat, com pot ser la mobilitat, la salut o la pandèmia. I també, evidentment, que això sigui palanca de canvi i de transformació de la nostra economia per ser més competitiu. Crec que hem aconseguit aquest canvi, sincerament.

La segona millora? Que hem passat de parlar de la recerca a parlar de la innovació també, a parlar de la transferència, de valorització del nostre coneixement. I això és important. No en parlava gaire, la llei. La llei, bàsicament, en els seus títols parlava de la recerca, i ara diu, ara parla de la recerca, del desenvolupament i la innovació. Hi ha qui pensa que això no és rellevant. Ho és, i molt. De fet, hi hem incorporat només un títol parlant de transferència, parlant d'innovació. És importantíssim. No podem trencar la cadena de valor; generem coneixement que s'ha de transferir, que hem de valoritzar. És la manera com podem ser més competitius en la nostra economia, però també, com deia, resoldre reptes que té la humanitat.

I, per tant, creiem que hem obert el *zoom*, que no només hem parlat de recerca d'excel·lència, que donava aquesta sensació, la llei, sinó que parlem de recerca, parlem de transferència, parlem d'innovació. Per nosaltres això és importantíssim, i crec que s'ha fet un esforç i vull valorar no només amb un títol únic, sinó, a més a més, també amb el compromís de fer un pla estratègic per a la transferència i la innovació.

Mirin, a vegades no cal fer noves lleis; cal desplegar les que tenim i crear instruments i posar recursos per permetre que passin aquestes coses. I per això jo –hi insisteixo, és la meua última intervenció abans de que votem aquesta llei– demano que aquesta llei es cudi de la ciència i la innovació, perquè crec que és rellevant. Portem dècades fomentant i potenciant la recerca i hem d'obrir ara la dècada de la innovació. Ho hem de fer. I crec que la llei marca el camí. No cal més llei, cal que la despleguem. I, per tant, deixo aquí aquesta reflexió, perquè em sembla molt rellevant. Estem satisfets, estic satisfeta d'aquesta incorporació i crec que és molt positiva per al sistema i sobretot per a tota la nostra societat.

El tercer element –i aniré molt ràpid perquè haig d'anar acabant– és que hem millorat la governança, també, del sistema. Hem creat, s'han creat nous organismes, el Coricat, la CIRI. Crec que hem millorat amb elements de transparència, de selecció d'aquestes persones. Hem donat rellevància al Parlament, que haurà de triar la meitat dels membres del Coricat, per exemple. I amb el finançament hem incorporat que l'u per cent dels recursos públics es dediquin a la recerca. No hi era, aquest compromís, i l'hem posat i crec que està bé que ho posem, igual com hem –deia el diputat Tremosa– incorporat el finançament basal per als centres de recerca i també el finançament estructural per a la recerca a les universitats amb contractes programes de cinc anys. Crèiem que això també era important.

I, evidentment, un dels objectius que perseguia també aquesta llei en els seus inicis, que no ho hem oblidat, evidentment, la millora i l'autonomia en la gestió i l'agilitat en els centres Cerca. Importantíssim. Crec que han millorat algunes coses, que hem avançat en aquest sentit i, per tant, tot el suport a això. Hem creat, a més, una figura de gerent per professionalitzar encara més aquestes estructures. I hem sigut capaços, crec, també d'imbricar més la figura dels ICREA, (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) aquest programa que va crear també el professor Mas-Colell perquè quedi molt millor imbricada dins de les estructures dels centres i de les universitats, també molt demanat.

I acabo, presidenta; acabo amb un minut o trenta segons. I una cosa important, i aquí els hi vull agrair molt als diputats dels comuns, que van incorporar això: ens obliguem a definir una estratègia d'igualtat entre homes i dones a la ciència. És un dels grans reptes que té la ciència. Ens falten vocacions científiques, tecnològiques. Ens falten programes d'educació. Ens falta que les dones arribin a la ciència i que quan hi arribin no trobin sostres de vidre. I, per tant, aquí ens queda molta feina per fer. Ens comprometem a fer un pla estratègic per a la igualtat i crec que aquest també, que és un dels grans reptes que tenim a la ciència, hem sigut capaços d'incorporar-lo.

Per tant, per aquestes coses i altres, estem satisfets, estem contents i, per tant, esperem que aquesta llei avui s'aprovi. Hem de generar coneixement per transferir-lo,

per generar benestar i prosperitat econòmica. Com deia Prat de la Riba i diu en el preàmbul, la ciència representa avui per nosaltres la riquesa pública del demà. Fem-ho possible.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bien; muchas gracias, vicepresidenta. Señores *consellers*. Buenos días, señores diputados, público presente. En primer lugar, quisiera agradecer encarecidamente a la señora letrada Marsan y a los filólogos señora Vidal y señor Fibla el ingente y magnífico trabajo que han realizado en la elaboración del dictamen del proyecto de ley de ciencia, trabajo muchas veces que resulta ingrato porque pasa desapercibido, pero sin el cual no podríamos entablar el debate, la reflexión, en el que nos vemos inmersos ahora. Me van... (*Alguns aplaudiments.*) Muchas gracias.

También quiero aprovechar la oportunidad para agradecer a los profesionales de los distintos ámbitos del mundo de la investigación, que están aquí presentes algunos de ellos, que han ido interviniendo en las sucesivas comparecencias y han aportado su visión sobre distintos aspectos y han mejorado realmente muchos puntos de vista. Muchas gracias. Lo hago extensivo a todos, pero particularmente a los aquí presentes.

Pero me van a permitir que abandone por un momento el significado legislativo del sintagma «proyecto de ley de ciencia», que se refiere, evidentemente, al texto elaborado por un Gobierno y sometido al Parlamento para su tramitación y aprobación como ley, y me entretenga en desglosar los tres núcleos de ese sintagma y subraye, por lo tanto, su significado literal. Así pues, «proyecto» es una intención de ejecutar algo. «Ley» es un precepto dictado por la autoridad competente que se manda o prohíbe en relación con algo en consonancia con la justicia y el bien de todos los gobernados. Y «ciencia», como bien sabemos todos, es el conjunto de conocimientos obtenidos mediante la observación, el razonamiento, ordenados, estructurados sistemáticamente, de los que se deducen principios y leyes generales que luego tendrán una capacidad predictiva, y comprobables experimentalmente. Pues bien, como durante el proceso de elaboración de este dictamen de ciencia, de proyecto de ley de ciencia, el proyecto o la intención del Govern de la Generalitat no ha sido otro que poder aprobarlo a toda costa antes de que acabe el año para jactarse de su supuesto músculo de estado, como todo este proceso dirigido por el Govern ha prostituido el fin de legislar de acuerdo con la justicia y el bien de los gobernados y como no ha aplicado el método científico en la elaboración del dictamen final, puesto que han primado los intereses de partido sobre la observación y el razonamiento que son connaturales a la ciencia, eliminando cualquier aportación y enmienda que viniese de VOX, no voy a malgastar ni un segundo de mi tiempo de esta intervención en reflexionar acerca de los aciertos, que los hay, y desaciertos de esta ley de ciencia. Porque no voy a participar en esta farsa que se está escenificando ahora mismo aquí, en esta pantomima intolerable, que es una falta de respeto al pueblo de Cataluña, encubierta con la más grandilocuente denominación de «ley de ciencia», que no es más que un burdo eufemismo. (*Alguns aplaudiments.*)

Y puedo permitirme el lujo de hacerlo, evidentemente..., de no hacer, quiero decir, una valoración técnica sobre el texto, porque tengo autoridad para ello, avalada por la observación y por el razonamiento que, como he dicho antes, son criterios totalmente científicos, porque tengo la tranquilidad de conciencia que confiere el deber cumplido en ejercicio de mi responsabilidad política. Junto con el ponente relator, el señor Tremosa, he sido el único de todos los aquí presentes que he asistido a las siete sesiones de la fase de comparecencias, sin delegar en cualquier otro in-

terlocutor. He escuchado atentamente las intervenciones de los cuarenta y dos comparecientes, formulándoles preguntas y aportando sugerencias; he estado presente en todas las sesiones de estudio de las 543 enmiendas que se han elevado, y he presentado, en nombre de VOX, setenta enmiendas, tras un análisis pormenorizado de todo el articulado de esta prolija ley.

No obstante, a pesar de mi espíritu constructivo, propositivo, la intolerancia de Esquerra Republicana, el PSC, Junts y En Comú Podem, que es precisamente la antítesis, lo contrario al método científico, ha prohibido la admisión de cualquier enmienda que viniese de VOX.

Por lo tanto, quien quiera conocer el análisis exhaustivo de las decisiones tomadas en relación con el análisis de este dictamen del proyecto de ley que se vaya a las actas, las lea –ya le aviso que necesitará bastante tiempo para leerlas y asimilarlas, ¿eh?–, y no perderé, vuelvo a repetir, ni un segundo más en esto.

Después de mi intervención, vendrá la defensa *dels comuns* de sus enmiendas reservadas, y posteriormente vendrá la CUP, y nos dará una legión de datos, una lección magistral de cómo se tenía que haber estructurado y redactado esa ley de ciencia, con ese tono redentor, paternalista, doctrinario, que tienen sus diputados, ocultando que su participación e implicación durante todo el proceso de elaboración del dictamen de la ley de ciencia se ha limitado a tres sesiones, entre las cuales hay que destacar una gloriosa, la última, la del 2 de diciembre, de la comisión, en comisión, en donde se hicieron las votaciones de las enmiendas y del dictamen. En esa comisión, su diputada fue improvisando, a salto de mata, el voto de las 543 enmiendas, provocando vergüenza ajena en todos los allí presentes y demostrando un desprecio absoluto para con el pueblo de Cataluña.

Y tras la CUP, supongo, vendrán Ciudadanos y el Partido Popular, elucubrarán sobre las bondades y desaciertos de ese proyecto de ley, haciendo sus aportaciones pertinentes, exponiendo su análisis crítico, a pesar de no haber participado en ninguna de las comparecencias ni de las sesiones de enmiendas ni de elaboración del dictamen.

Pues, bueno, como estamos en medio de una gran farsa, ¿eh?, una gran pantomima, qué mejor momento este, qué contexto más adecuado, para que les explique un cuentecillo de Juan Valera. Juan Valera, uno de los autores, de los literatos, más famosos del siglo XIX español, junto con otros como Cecilia Böhl de Faber –Fernán Caballero, su seudónimo, por si no se acuerdan de cuando iban al colegio–, y, por ejemplo, Benito Pérez Galdós o Pedro Antonio de Alarcón.

Vamos allá, voy a intentarlo. Parsondes... Este cuento, además, está basado en hechos reales. Parsondes era un sacerdote de Zoroastro, o Zaratustra, llámenle cómo ustedes quieran, en la corte del rey Arteo, el rey de los medos, en la ciudad de Susa, durante el siglo VII antes de Cristo.

Parsondes era un maestro en sabiduría y en virtud, no en vano él era un gran científico, qué paradoja. Además, era un referente, por su maestría en la virtud, era un referente para todos aquellos que vivían en el imperio medo. Predicaba con su ejemplo de vida bondadosa, caritativa y honesta. Cuando daba su palabra –cuando daba su palabra–, siempre la cumplía, porque era un hombre íntegro. Presidía las sesiones de las reuniones religiosas, científicas, sociales, políticas, con mucho criterio y con acierto, escuchando a todos los asistentes, aunque tuvieran divergencias, porque lo único que le importaba a él era el bien común.

Pero un día, Parsondes desapareció, y los medos pensaron que había muerto. Claro, al desaparecer él, desapareció su estela de virtud y de bondad y entraron en corrupción absoluta los medos: se abandonaron a la bebida, a las orgías, a los robos, a los hurtos, a los asesinatos..., a sus intereses espurios, en definitiva.

Preocupado por el devenir de su pueblo, Arteo mandó a los soldados que iniciasen una búsqueda a ver si podían encontrar a Parsondes. Qué sorpresa, lo encontraron; qué sorpresa se llevaron aquellos soldados al encontrarlo viviendo con el

malévolo y perverso rey de Babilonia, convertido en una más –en una más– de sus novecientas concubinas.

El capitán de los soldados, perplejo, le preguntó a Parsondes el motivo de su radical cambio. «Te lo contaré» –dijo Parsondes–, «pero di a Arteo y a todos los medos que he muerto, para que no se escandalicen.» El capitán asintió, y Parsondes le explicó: «El rey de Babilonia me capturó, me secuestró y me ofreció riquezas, caprichos, comodidades, poder político, con la oscura intención de dejar de ser un referente de sabiduría y virtud para todos los medos, y de esa manera, justificar y ocultar sus innumerables vicios. Y yo no supe decir no, dejé de cumplir mi palabra, dejé de predicar con el ejemplo la virtud.»

Bien, acabo. Un consejo –un consejo– les quisiera dar humildemente a todos los aquí presentes: los cuentos tienen una función taumatúrgica, de catarsis, moralizadora; que esa función, pues, no tiene la farsa, la farsa carece de todos estos adjetivos. Háganme caso: explíquenles cuentos a sus hijos –explíquenles cuentos a sus hijos–; les harán mejores personas y, de paso, a ustedes también.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Marc Parés Franzi.

Marc Parés Franzi

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades; a totes les persones que ens acompanyen avui, al públic, rectors, exconsellers i exconselleres... Crec que ho deia la diputada Romero que efectivament és un dia avui per estar contents i contentes, no?, de poder aprovar la primera llei de la ciència del nostre país i, per tant, de fer un pas endavant, entenem que molt significatiu.

Jo vull començar la meua intervenció, s'ha dit abans, donant les gràcies en primer lloc al diputat Lucas Ferro, que és el diputat del nostre grup parlamentari que ha dut a terme tots els treballs i tota la tasca d'elaboració i transacció i negociació de les diferents esmenes i que, com saben, afortunadament, no és avui aquí perquè està gaudint d'un permís de paternitat. Agrair també, doncs, la tasca del ponent relator, en Ramon Tremosa. I donar les gràcies també a tots els diputats dels diferents grups que han participat activament en la ponència, i molt especialment a l'Àlícia Romero, a en Pau Morales, amb qui hem pogut ultimar les últimes negociacions d'aquesta llei.

Un reconeixement també als diferents consellers i conselleres que han donat peu que aquesta llei pogués ser avui una realitat, no?: la consellera Geis, la consellera Chacón, el conseller Tremosa, el conseller Nadal, també, per haver facilitat la culminació dels treballs d'aquesta llei. I a l'equip del Departament de Recerca i Universitats, que em consta que s'hi ha dedicat amb plenitud, i al company Gómez Pallarès, company de facultat. I, òbviament, als serveis de la casa, sense els quals això no hagués estat possible: als gestors parlamentaris, als serveis lingüístics i, de forma molt especial, a la lletrada Clara Marsan, que ha fet una feina excel·lent i que he de dir que, com a diputat que ha entrat al final d'aquesta tramitació, m'ha facilitat moltíssim la feina.

Dit això, i entrant en matèria, crec que podem dir que Catalunya és avui un centre productor de recerca científica de primer ordre. Així ho avalen els indicadors internacionals, de publicacions, d'excel·lència científica i investigadora. Així ho avala el fet, doncs, que les nostres universitats o que algunes de les nostres universitats són les millors de l'Estat i estan molt ben posicionades en els rànquings mundials. Però si tot això és així –és a dir, si som bons en recerca–, diria que no és gràcies a les polítiques en matèria de recerca i d'universitat desenvolupades durant la darrera dècada, que no és gràcies a l'infrafinançament que han tingut les nostres universitats en els darrers temps –les universitats públiques–, que s'han vist escanyades; que no és

gràcies tampoc a les condicions laborals dels investigadors i les investigadores, que han hagut o que estan fent recerca en condicions de precarietat, i que no és gràcies tampoc a la capacitat del sistema de recerca avui en dia i durant els darrers anys per retenir el talent que sí que està formant; és a dir, estem formant talent que no som capaços de retenir.

De fet, diria jo que, si Catalunya és pionera en recerca, ho és malgrat tot això, malgrat els dèficits del sistema de recerca. I, per tant, ho és gràcies a l'esforç, a la dedicació, al compromís, a la bona feina dels seus equips, dels seus investigadors i investigadores, grups de recerca, del personal investigador en formació, del personal de suport a la recerca, tot i treballar en unes condicions precàries, tot i veure com el seu talent no és del tot reconegut, tot i veure's expulsat d'un sistema –i vull recordar-ho aquí també– per les retallades de Mas i Rajoy en el seu dia, també pel model universitari de l'exconseller Mas-Colell i del director Antoni Castellà, que van generar, al meu entendre, un tap i que van frustrar les carreres investigadores i acadèmiques de molts joves investigadors que ara fa deu anys començaven a fer recerca i que no van poder tenir continuïtat. I ara ens trobàvem avui, i ho deia el diputat relator també, doncs, amb l'amenaça de que d'aquí..., jo ja no diria d'aquí deu o quinze anys, que avui en dia algunes universitats estan veient aquestes jubilacions massives de catedràtics i amb la necessitat de tenir un relleu generacional que no arriba perquè es va fer un tap fa deu anys, i aquesta és la situació que tenim avui en dia.

I diria que és precisament per això, per aquesta generació perduda d'investigadors i investigadores, que aquesta llei té tot el sentit del món, perquè mai més fer recerca en aquest país pugui convertir-se en un carreró sense sortida, que és com es van trobar molts companys i companyes que feien recerca ara fa deu anys. I hem de poder mostrar als joves i a les joves d'aquest país que la recerca, que la generació de nou coneixement, és la base per fer avançar la nostra societat; que fer recerca és fer un servei a la comunitat, i que, per tant, dedicar-se a la recerca a Catalunya ha de ser un camí que obri portes i no que les tanqui, un camí cap a l'esperança i no cap a la frustració, un camí cap a l'estabilitat i les condicions laborals dignes i no cap a la precarietat. I és per això que ens hauríem d'equiparar als estàndards internacionals de recerca pel que fa als salaris i a les condicions laborals, dels quals encara estem molt lluny.

I hem de dir-nos que fer recerca a Catalunya, tot i que fem bona recerca, fer recerca a Catalunya avui no és fàcil, que els recursos són escassos, que costa molt construir i mantenir els equips de recerca i que, per tant, necessitem aquesta llei per generar les bases perquè tot això canviï.

I això passa –es deia abans també–..., per això calen polítiques de foment de la recerca, no només regular; millorar el finançament de les universitats; un finançament basal per la recerca; incrementar el nombre d'investigadors i investigadores i fer-ho per baix; fomentar la figura dels investigadors docents i no només dels docents investigadors i, per tant, ampliar els ICREA i flexibilitzar perquè no només vingui talent de fora, sinó que siguem capaços de retenir el talent que estem generant aquí.

I, en darrer lloc, i aquest és per nosaltres un dels elements claus d'aquesta llei, que és que la recerca s'ha d'orientar a la transferència. I això em dona peu a parlar de les tres grans contribucions que entenc que les nostres esmenes han aportat o hem volgut aportar en aquesta llei. La primera és aquesta, justament, la de la transferència; és a dir, entendre la recerca no només des de la generació, sinó també des de la transferència i la difusió del coneixement. La recerca ha de servir a la societat. La recerca ha de servir-nos per conèixer les causes dels fenòmens, per poder plantejar respostes i també per conèixer els efectes d'aquestes respostes. La recerca ha de focalitzar-se en els reptes i els problemes de la nostra societat, com així queda recollit en aquesta llei, i s'ha d'orientar a la transformació perquè la recerca, la ciència i la tecnologia no són mai neutres, no són políticament neutres. La ciència és mètode,

és rigor, és evidència empírica, però no és neutra. Decidir sobre quins temes fem recerca, quines preguntes ens formulem i quines no, quines són les nostres aproximacions ontològiques o epistemològiques, quines utilitzem i quines no, i sobretot quina és la finalitat amb la que fem recerca per servir a la societat i per transformar-la. I crec que aquesta llei aporta elements en aquesta línia, com també en el camp de la ciència oberta, que entenem que és especialment important.

El segon element que volia posar en relleu és tot el que té a veure amb la perspectiva de gènere, que hem volgut introduir en aquesta llei i que finalment s'ha incorporat tant des d'una perspectiva transversal com, específicament, a través d'un pla d'igualtat de gènere en l'àmbit de la recerca, que entenem que és especialment important.

I el tercer element sobre el qual volia posar l'accent del que nosaltres hem intentat aportar des del nostre grup parlamentari amb les nostres esmenes i que, fins a l'últim moment, crec que aconseguirem que així sigui, amb unes últimes transaccions, és tot el que té a veure amb l'equitat territorial. Perquè ens hem de definir si anem cap a un model que ens porta al model globalitzat de poques universitats grans i, per tant, destruïm les petites, o si defensem a Catalunya allò que vam construir d'universitats territorials, i, per tant, de fer recerca al territori. Perquè si fer recerca a Catalunya no és fàcil, fer-ho fora de les grans universitats, i per tant fora de l'àmbit metropolità, és encara més difícil. I és extremadament important aquesta recerca que es capil·laritza pel conjunt del territori, que baixa a les diferents realitats i que ens permet donar respostes específiques també en aquests territoris, amb universitats, com per exemple la Universitat de Vic, de la meua ciutat, que té un paper cabdal pel funcionament de la ciutat i que, per tant, hem de ser capaços també de recolzar que es pugui fer recerca tant a Vic, com a Manresa, com a Lleida, com a la Rovira i Virgili; per tant, que a tot el territori puguem fer recerca, perquè és justament des d'aquí des d'on contribuïrem a aquesta transferència per adaptar la realitat de la nostra recerca també a les diferents realitats territorials.

I acabo fent una última referència, també, a una de les esmenes del PSC que ens plantejava la diputada Romero, a la necessitat d'incorporar la innovació en el títol. Efectivament, nosaltres entenem..., deia, la transferència és molt important, la innovació també, però creiem que seria massa ambiciós dir que aquesta llei és realment una llei d'innovació, per una banda, i, per altra banda, crec que és rellevant també dir que la innovació no només es fa des de la ciència. Per tant, la ciència ha de ser innovadora, però la innovació no només està en la ciència, i que organitzacions socials, com per exemple la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, quan donen respostes socials a problemàtiques de l'habitatge que els governs no hi donen resposta i que, per tant, són respostes alternatives, innovadores, diferents, això també és innovació, i no es fa des de la ciència, es fa des de l'activisme social.

Per tant, la innovació social també és un camp de treball que per nosaltres és extremadament important. I això no vol dir que la ciència no hagi de ser innovadora, però sí que entenem que la innovació s'ha de produir en tots els àmbits i no només en l'àmbit científic, on és especialment rellevant.

Tot i això, crec que..., destacar, per acabar, la importància dels consensos, dels grans consensos, malgrat algun petit matís de detall que ara podríem situar. Però crec que aquesta és una llei en què s'ha aconseguit generar grans consensos. Donar les gràcies a totes les persones que ho han fet possible i felicitar-nos, doncs, per aquesta llei.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació passem al torn d'intervenció de la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament, per un temps màxim de deu minuts per grup. Té la

paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Bé. Moltes gràcies, vicepresidenta. Autoritats... Uns comentaris a les intervencions. Ara els parlo no com a relator, sinó com a diputat de Junts per Catalunya. Avui aprovem aquesta llei de la ciència, i és un dia important i estem contents. El que passa, que, clar, aquesta llei podria haver estat aprovada molt abans. És a dir, aquí els primers documents que ja circulaven són del 2017, si no vaig errat, i, per tant, hi ha diversos consellers que hi treballaven. Després va venir el 155, un any de paràlisi. Després va venir la covid, que això també va paralitzar moltes coses. Jo mateix era conseller d'Empresa i Coneixement, i, per una setmana, no va entrar la llei de la ciència a l'anterior legislatura, ja en fase de tràmit. Per tant, doncs, aquestes coses cal recordar-les, també, no?, perquè és veritat que hem trigat molt; som un país de ciència –i ara fins avui no ha arribat la llei–, però no som un país normal. Catalunya és l'únic país d'Europa governat per un estatut amputat per un tribunal, en contra d'una voluntat, jo diria molt majoritària, del nostre poble. I, per tant, doncs, aquí s'han inhabilitat presidents de la Generalitat, presidents del Parlament, alts càrrecs, diputats... I això, diguem-ne, no és una situació en la qual sigui fàcil fer-hi una feina legislativa normal i corrent, no?

Després, agraeixo a la diputada Romero la seva intervenció. Hem treballat molt bé plegats. És una diputada que fa moltes coses alhora i, per tant, sempre va molt enfeïnada i això també..., el relator té més temps i ho ha de reconèixer i comprendre. Vostè sempre ha mantingut molt la qüestió del nom de la llei, no? Nosaltres... En el text i l'articulat ja es parla d'innovació, de desenvolupament, de recerca. Però la definició de ciència, diguem-ne, per nosaltres ja englobava aquesta qüestió. I per això no hem vist mai la necessitat de retocar el nom de «la llei de la ciència». De fet, les Illes Balears, on hi governa el Partit Socialista, ha aprovat una llei que es diu «lleï de la ciència» i no amb més altres coses. I, en aquest sentit, doncs, nosaltres no hi hem vist, en aquest sentit, la necessitat de fer-ho, no?

Vostè va visitar els centres Tecnio fa un parell de mesos. Jo hi vaig anar amb la diputada Toronjo fa un mes. Vam passar unes quantes hores allà. Va ser molt interessant. Clar, els centres Tecnio no tenen encara finançament de la Generalitat, i, en aquest sentit, que depenguin de..., que puguin rebre diners de dos departaments, d'Empresa i d'Universitats, això pot ser molt bo, si en reben de tots dos, però llavors que no sigui que, un per l'altre, no en reben de ningú. Llavors, aquestes qüestions són delicades, no?

I llavors, parlant, que jo no soc un expert en transferència..., perquè a més a més jo soc un economista que penso que l'economia és més una ciència social que experimental, i ara no voldria entrar en discussions metodològiques, però penso que... A Tecnio em deien: «Potser ens caldria, després de la llei de la ciència, una llei de la innovació.» Jo no sé si el conseller Torrent això ho està pensant o no, no sé si cal o no cal, no en sé prou –aquí hi han rectors–, però, si féssim una llei de la innovació, sí que posaríem sobre la taula com Catalunya és excel·lent fent recerca, a nivell europeu, reconegut internacionalment, però anem molt coixos quan transferim els fruits d'aquesta recerca i que arribi a les empreses per crear riquesa.

Llavors, és per això que a nosaltres ens agrada dir «lleï de la ciència de Catalunya» i no tanquem portes a que puguin venir altres lleis. Potser no cal, eh?, potser té raó vostè i, per tant, doncs, no cal. Però bé, els centres Tecnio deien: «Potser sí que cal; potser sí que cal perquè necessitem diners», no? I en aquest sentit, doncs, miri, veig aquí el conseller Nadal i li faig un recordatori. La consellera Geis, en la primera compareixença que va fer com a consellera en aquest Parlament va fixar un horitzó: «La conselleria ha de tenir el cinc per cent del pressupost de la Generalitat», que és el que teníem el 2010, abans de la greu crisi financera en la qual el Banc Central Eu-

ropeu no comprava deute. Doncs bé, aquest és un horitzó que permetria potser no haver de fer una llei de la innovació i poder millorar el finançament dels centres Cerca i també dels centres Tecnio, i fer un finançament competitiu d'aquests centres. És a dir, la transferència es finança si els resultats són eficaços o no... Hi han moltes maneres de parlar-ne, però tant de bo no acabem aquí les tasques de parlar de ciència, de parlar de transferència, d'innovació, sinó que, ja sigui per iniciativa d'algun grup o del propi Govern, puguem seguir comentant qüestions tan importants perquè aquí Catalunya es juga el futur.

Bé, no puc estar-me de dir alguna cosa a les diputades i diputats de la CUP. És a dir, avui potser s'abstindran, sembla ser, però ens hauria agradat molt que participessin de les sessions. Ens hauria agradat, certament, que haguessin vingut, que haguessin contribuït, que haguessin participat, que haguessin presentat esmenes, que no n'han presentat cap ni una. I en aquest sentit, doncs, és una llàstima, doncs, que altres grups de la cambra..., i el diputat Acosta ha vingut a totes les reunions i ha fet contribucions, i les ha fetes... Doncs hem trobat a faltar... I tant de bo futurs projectes en aquest àmbit comptin amb la seva participació activa. Ja sé que vostès van lents perquè van molt lluny, però hi ha molta gent que va lenta i no va enlloc. I, en aquest sentit, doncs, els convido a que en futures proposicions de llei vagin en aquesta línia.

Després, al diputat de VOX també li voldria fer una reflexió. Vostè ha parlat aquí de farsa. Jo li he reconegut que vostè, efectivament, ha vingut a totes les sessions, ha contribuït de manera positiva, ha intervingut amb ganes de participar i de ser present en aquest text. Però, és clar, també el context en el qual estem no hi ajuda. És a dir, hi ha diputats del seu grup que surten en aquest faristol i parlen directament d'il·legalitzar tots els partits que hi han aquí, o uns quants, o... Llavors, és clar, això no ajuda a facilitar que hi hagi un mínim esperit en el qual vostès també formin part d'aquest vot a favor. Jo, com li vaig dir el primer dia, també m'agradaria que el Grup de VOX votés a favor de la llei de la ciència. Vostè ha treballat com si realment volguessin participar-hi. Perquè penso que és una qüestió prou important i transversal de país com perquè vostès també hi fossin. I per això el to de la seva intervenció no m'ha acabat d'agradar al final de tot quan ha parlat directament de farsa. Li recordo que l'any 2017 van votar en les eleccions catalanes del 21 de desembre gairebé 4 milions de catalans, un vuitanta-dos per cent. És la votació més alta de la història de Catalunya. El Parlament anterior tenia la més alta legitimitat democràtica de l'Europa occidental, i també de la història de Catalunya. Per tant... I aquell Govern va acabar amb el president Torra cessat per una pancarta. I això són elements que són presents aquí, i hem intentat que la nostra feina parlamentària no es veiés afectada, però això també condiciona. Llavors, pensi vostè també fins a quin punt, quan vostès surten aquí demanant la il·legalització de partits que hi han aquí, doncs, també forma part d'una farsa, no?, si és que realment ens creiem que... Perquè recordo que Catalunya és un país traumatitzat pel franquisme i, per tant, és molt difícil que partits que en reivindiquin el seu llegat puguin ser mai majoritaris en vot a la societat catalana.

Finalment, als comuns, doncs, un record també pel diputat Lucas Ferro, que ha contribuït, les vegades que venia, doncs, de manera molt positiva. I ja sé que als grups que sou de pocs diputats sou realment *multitasking*, els diputats.

I, com no podia ser d'una altra manera, aquesta última referència d'avui, de transacció d'avui, en la qual nosaltres també voldríem ser-hi, doncs, és així; és a dir, Catalunya és un país prou divers, la Universitat de Vic és una mena d'universitat concertada, és d'una fundació –Jaume Balmes–, però que té interès i participació pública, i, per tant, ara tenim un context en què s'han pogut rebaixar matrícules als estudiants universitaris en les universitats públiques, i això té un impacte també en la Universitat de Vic. Necessitem fer vestits a mida del territori perquè el progrés de Vic, igual que el progrés de Girona, és avui degut a la seva universitat. I Manresa, que també forma part de la Universitat de Vic Central, també veu que ha de seguir en aquest àmbit. I, per tant, la recerca, la universitat, quan també, diguem-ne, es

considera, sempre que sigui possible, tenint en compte criteris d'equitat, no només de gènere, sinó també territorials, doncs, fa un país més pròsper, més ric, més resili-
liant, més potent, més diversificat, millor en aquest sentit.

Per tant, doncs, moltes gràcies. Ha estat un plaer ser relator de la llei de la ciència. Ha estat un orgull. Avui és un dia bonic. I m'agradaria, doncs, que el màxim nombre de diputats possibles votessin a favor d'aquesta llei de la ciència, perquè, com deia Prat de la Riba –i així acaba la meua intervenció i així és com comença el pròleg de la llei de la ciència–, la ciència d'avui és la riquesa de demà.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Hola, bon dia. Primer de tot, bé, començaré parlant, doncs, d'algunes afirmacions que s'han fet aquí, no les de VOX, perquè ja sabem qui són, però sí que ens saben especial greu les paraules que ens ha dedicat el relator, el diputat Ramon Tremosa, perquè com saben..., i a més, com vostè ha dit, que és el que més em sorprèn... Vostè ha dit, i li agafo les seves paraules, que és molt difícil en aquest Parlament fer feina, legislar, quan estem patint constantment la repressió i inhabilitacions. I vostè sap que jo era la persona que venia en aquesta ponència i vaig haver de deixar de venir perquè un diputat nostre, que era secretari tercer, va ser inhabilitat, pel mig, amb tots els greus problemes que ens va ocasionar a un grup petit com és el nostre. És a dir que, com vostè ha dit, nosaltres en aquesta legislatura hem patit aquesta repressió, i sí, ha minvat la nostra participació en aquesta –en aquesta ponència– i en d'altres comissions. Sí, sí, és una realitat, perquè així ho va decidir la Junta Electoral Central i els tribunals espanyols, inhabilitant, doncs, un membre del nostre partit i produint canvis a dintre el nostre grup. *(Alguns aplaudiments.)* I sap greu que vostè parli només de les seves inhabilitacions i no de les nostres, i no entengui ni... És a dir que VOX es posicioni al costat de la repressió, bé, és que ells són la repressió, però que vostè, doncs, que també han patit inhabilitacions, no tingui en compte el que ens ha passat i els canvis que hem hagut de fer i el procés de substitució del Pau, que va durar més d'un mes i que això va fer que jo deixés la ponència perquè me dediqués, doncs, a substituir el Pau i després canviéssim de membres de la comissió... Doncs sí, és veritat, hi hem participat poc. I aquests canvis han generat que no hi hagués una continuïtat, que la persona referent canviés i que no poguéssim treballar com ens hagués agradat, i és tota la veritat.

Però aquí també s'ha de dir que novament la justícia espanyola, en aquesta legislatura, també hi està incidint, naturalment. I per això ens abstindrem, precisament, perquè pensem, doncs, que ens hagués agradat molt treballar, perquè aquesta llei és evident que no ens la sentim com a pròpia, perquè no l'hem poguda treballar com ens hagués agradat, ni fer les esmenes ni fer les nostres aportacions. Però sí que entenem, doncs, que s'ha fet una feina i per això farem una abstenció crítica, valorant, doncs, tota la feina que s'ha fet.

Dit això, dir que també avui surto jo a parlar, doncs, perquè la diputada que està a la ponència de la comissió està de baixa per malaltia i, per tant, avui no pot ser aquí.

També recordar que, quan no vam patir aquesta inhabilitació, sí que vam participar molt activament, per exemple, en la modificació de la llei d'universitats. Vull dir que..., és a dir, que hem de ser conscients de que quan hem pogut, hi hem estat i hem estat treballant, però quan no ha estat possible, doncs no.

Tot i així, sí que els apuntarem quatre coses que ja els apuntava jo quan participava a la ponència o la mateixa Nogay quan em va substituir: que nosaltres sí que creiem que Catalunya necessita aquesta..., bé, una llei de la ciència –en aquest cas

serà aquesta, perquè tenen majoria i així s'aprovarà—, però per nosaltres no està clar que aquesta llei que avui aprovarem, que estem debatent, doncs, dibuixi el que necessita el nostre país amb la nostra manera de veure'l, evidentment. I diem això perquè, per exemple, com la llei espanyola, que tampoc a nosaltres no ens representa, però és una llei que es va aprovar al Congrés i que vostès Junts, per exemple, s'hi van abstenir i altres grups d'aquí van votar-hi a favor, doncs sí que tractava molt més les qüestions amb referència a temes laborals. I per nosaltres aquesta llei de la ciència —tot i que no tenim competències plenes, ja ho sabem, però això ens preocupa ben poc, almenys a nosaltres— no tracta en profunditat aquest tema. I vostès saben que tenim un problema molt greu a les universitats, amb la situació del professorat associat, la situació dels contractes laborals i salaris molt baixos de les investigadores predoctorals i de beques que es donen, que són insignificants. I en cap cas, doncs, aquí s'intenta entrar en aquest debat. I si més no, parlar-ne i intentar resoldre un problema molt important, que, a més, saben perfectament que el sector fa molt de temps que ho reclama.

I més enllà d'aquests aspectes, també s'han desaprofitat altres oportunitats que a nosaltres ens hagués agradat incidir-hi, com, per exemple, que no..., per nosaltres és molt general, un marc d'actuació molt general, però que no entra a regular en profunditat, doncs, res.

I és una oportunitat desaprofitada també, tot i que incorpora temes de gènere, no en els temes referents a les dones migrades, les dones pobres, les racialitzades, sinó que ho centra molt en el feminisme més clàssic, sense entrar, doncs, en molts més problemes i amb molta més profunditat en aquest tema.

Tampoc posa en valor la recerca en la llengua catalana. Aquesta llei ni menciona ni regula ni estableix cap tipus de mecanisme de foment de la recerca en català. Que nosaltres pensàvem que això podria fer més atractiu per al personal investigador o per a la publicació de les seves investigacions en la nostra llengua. I aquí, doncs, no se'n fa ni esment.

També és una oportunitat perduda en la creació d'un CSIC català, un consell superior d'investigacions científiques, que permetés la creació de personal investigador permanent. Tot i que aquest ja existeix a nivell de l'Estat espanyol, i té les seves mancances: falta de transparència, càrrecs a dit, etcètera —bé, lo típic de l'Estat espanyol—, Catalunya hauria de poder gaudir d'un ens similar que vagi més enllà dels centres IRTA dels que disposem al nostre territori. I tampoc, doncs, no s'hi ha incorporat.

I a més, doncs, d'oportunitats perdudes, aquesta llei reflecteix un aspecte per nosaltres encara més rellevant, que és la neoliberalització del sistema universitari de recerca. I en són exemples —que els podem trobar, doncs, en el text— l'obertura de les universitats privades als concursos públics, el manteniment, reforç i ampliació de les col·laboracions publicoprivades amb grans empreses que es poden beneficiar dels recursos públics de les universitats, però que no tenen cap obligació de revertir o reinvertir a les universitats part d'aquests beneficis que després obtenen. Tampoc la poca transparència i falta de coneixement en l'àmbit de la recerca d'alguns dels òrgans assessors que es creen, directament formats ja per polítics en representació dels diferents partits, directors i directores generals, i no hi trobem, doncs, cap científic o cap científica.

I per acabar, doncs, l'externalització de la producció científica via finançament de *start-ups* i doctorals industrials.

És per tot això, doncs, que veiem unes mancances importants en aquesta llei de la ciència. Per això, no hi podem donar suport. I per això entenem que el sistema de recerca català d'investigació i desenvolupament queda mancat en molts aspectes. I per això, aquí la nostra abstenció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Señoras, señores diputados, gracias también por este debate, por este intercambio de impresiones que se está dando hoy en el Parlament a cuento de esta ley de ciencia. Efectivamente, nosotros, más allá de las críticas que se han vertido a lo largo del debate, que me parecen francamente atendibles –seguramente la realidad es muy compleja y no tenemos tiempo ahora de entrar a hacer consideraciones sobre la dinámica de cada uno de los grupos parlamentarios, etcétera–, los reproches me parecen asumibles y creo que a ese respecto, pues, cada cual debe saber si puede estar tranquilo o no con su conciencia. Desde luego, por lo que a nuestro grupo respecta, ya les digo que sí que lo estamos.

Ya les avanzo que vamos a votar que sí a esta ley de ciencia. Nos parece importante, efectivamente, que nuestra comunidad tenga una ley de ciencia. Nos parece que el texto es un texto que, efectivamente, tiene luces y sombras. Entre las sombras, me parece importante destacar el hecho de que parece que Cataluña, como en muchos otros textos legislativos, sea una realidad completamente ajena al resto de España. Parece que el sistema universitario o el sistema de ciencia catalán sea un sistema en sí mismo que nada tiene de interrelación con el conjunto del sistema de ciencia nacional, del sistema de ciencia español o incluso del sistema de ciencia europeo y mundial.

Y a este respecto, pues yo creo que muchas veces caemos en una autocomplacencia y en un ombliguismo que nos perjudica, que perjudica sobremanera la ciencia, perjudica sobremanera la innovación, perjudica sobremanera, en definitiva, el progreso y el desarrollo de la sociedad catalana, de sus universidades y de sus investigadores.

Por eso creemos que ese aspecto es una debilidad de la que adolece este proyecto de ley. Pero en todo caso, el proyecto de ley tiene algunos elementos muy positivos. Yo he estado hablando estos días con el señor Tremosa, a quien creo que, desde la distancia ideológica, hay que reconocerle la implicación, el esfuerzo, la voluntad de integración, la voluntad de llegar a consensos con el resto de los grupos. Lo ha demostrado incluso en su intervención en este atril, más allá de sus diatribas contra VOX, que me parecen, pues, todas ellas que forman parte de la anormalidad del debate público en Cataluña; anormalidad, a mi juicio, anómala, pero en todo caso es el día a día.

Creo sinceramente que este proyecto de ley tiene elementos interesantes, como el poner de manifiesto la importancia de la colaboración publicoprivada. Es un elemento que, además, es característico precisamente de la sociedad catalana, de la historia, del progreso, del desarrollo económico de nuestra sociedad, de nuestra comunidad. Creo que esa voluntad de poner de manifiesto las virtudes de la colaboración entre el sector público y el sector privado debería extenderse a otros ámbitos de la vida pública catalana, como la educación, como la sanidad, por ejemplo.

Esa crítica acerva que se ha convertido casi en un dogma de fe en nuestro debate público contra todo lo que tenga que ver con la colaboración publicoprivada, a mí me parece que es uno de los grandes lastres de nuestra comunidad, uno de los grandes lastres del debate que tiene lugar en la arena pública, en Cataluña y en el conjunto de España. Y por eso me parece importante que, en este proyecto de ley, quede bastante claro que se pone de manifiesto la importancia de la colaboración entre el sector público y el sector privado. Son aspectos que a nuestro grupo le parecen loables, le parecen notables.

Nos parece ciertamente importante el poner de manifiesto la importancia de los investigadores, la importancia de la innovación. Sí, señor Tremosa, efectivamente, lo

que comentábamos. Yo creo que el nombre no hace la cosa y, por tanto, podría tener un sentido, como propone el partido de los socialistas de Cataluña, que la ley se llame ley de ciencia e innovación. A mí, objetivamente, me parece un nombre ciertamente más completo, pero en todo caso, tampoco me parece un disparate instar a la *conselleria* correspondiente a impulsar una ley de innovación.

A mí, cualquiera de las dos opciones me parece razonable, siempre y cuando se tenga en cuenta la importancia, precisamente, de que en Cataluña tengamos un sistema de investigación y desarrollo e innovación mucho más prestigiado desde las instituciones, porque realmente nuestros investigadores hacen un trabajo ciertamente excepcional, notable y muchas veces poco reconocido por los poderes públicos. La verdad es que ser investigador en Cataluña y en el conjunto de España es en muchas ocasiones llorar, es en muchas ocasiones un drama. Y desde ese punto de vista, yo creo que cabría hacer un esfuerzo para mejorar la situación de los investigadores catalanes.

En este sentido, yo no quiero dejar pasar la oportunidad de agradecer a los rectores de las universidades catalanas su presencia hoy aquí en el hemicycle, en el Parlamento de Cataluña. Les agradezco su presencia, porque creo que es una buena oportunidad para aprovechar y reprocharles su actitud con relación al debate público. Creo que las universidades catalanas en los últimos tiempos, con su seguidismo de la política del Gobierno de la Generalitat, con sus posicionamientos en contra de resoluciones judiciales, sus posicionamientos a favor de una causa política, sus posicionamientos, en definitiva, a favor del proceso separatista y a favor, incluso, de la causa separatista, han degradado profundamente el templo de la sabiduría del que hablaba o, supuestamente hablaba, Unamuno en su célebre intercambio de impresiones con el patibulario Millán-Astray.

Me parece interesante poderle reprochar aquí, desde el respeto, desde una actitud conciliadora, pero decirles que las universidades públicas, las universidades, en definitiva, deben ser espacios donde se respete la diversidad ideológica, donde se respete la libertad de opinión, la libertad de cátedra, por supuesto, y el derecho a la educación. Y con sus posicionamientos a favor de las tesis del Gobierno, de los sucesivos gobiernos de la Generalitat, no han hecho ustedes más que degradar nuestra vida pública. No han hecho ustedes más que desprestigiar nuestras universidades. Y a este respecto quiero agradecer especialmente a entidades como Universitarios por la Convivencia, Universitaris per la Convivència, que han tenido una actitud verdaderamente valiente, en un espacio público ciertamente hostil.

Me gustaría, ya que hablamos de ciencia y ya que hablamos del deber que tienen las universidades de ser un espacio de respeto, de compartir, en definitiva, conocimiento, leerles algo que creo que debería formar parte de nuestro acervo cultural colectivo, que es una idea, un argumento jurídico, un motivo jurídico que da el Tribunal Supremo en su condena a la UPC, en su reciente condena a la UPC: «Las universidades públicas como administración pública institucional y, dentro de las mismas, el claustro universitario, como órgano de gobierno representativo de una comunidad universitaria plural, no puede adoptar acuerdos que se tengan como voluntad de la universidad y que se refieran a cuestiones de naturaleza política o ideológica, propias del debate social y político, ajenas al objeto y funciones de la universidad y que dividen a la ciudadanía.»

Creo que es hacer pedagogía también desde este atril, desde este Parlamento, desde, en definitiva, la casa de la autonomía, que no de la soberanía, de la ciudadanía de Cataluña, me parece interesante recordarles a los señores rectores cuál es su papel. Cómo deben respetar la libertad ideológica, cómo deben respetar la libertad de educación, la libertad de expresión del conjunto de la comunidad universitaria. No pueden arrogarse un derecho que es un derecho individual y no pueden violentar con ello, con esa pretensión holística, con esa pretensión omnicompreensiva y al final

unanimista, de dir que són vostres la veu de la universitat. No ho són. Deben respectar la pluralitat.

I a aquest respecte, deixen-me que els recordi una altra cosa que va dir el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que em sembla també important i que vostres no heu tingut en compte. Com heu estat reiteradament condemnats per la vostra actitud de seguidisme, per la vostra actitud d'alineament amb el poder de la Generalitat, em sembla interessant que els digui que la adopció, per part del claustre universitari, d'una posició ideològica netament política i incompatible amb la llibertat pot suposar proclamar amb tota la força, amb tot el renom, amb tot el pes de la universitat, una veritat i una posició oficials, que es consideren les acceptables i les compartides. Es margina així la discrepància, senyors rectores.

Pero, més enllà d'això, es produeix una intromissió intolerable en dos àmbits jurídics personals de extrema delicadesa: els protegits per la llibertat ideològica i d'expressió. Aquesta intromissió té lloc al creixement d'un clima, en el millor dels casos, notablement desagradable i, en el pitjor, obertament hostil, i es condemna a viure en aquest clima a tot aquell que pugui dissenyar, pese a que la universitat, com a entitat pública que és, hauria d'erigir-se en una casa comuna.

Des de qualsevol angle democràtic i de dret, aquesta atmosfera que vostres, senyors rectores, creu amb aquests comunicats, és indesejable, ataca les sensibles llibertats preocupades, constituint un ambient de pressió, un ambient coercitiu, en el qual el individu ha de triar entre significar-se mitjançant la callada o significar-se mitjançant el pronunciament personal per no ser aglutinat en la posició oficial. I tot això, per a un objecte estrany al final de la institució. Suposa introduir en l'àmbit públic, tard o d'hora, en major o menor mesura, depenent del individu i del context, el silenci per la por al que fa referència al preàmbul de la Declaració universal dels drets humans –acabo, presidenta–, declaració que, com es va apuntar, serveix de paràmetre interpretatiu per estudiar les llibertats de la Constitució. I la por és la antítesi de la llibertat.

Senyores i senyors rectores de les universitats catalanes, jo les agrairia que, d'una vegada per totes, abandonessin el seguidisme al Govern i assumessin la seva responsabilitat en la neutralitat ideològica i el nostre debat públic i el respecte a la llibertat d'expressió, a la llibertat d'opinió i el dret a l'educació de tots els ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, primer de tot, sumar-me a les salutacions que s'han expressat abans a totes les persones que estan en el públic –rectors, actors del sistema català de recerca. També sumar-me a la felicitació a la tasca del relator, del senyor Tremosa, no només avui, sinó en general, per la seva manera de fer el seu treball, més enllà, evidentment, que no coincidim gairebé mai en res, però això és una altra història.

I voldria començar aquesta intervenció amb una reflexió inicial, que no és la primera vegada que plantejo i que no és cap novetat ni estic inventant la roda, però que s'ha de reconèixer perquè resulta molt complicat –i s'ha tornat a comprovar avui– que en algunes ocasions puguem dir coses positives del que ha passat a Catalunya en els darrers anys. I no parlo ara, no parlaré de la darrera dècada, que sí que és veritat que no ha passat pràcticament res positiu, però sí que s'ha de dir que, a començaments del segle XXI, a Catalunya es va dissenyar –i de la mà..., s'ha de reconèixer el lideratge del senyor Mas-Colell– un sistema, un model de recerca que va liderar a

Espanya de manera indiscutible i que fins i tot va servir d'inspiració a altres països europeus.

Aquest sistema va ser dissenyat amb la total i absoluta complicitat del Ministerio de Ciencia y Tecnología entre els anys 2000 i 2004. I destaco això perquè si tenim un àmbit on es penalitza el conflicte polític és aquest. I si tenim un àmbit que premia la complicitat i la cooperació política i institucional de tots és aquest. En conseqüència, el nostre vot favorable –perquè serà favorable a aquesta llei– està plenament en sintonia amb aquesta filosofia, més enllà d'algun detall que ens grinyola o alguna terminologia que s'ha tornat a repetir avui aquí, que també ens grinyola. És la voluntat ferma de traslladar, ni que sigui per una vegada, un missatge mínimament positiu sobre alguna cosa amb la qual estem d'acord en allò essencial.

Doncs bé, feta aquesta consideració inicial, també s'ha de dir que vint anys després, vint anys després d'aquest disseny, avui podem parlar d'estancament, estancament evident. Aquesta paraula –«estancament»– no és meua. L'han fet servir tres o quatre persones que estan entre el públic. Algunes fins i tot ha anat un pas més enllà i s'ha referit directament a dècada perduda en la ciència en els darrers temps. I això també és absolutament indiscutible.

Per tant, es necessita un nou impuls. I aquesta llei hauria de ser un primer pas. Però no ens enganyem; les lleis no tenen efectes miraculosos. Tenim exemples a Catalunya per llogar-hi cadires. Què necessita Catalunya? Catalunya necessita millorar el finançament del sistema de ciència, innovació i recerca? Sí, efectivament. Catalunya necessita enfortir la transferència de coneixement? Sí, efectivament. Es necessita donar servei i innovació al necessari procés de reindustrialització de Catalunya? Efectivament, més necessari que mai. I això només es pot fer des de la innovació. Catalunya necessita liderar les energies renovables? Ara –cal recordar-ho– estem a la cua de tot Espanya. Sí, i això només es podrà fer des de la innovació.

Per tant, aquesta llei hauria de ser un bon instrument per consolidar aquests quatre objectius. Però el compromís real –i aquest és un altre avís– no el veurem avui en aquests discursos ni en la llei. El veurem en els pressupostos –en els pressupostos. Abans s'ha explicat. Al final les prioritats les marquen els recursos, no les paraules. I aquí, malauradament, no som tan optimistes.

Tres observacions complementàries. Primer, compte amb l'excés d'intervenció sobre com s'han d'organitzar els centres. I no estic parlant només de la qüestió d'igualtat de gènere, no només d'això; parlo de moltes coses més que surten aquí. Els centres el que necessiten és *més* flexibilitat, no menys. I els centres el que necessiten és menys tutela, no més. I és un dels aspectes, com deia abans, que grinyola més del text.

Segona qüestió. Estem una vegada més..., no és atribuïble al treball que s'ha fet aquí, però sí que estem, en termes genèrics, amb una oportunitat perduda per dissenyar un sistema de mecenatge a Catalunya. No hi ha manera. Passen els anys i no hi ha manera.

I tercera qüestió. Està molt bé posar sobre el paper l'objectiu de l'u per cent del PIB en finançament. Però recordem una cosa: la llei d'educació de Catalunya exigeix el sis per cent en polítiques educatives. No s'ha complert mai. El paper ho aguanta tot. Per això dic, precisament: no entrem ara en cofoismes pensant que el tema del finançament queda resolt amb aquest redactat; això es veurà en cadascun dels pressupostos quan arribi el moment. En definitiva, i amb això acabo, el nostre vot favorable també és un reconeixement al sector, a la vegada que un agraïment a les persones que han fet les aportacions dintre del sector, no només per a aquesta llei, sinó des de fa dècades, a Catalunya, alguns aquí avui presents, com deia abans, en especial també el senyor Gómez Pallarès, de qui conec de fa molts anys no només la seva capacitat tècnica, sinó sobretot la seva passió per la ciència.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Doncs per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat Ernest Maragall i Mira.

Ernest Maragall i Mira

Gràcies, vicepresidenta. Hem de començar amb agraïment. Sí, aquesta és una llei d'elaboració llarga, laboriosa –conseller, vostè avui ho ha pogut constatar–, però que té molts autors, coautors, suportadors, empenyedors. Per tant, avui hem de parlar dels ponents, del senyor Tremosa com a relator en particular, és evident, ja s'ha dit; del conjunt de diputats i diputades dels grups que hi hem posat, en fi, voluntat i esperit de millora del país i no frustració, com hem escoltat avui mateix; de la lletrada Clara Marsan, efectivament, com tots hem esmentat també, i dels serveis jurídics en general. I voldria dedicar una especial menció al director Joan Gómez Pallarès, que és... A veure, com dir-ho? És el fil de continuïtat que ha permès, malgrat la política, que avui siguem aquí. Malgrat nosaltres mateixos, quasi diria. És el fil de continuïtat que ens ha permès convertir avui en producte digne d'aquest Parlament i d'aquest país un text legislatiu.

Catalunya és un país de ciència. És un dels triomfs col·lectius de la nostra societat, del nostre teixit cívic, del nostre teixit empresarial, de les universitats i centres de recerca. Del país, en definitiva. I, per sobre de tot, dels i les investigadors que fan avançar la frontera del coneixement, molts al nostre país i molts altres arreu del món. Són aquestes persones les que donen vida i sentit al nostre sistema científic, de recerca i d'innovació. Això sí, amb totes les caucions i prudències quan ara mateix parlem de «sistema». En tot cas, sí que comptem amb una realitat potent i ben proveïda d'excel·lència que ens aporta molt més del que hi invertim. Som els quarts d'Europa amb fons de recerca per habitant, captem el doble de beques de recerca europea de les que ens correspondrien per població... Aquestes qüestions que ja sabem perfectament.

I per tot això afirmem que en aquest dia de debat i aprovació –esperem– de la llei de la ciència de Catalunya, cal començar amb el reconeixement a tots els actors del nostre sistema de ciència, de recerca i d'innovació, a totes les persones a qui aquesta llei pretén ser útil, a tots els que amb la seva tasca i la seva exigència de tants anys, consellers, conselleres, ens han dut fins aquí. A tots els que –lectors, recercadors, centres, professors– han expressat una determinada exigència a través de la seva dedicació, a través de la seva tasca indiscutible. Som aquí, doncs, també per obligació cívica, per començar a retornar el deute contret amb tots ells, amb tots vostès, al llarg d'aquests anys. Amb tots ells i amb totes elles. Per tant, és una llei de llarg recorregut que avui tenim l'oportunitat de culminar, però que vam iniciar ja fa temps i que porta l'empremta de successius presidents, conselleres, consellers. I és una llei, òbviament, filla de decisions i iniciatives com les que el conseller Mas-Colell va impulsar fa un xic més de vint anys.

Cal emmarcar el projecte de llei dintre del pacte nacional per a la societat del coneixement. És a dir, l'objectiu d'assolir un u per cent del PIB en despesa pública i un dos per cent si comptem la inversió privada per a l'any 2030. Hi hem passat... hi han passat tres conselleries i, sobretot, un treball parlamentari persistent i ara també eficient. Un treball parlamentari degudament vigilat i acompanyat des del sistema, des de la societat científica i universitària. Compareixences, esmenes... Tots coneixem el camí, el procés que ens ha dut fins aquí.

I avui portem una llei que fa quatre coses: definir, defensar, ordenar i projectar. En primer lloc, definir conceptes, agents i actors del sistema, per, a continuació, defensar-lo, ordenar-lo i projectar-lo a present i a futur. Sí, tenim un model de recerca únic dintre de l'Estat. L'hem fet explorant les escletxes de la legislació estatal i és el que ens ha permès, malgrat la manca de competències adequades, convertir el nostre país en una potència europea de primer nivell. I ho hem fet apostant, assegurant

la nostra capacitat d'atreure talent internacional i cultivar el talent propi, tot i que, tots ho sabem també, no hem pogut, sabut retenir-lo en la mesura adequada.

Hem de posar en valor les nostres universitats, a més dels centres, dels parcs científics i dels centres tecnològics... És des de les universitats on treballen els ICREA, avui sinònim de la millor investigació i docència. Hem optat, doncs, per organitzacions lleugeres i flexibles que incorporen les millors pràctiques de la recerca internacional. Investigar és fer recerca i no burocràcia. Sabem massa bé, d'altra banda, que aquest model ha viscut en perill constant de caure sota la concepció més estatalista i administrativa. Podríem dir que hem viscut en un estat de fragilitat sistèmica que només a còpia de talent individual i d'esforç col·lectiu, amb centres i universitats en primer terme, hem pogut viure i entendre com a normalitat inevitable. Ara, en aquesta llei, pretenem consolidar, doncs, aquest sistema. Una llei que el defensi de les ingerències administratives que posen en perill tan sovint el bon fer de la recerca i la innovació del país.

Però ens equivocariem si entenguéssim la llei com un simple exercici d'autodefensa. Aquesta llei depassa de molt la urgència bàsica. Millora la governança del sistema, garantint la diversitat i funcionalitat dels organismes directors i coordinadors –la CIRI, el Coricat–, establint que els seus membres, per cert, no només siguin nomenats pel Govern, sinó ratificats per aquest Parlament per un mandat de cinc anys renovable per a un segon període.

Jo crec que som també conscients de que estem fent més fàcil i fluida la coordinació entre els diversos agents del sistema, especialment entre universitats i centres de recerca. Estem clarificant el mapa dels agents que en formen part i estem incloent-hi, per cert, les agències públiques que tenen un paper important en la recerca sectorial però que no veien reconeguda aquesta tasca i el seu rol, com per exemple el Servei Meteorològic de Catalunya. Aquesta llei, doncs, també ens dibuixa, tinguem-ho clar, un horitzó d'ambició i de transformació; un horitzó que defineix amb claredat suficient la connexió imprescindible, però avui incompleta i insuficient, entre els tres àmbits: recerca, desenvolupament i innovació.

Aquesta llei no resol el ple desplegament del sistema d'innovació, però sí que incorpora un títol específic que afegeix una part important del pont de connexió entre els tres àmbits concernits. I per això s'incorpora l'articulació d'una estratègia d'innovació i transferència del coneixement a Catalunya, que caldrà desenvolupar durant els propers anys.

No es tracta d'assegurar que en parlem molt o que ho posem al títol, sinó de posar els recursos i preveure les eines a disposició d'aquesta innovació, és a dir, per exemple, senyora Romero, amb tota cordialitat, comptant amb els pressupostos 2023, que farien tangible el propòsit que compartim.

Parlem de gènere. No ens podem extreure de l'impacte que va tenir la foto del conseller amb els rectors de les universitats, però tampoc ens podem quedar amb l'anècdota, perquè la foto de tots els rectors homes, tot i que no reflecteix la diversitat real del nostre ecosistema, sí que il·lustra la bretxa de gènere real, i inacceptable, en l'àmbit de la ciència. Les dones només representen un vint-i-sis per cent dels llocs de responsabilitat i la bretxa salarial puja ara mateix del 10,9 per cent.

És per això que hem introduït esmenes que garanteixen, des d'Esquerra Republicana, diguem-ho clarament, la perspectiva de gènere en tot el sistema. I, d'altra banda, es compagina amb l'avaluació sistemàtica que ens hem d'exigir, com a concepte definidor, amb els drets dels i les treballadores, garantint la participació del personal investigador en el disseny de les avaluacions i especificant la possibilitat de que els centres Cerca contemplin la possibilitat de participació en els seus òrgans de govern i de que el Circat exerceixi d'*ombudsperson*, de síndic de greuges, del sistema català de recerca.

El projecte de llei de ciència de Catalunya fa un pas endavant a l'hora de protegir les singularitats del sistema català de recerca. És el que ens cal en aquest moment

per posar fil a l'agulla del seu desplegament. I quan diem «desplegament», volem dir impulsar l'estratègia catalana d'igualtat de gènere, desplegar l'estratègia d'innovació i transferència del coneixement a Catalunya, desplegar l'estratègia catalana de ciència oberta, i que ha de garantir, precisament, que totes les publicacions finançades amb fons públics siguin d'accés públic.

Per tant, per acabar, em sembla que avui podem mostrar amb un cert orgull l'altíssim grau d'acord que la feina dels últims mesos ha permès assolir. Ho deia Prat de la Riba, ho diu Joseph Stiglitz: l'autèntica font d'una riquesa de país és el coneixement, l'aprenentatge i els avanços. Ens sentim també instruments del que la Mariana Mazzucato ens ha explicat tantes vegades. Estem posant en peu un estat emprendor que contribueixi a identificar les missions claus per als propers anys.

El missatge que envia la llei és clar, conseller, ara podrem i haurem de definir, aprovar i aplicar la política científica catalana amb majúscules, la política que el país necessita ara mateix i la que necessitarà en cada moment del futur, la que ens connecti amb les prioritats, objectius i estratègies econòmiques, industrials i socials, enllà del que fins ara ens ha permès sobreviure i destacar com a sistema útil i reconegut, enllà de l'excel·lència acreditada o de la competitivitat guanyada a pols des del talent individual i l'esforç col·lectiu.

Avui, conseller, li retornem una eina millorada i potent; sabem que en farà ús adequat i que li traurà tot el fruit potencial que l'articulat conté. Sabem que aprovant la llei de la ciència i la innovació celebrem de la millor manera possible els noranta anys de vida d'aquest Parlament i contribuïm significativament a la construcció d'un país més fort i més savi, és a dir, més lliure.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Un cop acabat el debat i cridat a la votació, els faig avinent que sis diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. El vot delegat del diputat Lluís Puig serà comptabilitzat segons el sentit del vot que indiqui la portaveu, en qui ha delegat el seu vot.

Penso que tots els grups tenen el guió de votacions del dictamen de la Comissió de Recerca i Universitat sobre el projecte de llei de la ciència de Catalunya.

Abans de començar, com s'ha anunciat, els recordo que el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem han retirat diverses esmenes reservades. El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar retira les esmenes 4, 23, 33, 49, 55, 56, 63, 234, 268, 319, 345, 368 i 371. El Grup Parlamentari En Comú Podem ha retirat les esmenes 52, 59, 65, 135, 213, 242, 261, 262, 280, 302, 343, 366, 369 i 372.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades. Passem a votar les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. *(Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)* Sí, diputat; per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Sí, presidenta. Només per fer constar que la votació del senyor Lluís Puig, la seva delegació, és absolutament anòmala i que és important que *(veus de fons)*... Jo comprenc que això genera un cert malestar, però és que és important recordar que hi ha diverses resolucions del Tribunal Constitucional que ens diuen que el senyor Lluís Puig no incorre en cap de les causes que permeten la delegació de vot i, per tant, que s'està cometent un acte contrari a resolucions del Tribunal Constitucional. I jo crec que, des del punt de vista de la seguretat jurídica de les mateixes resolucions del Parlament de Catalunya, pel que pugui venir i també de les responsabilitats judicials en què pugui incórrer la Mesa, crec que és important que es recordi el que són les resolucions del Tribunal Constitucional sobre aquesta qüestió.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. S'ha posicionat. Sabem claríssimament la seva posició sobre aquest aspecte i també té claríssima la posició de la Mesa sobre aquest aspecte.

Passem a votar les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Votem l'esmena número 95.

Comença la votació.

Amb 44 vots a favor, 80 en contra i 3 abstencions, queda rebutjada aquesta esmena número 95.

Votem ara l'esmena número 365.

S'inicia la votació.

Amb 49 vots a favor, 72 en contra i 7 abstencions, també queda rebutjada aquesta esmena.

Votem ara l'esmena número 374.

Comença la votació.

Amb 49 vots a favor, 72 en contra i 7 abstencions, queda rebutjada l'esmena número 374.

Votem les esmenes 512 i 513.

Comença la votació.

Aquestes esmenes també queden rebutjades, amb 41 vots a favor, 72 en contra i 15 abstencions.

Votem ara l'esmena número 543.

Comença la votació.

Aquesta esmena també queda rebutjada, amb 41 vots a favor, 72 en contra i 15 abstencions.

A continuació votem les esmenes del Grup Parlamentari de VOX.

Votem les esmenes del bloc 1, les número 3, 7, 30, 131, 276, 349, 379, 382, 407, 432, 465, 470 i 508.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades amb 10 vots a favor, 115 en contra i 3 abstencions.

Votem ara les esmenes del bloc 2, les 5, 34, 35, 51, 92, 150, 164, 168, 190, 200, 272, 375, 395, 401, 424, 438, 449, 450, 476, 515, 516, 521, 524, 527, 529, 530, 537, 538 i 540. (*Aplaudiments i rialles.*)

Comença la votació.

També queden rebutjades, amb 10 vots a favor, 111 en contra i 7 abstencions.

Votem ara les esmenes del bloc 3: 20, 62, 88, 100, 110, 112, 117, 126, 127, 128, 137, 154, 157, 163, 193, 194, 195, 216, 224, 237, 241, 265, 273, 381, 398, 399, 402 i 445. (*La vicepresidenta primera en funcions de presidentariu.*)

S'inicia la votació.

Aquestes esmenes també queden rebutjades, amb 14 vots a favor, 111 en contra i 3 abstencions.

A continuació votem les esmenes del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Votem l'esmena número 125.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda aprovada amb 79 vots a favor, 9 en contra i 39 abstencions.

A continuació votem ara les dues esmenes transaccionals signades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Votem en primer lloc l'esmena transaccional número 1, de modificació de l'article 32 entre l'esmena 269 i l'article 32 del projecte de llei.

Comença la votació.

Aquesta esmena transaccional queda aprovada amb 118 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Votem ara l'esmena transaccional número 2, de modificació de l'article 75 entre l'esmena 415 i l'article 75 del projecte de llei.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena transaccional també queda aprovada amb 118 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

A continuació passem a votar les esmenes tècniques.

Votem en primer lloc l'esmena tècnica al preàmbul.

Comença la votació.

Aquesta esmena tècnica queda aprovada amb 114 vots a favor, 10 en contra i 4 abstencions.

Votem ara l'esmena tècnica a l'articulat.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena tècnica a l'articulat també queda aprovada amb 114 vots a favor, 10 en contra i 4 abstencions.

A continuació passem a votar el text del dictamen.

En primer lloc, votem el preàmbul.

Comença la votació.

Queda aprovat el preàmbul amb 102 vots a favor, 19 en contra i 7 abstencions.

I, finalment, votem ara la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El projecte de llei de la ciència de Catalunya ha estat aprovat per 109 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.

(Aplaudiments perllongats.)

Moltíssimes gràcies a l'assistència del públic i per aquest entusiasme també.

Continuem. *(Remor de veus.)* Diputats i diputades, prego que puguin sortir en silenci.

Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures

300-00259/13

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les infraestructures. *(Pausa. Persisteix la remor de veus.)* Diputats i diputades, si us plau... Interpellació al Govern sobre les infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Exposa la interpellació el diputat David Saldoni de Tena.

David Saldoni i de Tena

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellers, consellera, diputats, diputades... Avui volem fer una interpellació relacionada amb les infraestructures i els serveis de mobilitat en el nostre país. Un repàs, una proposta per poder ser conscients tots plegats d'on som, del que tenim pendent i de com ho podem afrontar.

No venim a fer una crítica fàcil com faria un grup normal de l'oposició, sinó que venim a posar en relleu les mancances que tenim, el model que defensem i les oportunitats que tenim. No són coses de quatre dies, sinó que quan parlem d'infraestructures, parlem de coses de grans períodes de temps i, per tant, ho hem de poder afrontar en tota la seva globalitat.

L'amenaça del canvi climàtic és el gran objectiu a vèncer per part de tots plegats i ens emplaça a adoptar un compromís que hem de tenir present en totes les nostres actuacions. I ho hem de fer d'una forma sostenible, amb la competitivitat econòmica i de mobilitat obligada del conjunt dels ciutadans. Ens agradaria tocar diversos temes per tal de conèixer la visió, la planificació i l'acció del departament en aquest moment que vostè el lidera, però també la predisposició del seu departament davant de les propostes aprovades en aquest Ple del Parlament o en comissions.

Si parlem de Rodalies, aquests dies hem vist novament un accident, retards, concretament a la R4, la mateixa línia que el novembre del 18 va patir un accident mortal i el febrer del 19 en va patir un altre i que la setmana passada va patir un xoc entre dos trens, per sort, en aquest cas, sense ferits greus, però sí amb cent cinquanta ferits. O veiem els milers d'avaries i retards que, dia sí dia també, ens provoquen una mala qualitat del servei en el nostre país, amb unes infraestructures que es demostren i que som conscients tots plegats que són deficientes.

Aquestes conseqüències les patim tots els ciutadans de Catalunya en el transport públic, per les seves deficiències, en aquest cas, en les inversions. Concretament, portem molts anys amb una manca d'inversió per part de l'Estat que ens ha portat a una situació límit. Una situació que, per òbvia, genera un total consens a la societat catalana i ho hem reivindicat des de tots els sectors; hem vist reivindicacions territorials, socials, d'agents cívics, de tots els governs i de les administracions de la Generalitat.

Ara és el moment d'assegurar-nos que es compleixen els compromisos i de revertir aquesta situació que està enquistada de masses anys. Volem compromisos, però sobretot volem que es compleixin. Coneixem bé el pla de rodalies 20-30, un pla fet massa d'esquena a la Generalitat, però que aporta un horitzó d'inversions en Rodalies al nostre país. Però em sembla que ningú s'acaba de creure que ho veurem tot acabat en els propers anys. No ens podem permetre nous anuncis que quedin en un no-res i que no siguin executats.

En aquest sentit, aquest Ple ha aprovat mocions i propostes de resolució com en les del debat de política general d'enguany, on molt àmpliament es demanava aquest traspàs efectiu de Rodalies. L'any 2010 vàrem tenir un traspàs de Rodalies, un traspàs *fake*, un traspàs on no es va acabar de complir mai el que hi havia escrit, compromisos que s'havien d'executar i que, malgrat tots els esforços, mai van ser una realitat. I, per tant, gat escaldat amb aigua tèbia en té prou.

La remor ens diu que en aquest moment hi han grans avenços, converses i passos en ferm per poder realment fer el traspàs de Rodalies complet que tots desitgem. Per tant, ens agradaria saber, en aquest cas, com estan aquestes converses en aquests moments. Ens agradaria saber quin és el seu plantejament, quins passos s'estan seguint i quina planificació ens hem de fer, perquè hem d'aconseguir que el traspàs de Rodalies sigui una realitat ja. Hem de poder aconseguir tots plegats, unint tots els esforços, que aquest traspàs sigui una realitat, perquè no cal que ens recordem que, davant d'un traspàs integral, sabrem com gestionar-lo, sabrem com fer que funcioni, perquè ho hem demostrat també amb els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

A banda de Rodalies, també hem de pensar en altres destinacions, i fer-ho en el moment en el qual veiem que en el nostre país ja operen tres companyies per anar a Madrid, però, en canvi, no tenim cap companyia que ho faci amb València, amb Montpeller, amb Tolosa de Llenguadoc, en definitiva, amb Europa. Ni tampoc veiem com peticions fetes des d'aquest Parlament, des del territori, des del Govern, com, per exemple, l'Avant a Tortosa, les parades de l'Euromed a les Terres de l'Ebre siguin escoltades pel Govern d'Espanya.

Ara sí que sembla, segons hem llegit en el *Setmanari de l'Ebre*, que heu pactat amb els comuns que torni a funcionar l'Avant de Tortosa. Ens agradaria saber també com es preveu aquest Avant, si també serà un Avant d'anada i un de tornada, com era en el seu moment. Però, el fet més important: també serà a càrrec de la Generalitat o finalment veurem en algun moment alguna millora en els serveis de Rodalies, en els serveis de Ferrocarrils de Catalunya per part de l'Estat que no siguin sempre a càrrec de la Generalitat? Perquè en tots els últims anys, totes les millores que s'han fet en servei a Catalunya, han sigut finançades pel Govern de la Generalitat.

I posats a parlar de ferrocarrils, m'agradaria afegir la concreció sobre el Corredor Mediterrani, una infraestructura clau per la competitivitat econòmica, per la logística del nostre país, però també per a la mobilitat, ja que hem d'aconseguir alli-

berar d'alguna manera l'AP-7 de camions, i l'aposta més important és el ferrocarril. Amb relació al Corredor Mediterrani, comencem a necessitar menys actes de suport i de reivindicació i més concreció. Ens agradaria saber com ho planifica també des del departament, com tenen prevists els passos a seguir en el tema relacionat amb el Corredor Mediterrani, quina informació en tenen.

També, en el transport ferroviari del conjunt del transport públic, sembla que estem més immersos en el debat del preu, de si es bonifica el cent per cent, si es bonifica un trenta, un cinquanta, que en la qualitat del servei. Les bonificacions són una bona mesura, però no podem basar un sistema de mobilitat i de transport públic en la gratuïtat dels serveis. Des de Junts, el que volem són serveis i infraestructures de qualitat, i que entre totes les administracions, de forma sostenible, en conjunt amb els ciutadans, ho fem sostenible.

I un altre punt important és parlar de les infraestructures de mobilitat. A banda del ferrocarril, que en podríem tocar molts aspectes, hem de fer alguna pinzellada, per exemple, sobre l'AP-7, que aquests dies hi estem veient un caos important en cada moment que hi han aglomeracions de vehicles. Hem vist que les modificacions que s'han fet –les proposades amb relació al quart carril, en les disminucions de velocitat– no són la solució en aquesta via, i ens agradaria conèixer quina és la seva visió sobre aquest tema, quins canals d'informació amb el territori es preveuen per poder..., doncs, realment que hi hagi, com a mínim, alguna forma de pal·liar-ho.

Per altra banda, també n'hem parlat en moltes ocasions en aquesta cambra, i vostè n'ha parlat encara més, per la seva implicació territorial, que és la ronda del Vallès, una infraestructura molt necessària per afavorir la mobilitat dels Vallesos i per fer-ho d'una forma sostenible, amb un projecte millorat i amb ampli acord en aquesta cambra i en el territori. En aquest sentit, considerem que hem de ser proactius, hem de treballar per agafar els diners i fer-ho possible. No podem titubejar més, no podem pensar més.

L'encomanda de gestió és un bon sistema per assolir la realització d'infraestructures. Ho hem fet amb la variant d'Olot, amb la B-23, i també ho hem de fer amb la ronda del Vallès. En aquest tema, i en d'altres que tenim sobre la taula, hem de tenir molt present la posició aprovada per aquest Parlament. Per qualitat democràtica, per respecte a la ciutadania i a aquesta cambra, no podem permetre'ns que el Parlament aprovi una cosa i el Govern en faci una de contrària. En aquest sentit, ens agradaria saber com està previst tirar endavant aquesta infraestructura i com es compliran els compromisos adoptats.

Podria continuar amb més infraestructures, però se'm va acabant el temps. Per tant, el que hem parlat i el que tenim a sobre la taula, òbviament, està englobat per un tema major, que és el dèficit fiscal de Catalunya. Un dèficit fiscal que s'engloba a nivell general per 20.200 milions anuals, però, concretament, en l'àmbit sectorial d'infraestructures, tenim també la disposició addicional tercera de l'Estatut, que encara ens deuen 3.000 milions, i serien 12.000 la factura pendent si fos d'aplicació fins al 2021.

No podem oblidar tampoc els 759 milions de la disposició final tercera del 2008, que, precisament, aquest Parlament va aprovar a proposta del PSC destinar-los a infraestructures de mobilitat de Catalunya. També dels 900 milions assolits per Esquerra Republicana, que se n'ha fet bandera en l'aprovació del pressupost, però que 300 ens els deuen pel traspàs del Maresme del 2007 i la resta, segurament, no arribaran en menys de sis anys, perquè no en tenim el projecte. Per tant, deixi'm que sigui crític amb aquests anuncis, perquè ja no ens podem basar només en paraules. Ens hem de basar en fets, i, en aquest sentit, ens posem també al seu costat per poder treballar, per poder reivindicar les infraestructures de forma conjunta i perquè puguem fer realment viables i presents els compromisos que, a vegades, amb tanta fanfàrria s'anuncien i que tant costen que siguin realitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per la resposta, té la paraula el conseller de Territori, el senyor Juli Fernández Olivares.

El conseller de Territori

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, diputat Saldoni, diputat Terrades, que el veig animat amb el diputat Saldoni, bon dia a tots i a totes. Li agraeixo al diputat Saldoni la seva interpellació, perquè ens dona l'oportunitat de poder continuar amb allò que ja vam fer en la compareixença, en la primera compareixença, que és explicar quins són els principals objectius del departament.

Vostès saben que jo quan parlo del departament i parlo d'infraestructures, habitualment ho faig dient que el que busquem –i aquest matí també ho feia amb Rodalies– és fer la vida de la gent una mica més fàcil. I això nosaltres, en el departament, ho fem amb vies, amb carreteres, amb gestió de transport públic, amb urbanisme. Però al final, l'objectiu és que la gent del nostre país tingui la vida una mica més fàcil.

I, a més a més, aquells que volem el desenvolupament, aquells que volem el progrés, aquells que volem el benestar i la prosperitat, crec que tenim l'obligació –i no és una opció, tenim l'obligació– d'incorporar en tots els projectes d'infraestructures la realitat que vivim.

Vostè ho deia, la realitat que vivim és una realitat que és diferent a la de fa seixanta anys, diferent a la de fa vint anys, segurament diferent a la de fa deu anys. El vuitanta-dos per cent de la població del nostre país està preocupada per la situació d'emergència climàtica, i, per tant, qualsevol projecte d'inversió o qualsevol projecte d'infraestructures l'hem de posar en aquest context, en el context de la realitat que vivim i el futur que tindrem. Perquè, si no fem això, qui guanya és l'immobilisme; qui guanyen són aquells que no volen la prosperitat o aquells que no volen la competitivitat. I com que nosaltres el que volem és que això sigui així, que hi hagi competitivitat, que hi hagi prosperitat, que hi hagi benestar en tots els projectes, el que necessitem és incorporar aquesta visió, perquè aleshores seran projectes reals, seran projectes viables i seran projectes de futur al servei dels ciutadans i ciutadanes. Per tant, com vostè també començava, doncs, intentar englobar aquesta visió general de les infraestructures.

Ha centrat especialment la seva intervenció en l'àmbit de la manca d'inversió per part de l'Estat. Crec que és una qüestió que no és opinable, és a dir, no és no subjectiva, és una qüestió objectiva, i, a més a més, jo crec que àmpliament compartida. I que vostè, al final, acabava la seva intervenció, no?, esmentant els 12.000 milions, 12.383 milions d'euros, en concret, que el Govern de la Generalitat el 17 de juny passat posava sobre la taula, quan vostè encara estaven en el Govern, quan tenien la responsabilitat del Departament de Territori, davant del Govern de l'Estat, no?: 12.383 milions d'euros, 3.000 milions d'euros de la disposició addicional tercera, i una mica més de 9.000 en inversions en altres infraestructures.

D'aquests 9.000 milions d'euros, la gran majoria en l'àmbit ferroviari, i especialment, evidentment, en l'àmbit ferroviari de Rodalies, on, doncs, del pla de rodalies tenim una execució del 2008-2015 on 3.000 milions d'euros dels 4.000 els tenim pendents. I vostè també explicava que del 2021 al 2030 al pla de rodalies, la Generalitat de Catalunya no hi havia participat i, per tant, esperem que aquesta inversió es vagi executant. I abans també ho deia, perquè crec que és bo que es facin les inversions. És bo, és necessari; és bo i és necessari perquè millora la vida de la gent i, per tant, qualsevol inversió que es produeixi, jo crec, en aquests termes, que incorporen aquesta realitat i aquest futur, és bo. I crec..., així ho deia el dilluns amb la ministra, crec que la inauguració de l'estació de Sant Andreu és bona. És una qüestió que és bona. Ara, això no vol dir que no tinguem moltes inversions pendents, que en tenim

moltes, i que, per tant, el que necessitem és que es continuï o que es vagin executant.

I també aquest matí, en resposta a la seva pregunta, i sempre que parlem d'això, intento explicar que jo crec que la Generalitat de Catalunya, davant d'aquesta situació que cada dia pateixen centenars de milers o desenes de milers de persones, de la incertesa que suposa agafar un tren al matí... I permetin-me fer un parèntesi: una incertesa que no és de relat, és una incertesa real, que quan agafes el tren et passa, no? Des de l'1 de setembre, nou de cada deu dies hi ha hagut incidències greus a rodalies que han alterat greument la circulació dels trens. Nou de cada deu dies; és a dir, que en un de cada deu no n'hi ha hagut.

Amb una mica més d'espectre, amb dades pròpies de Rodalies i de Renfe i Adif, podríem dir que aquests incidents de més de cent minuts reconeguts pel ministeri, aquests incidents de més de cent minuts de mitjana cada mes..., són una mitjana de cent incidents al mes –una mitjana de cent incidents al mes–, i es concentren especialment en l'àmbit de regionals i mitjana distància, on dos de cada tres trens pateixen alguna mena d'incidència. A rodalies, un de cada deu. Això vol dir que quan tu agafes un tren cada dia a rodalies, en un dels teus trajectes, estadísticament, tindràs la possibilitat estadística de patir un incident. Un de cada deu. Si vas i vens cada dia laborable, en fas deu. Per tant, un de cada deu, estadísticament, tens la possibilitat de patir-ho. I en l'àmbit de regionals de mitjana distància, doncs, això s'eleva a dos de cada tres. Per tant, bé, diguem que el que passa habitualment és que hi hagi alguna incidència.

I, ho repeteixo, això són dades publicades per Renfe, per Adif, on, a més a més, les incidències es reparteixen un terç, un terç, un terç: un terç externes, un terç per qüestions de la infraestructura, un terç per qüestions del material mòbil. Per tant, jo crec que és evident que hem d'intentar tots i totes ajudar pensant en millorar la vida de la gent. El Govern de la Generalitat, i jo crec que ja fa temps que ho veu així, però m'agrada expressar-ho, volem ser part de la solució i ser part de la solució vol dir assumir la responsabilitat de gestionar també aquestes vies i de gestionar també aquests trens, malgrat la situació. Perquè entomar aquesta responsabilitat en aquesta situació és entomar un repte important. És entomar un repte semblant, potser, al del 1979, quan entomàvem la línia del Llobregat, on, bé, segurament la majoria de gent deia, per què ho fa el govern? No? I acaba tenint, doncs, un sistema ferroviari que és..., que funciona i que tenim capacitat, jo crec, de donar resposta a la gent, amb diferents intervencions... Ho heu vist, eh? Darrerament, a la línia del Vallès, incrementant les freqüències en hora punta cada cinc minuts, dos i mig des de Sant Cugat, cinc minuts des de Rubí, Terrassa, Sabadell.

Jo crec que intentar, doncs, aplicar aquest coneixement a rodalies, amb les diferències que hi puguin haver, i sent conscient de que la màgia no existeix, i que l'endemà, evidentment, no tindràs la solució màgica perquè hagi canviat. Però, com els deia aquest matí, intentar negociar en aquest camí on crec que tots i totes podríem estar d'acord, en la capacitat de gestionar aquests béns i aquestes vies i la inversió necessària, la pendent d'aquests anys de desinversió, i la futura, perquè puguem tenir un horitzó d'esperança per als ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Perquè els nostres ciutadans i ciutadanes puguin anar a la feina sense aquesta incertesa, perquè les empreses no tinguin incerteses, siguin més competitives i perquè, al final, aquest sistema ens permet, si és més fiable, abordar millor el repte de l'emergència climàtica, perquè ens permet treure més vehicles de la mobilitat privada. I, per tant, si tenim la capacitat de poder-lo millorar, doncs, també avançaríem en aquest repte. I en això estem treballant durant aquests dos mesos, treballant amb el ministeri, suposo que igual que s'havia intentat treballar durant els deu anys previs o els vint previs al traspàs del 2010 –suposo, suposo. Per tant, treballarem de manera exigent i solvent per tirar endavant.

Després continuo amb la part viària i amb alguna part de la ferroviària que m'he deixat, però crec que, en termes generals, en l'àmbit ferroviari estem alineats, i d'una manera molt àmplia, amb la gran majoria d'organitzacions, de grups parlamentaris i de ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Moltes gràcies. Continuem.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Gràcies, vicepresidenta. Òbviament, tots els avenços, totes les modificacions s'han d'aconseguir fer en l'àmbit de les infraestructures, com deia. Requereixen molt de temps, però requereixen en aquest cas una cosa molt important, que és intentar sumar esforços i intentar, doncs, establir el màxim d'aliances.

Des del 2010, quan es va fer el traspàs *fake*, que en diem, de rodalies, en el qual bàsicament l'únic que pots triar aquí són els horaris, però els horaris encara depenen dels solcs que et donen; per tant, és una mentida que puguis triar els horaris, perquè si no hi han solcs no hi ha horaris. És el que tu no pots acabar de triar, posar gaires trens més en un lloc perquè no poden arribar-hi; cada tren de més que vols posar l'has de pagar des del Govern de la Generalitat. Tot això és el que ha anat sumant durant tots aquests anys. Però, segurament, com que això s'ha anat fent evident al llarg de tots aquests anys, aquests últims deu anys hem anat veient els problemes que hi havia. I jo crec que ara això ja és una cosa compartida per la immensa majoria de la població de Catalunya, per la immensa majoria dels grups polítics presents en aquest Parlament, i crec que estem en un bon moment ara per poder justament afrontar aquest traspàs de veritat, aquest traspàs real.

En el debat de política general hi havien propostes sobre la taula; el moment polític també del debat va ser un moment molt concret i, per tant, doncs, jo crec que s'ha de percebre que en aquest moment hi hagi bona predisposició per part també, en aquest cas, del Govern de l'Estat per poder fer efectiu aquest traspàs de rodalies. Per tant, és una cosa que ens hem de marcar com una prioritat conjunta de tots plegats, i, per tant, aquí vol dir intentar marcar aquesta prioritat, compartir-la amb el màxim nombre de forces polítiques d'aquest Parlament i també anar a negociar a Madrid si pot ser, doncs, amb la màxima força possible.

És per això que nosaltres creiem, òbviament, que no només amb rodalies, sinó amb molts altres aspectes aquest front comú que puguem fer des de Catalunya per poder negociar davant del Congrés dels Diputats és un front comú que té força i que, a més a més, pot assolir molts i millors resultats. Per tant, aquest traspàs ha de ser una mostra de com podem fer conjuntament aquesta feina.

El pla d'acció de la Generalitat en l'àmbit de rodalies, que és allò que en dius –o jo en dic, almenys– en el fons una mena de «trampa», no?, perquè cada cosa que vols anar imposant de nova et diuen si la pots fer o no la pots fer, però llavors et passen sempre la factura, i qualsevol cosa que ha de ser a costa de l'Estat ha de ser a canvi d'algun servei que puguem fer o deixar de fer. Tot això no ho podem obviar, i, per tant, el que hem de voler és poder-ho fer tot des d'aquí, que vol dir també, al final, apostar per un model; vol dir intentar definir el model de Ferrocarrils de la Generalitat, de veure com el podem traslladar a rodalies. Això s'ha de treballar, això es pensa. El model pensat hi és i, per tant, crec que ho podem fer possible entre tots.

I també, en l'àmbit d'infraestructures viàries, una de les coses que hem de tenir presents és que, òbviament, l'emergència climàtica ha de ser la missió que ens ha d'inspirar a tots plegats per poder transformar amb infraestructures sostenibles..., aconseguir els objectius que ens plantegem. Però tampoc el que no podem fer és restar quietes, no fer res per l'emergència climàtica. I en alguns moments sembla que, quan es van frenant infraestructures –aquesta carretera no la podem fer, aquesta ampliació no la podem fer, això no ho podem fer per l'emergència climàtica–, sembla

que sigui un mantra que a vegades ho pot arribar a frenar tot. I això és el que hem d'aconseguir que no ha de ser d'aquesta manera, perquè la competitivitat econòmica del país s'ha de poder fer de forma sostenible, i les carreteres es poden fer de forma sostenible.

Per això, la proposta, en aquest cas, de poder treballar també des de Catalunya, com fer millor la ronda del Vallès, com poder-la desenvolupar perquè pugui ser una realitat, doncs, ha de ser una cosa que ens l'hem de prendre seriosament. Igual que hem d'apostar pel tema de les mercaderies, de com ho podem afrontar perquè puguem tindre, doncs, que les àrees de mercaderies que tenim previstes a Lleida, a les Terres de l'Ebre, doncs, puguin ser en aquest cas impulsos a passar mercaderies de la carretera cap al ferrocarril, que això ens dona competitivitat econòmica i sostenibilitat ambiental.

Per tant, hem de buscar tots aquests models que hi puguin ser, però que no podem quedar-nos només amb el mantra de que no es poden fer. I espero, doncs, que en aquesta rèplica puguem entrar en el model, en veure els temes de l'AP-7 una mica, la ronda del Vallès; com ho veiem i com ho podem afrontar per encarar també, doncs, una moció en el proper Ple que pugui ser el màxim de compartida perquè es mostri aquest objectiu comú que tenim tots els grups parlamentaris per poder afrontar aquests reptes. Perquè, com dic, no es fan ni en una setmana ni en tres mesos, i moltes vegades, per desgràcia, ni en deu anys. I, per tant, doncs, esperem que ens en puguem sortir.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller de Territori, el senyor Juli Fernández Olivares.

El conseller de Territori

Moltes gràcies. Gràcies, diputat. I estic convençut, eh?, que serem capaços de teixir el màxim de consensos polítics, socials i econòmics, com –permetin-me, eh?, el parèntesi– ja hem fet també amb el pressupost de cara a l'any 2023. Acords socials i econòmics molt amplis també per poder tirar endavant algunes de les infraestructures necessàries i que són responsabilitat directa del Govern de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, estic convençut, tal com vostè expressava aquí, que no només en l'àmbit d'aquelles infraestructures que són competència de l'Estat, sinó en aquelles que són competència de la Generalitat de Catalunya –i que podem tenir disposició per tenir recursos amb un pressupost l'any 2023 per poder tirar-les endavant–, estic convençut que vostès, doncs, també hi seran perquè puguin passar. Perquè seria molt estrany que tinguéssim el seu suport per negociar amb l'Estat, però que no el tinguéssim per tirar endavant infraestructures que depenen directament de nosaltres. I, per tant, més quan el disseny del pressupost bàsicament ha estat realitzat pel seu partit polític des d'Economia i també el Departament de Territori que lidero. Per tant, li agraeixo la seva voluntat de poder trobar consensos i de poder tirar endavant amb infraestructures, també suposo que les que depenen del Govern de la Generalitat. Perquè abans els hi deia: excuses no en volem, volem totes les responsabilitats. I, per tant, aquí en això les tenim totes.

I en la B-40, en el Quart Cinturó, el dia 1 de desembre vaig tenir l'oportunitat de poder estar al consell d'alcaldes del Vallès Occidental i de poder compartir amb tots ells i elles quins són els punts d'acord. I el Govern de la Generalitat, jo els vaig expressar això que vostè deia, el «ja n'hi ha prou d'esperar que algú faci alguna cosa». Nosaltres, el Govern de la Generalitat, entomem la responsabilitat de millorar la mobilitat del Vallès perquè les connexions entre la carretera de Castellar del Vallès i la C-58 són competència de la Generalitat de Catalunya. I en quaranta anys ningú ho ha fet. Perquè la connexió entre Sabadell i Terrassa per la nacional 150 és competència de la Generalitat de Catalunya i en quaranta anys ningú ho ha fet.

El Govern de la Generalitat de Catalunya entoma les seves responsabilitats de millorar la mobilitat sense esperar a ningú i sense esperar projectes dissenyats als anys seixanta que no són per millorar la mobilitat entre Sabadell i Terrassa, que no són per millorar la mobilitat entre Sabadell i Granollers, que són per fer una autovia de pas, una orbital. I no passa res. Si el Govern de l'Estat vol executar una orbital, ja ha tret moltes vegades l'estudi d'impacte ambiental i l'ha deixat decaure. Ho pot tornar a treure. Fa trenta anys. Però jo crec que a dia d'avui –crec que a dia d'avui– no respon a les necessitats reals i viables –no respon a les necessitats reals i viables– perquè és un projecte que no soluciona la mobilitat del Vallès. És més, la proposta que els plantejava als alcaldes i alcaldesses respon textualment al que diu el pla específic de mobilitat del Vallès: actuar sobre vies existents i mantenir al màxim –mantenir al màxim– els espais lliures. Pàgina 173 del pla específic de mobilitat del Vallès. Per tant, jo crec que el que hem de fer davant d'això és liderar les solucions per als ciutadans i ciutadanes del Vallès. I el Govern de la Generalitat així ens vam comprometre amb els alcaldes i alcaldesses. Davant d'això, jo crec que podem ser capaços de construir solucions compartides, diferents de les que teníem sobre la taula, perquè l'escenari és diferent, i que responguin a les necessitats reals de la gent.

Vostè ho deia: Corredor Mediterrani. Tornem-hi. Una infraestructura competència de l'Estat. Vostè em deia «les encomandes de gestió són una bona manera» quan em parlava del Quart Cinturó. Després, quan em parlava de les encomandes de gestió amb altres possibles infraestructures viàries, em deia «però no passaran d'aquí a sis anys, fins d'aquí a sis anys». Deu ser que el Quart Cinturó és màgic. Miri, si és bo per al Quart Cinturó, és bo per a qualsevol altra infraestructura. És més, jo crec que és la primera vegada que ho farem així. I és per intentar veure si aquesta manera que tenim nova per executar infraestructures és molt millor que esperar que el Govern de l'Estat les executi. Hem aconseguit tenir la responsabilitat de la seva execució perquè, ho reitero, nosaltres volem tota la responsabilitat i cap excusa.

Moltes gràcies. I segur que treballarem conjuntament per trobar solucions reals. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la política exterior

300-00256/13

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política exterior, presentada pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Bé, gràcies, vicepresidenta. Bé, bon dia, consellera. Avui la interpello, la interpel·lem sobre la política exterior de la Generalitat. I una primera afirmació per començar: nosaltres som defensores fermes de la importància fonamental i estratègica d'una política internacional, d'una diplomàcia pública pròpia i sobirana de la Generalitat de Catalunya. Per necessitat, per responsabilitat global i per internacionalisme, per solidaritat internacionalista. Per tant, estarem sempre d'acord en la defensa i promoció d'una política exterior pròpia de la Generalitat, sense fissures. On rau, per tant, el debat de cara a aquesta interpellació, la controvèrsia, les possibles discrepàncies o els possibles consensos? Doncs en l'estratègia, en els objectius i prioritats en l'abast i en la determinació d'aquesta acció exterior. Parlem-ne.

En aquesta primera part de la interpellació vull, en primer lloc, constatar, des del nostre punt de vista, l'absència d'una política i d'una estratègia internacionals del Govern de la Generalitat i també algunes de les mancances i contradiccions de la

seva actual acció exterior. Després, en segon lloc, li plantejaré algunes propostes del nostre Grup Parlamentari en matèria de política internacional, tant a nivell d'estratègia com de prioritats. I espero, consellera, que en la seva resposta ens digui si les comparteix o no i puguem parlar-ne.

Tal com ja li he avançat, hem de constatar la manca d'una política exterior de la Generalitat, tant amb relació a la que correspondria a un país que vol participar i intervenir en l'escenari internacional amb una estratègia pròpia i amb sobirania, com fins i tot a la que correspondria a hores d'ara a l'actual marc de competències autonòmiques. Crec sincerament que l'article 155 ha restat d'alguna manera instal·lat i encara és operatiu en el marc mental del seu departament i de la política exterior de la Generalitat. Certament, estan creixent les delegacions exteriors a la Generalitat. Això comporta, però, una major potència i incidència internacional? Creiem que no. O, si més no, que no augmenta ni de lluny en la proporció deguda i que seria lògic esperar. I per què? Doncs tal com li he dit, des del meu punt de vista, perquè manca una estratègia, uns objectius i unes prioritats clares. I manca també, des del nostre punt de vista, determinació i voluntat d'incidència.

La seva política, la del seu govern conjunta amb el PSOE i els comuns, de desactivació del conflicte i de compromisos amb l'Estat, ha anat acompanyada de la desactivació de la que podria haver estat una incipient política exterior lligada al conflicte i a la vocació d'esdevenir un actor polític internacional que aquest Parlament havia promogut i impulsat en legislatures anteriors.

En concret, existeix una política de projecció internacional de la cultura o de les cultures catalanes a l'alçada de la producció cultural dels Països Catalans? La resposta és que no, des del nostre punt de vista. Existeix una política amb relació a la Unió Europea i en la Unió Europea que sigui pròpia, que sigui sobirana? Una Unió Europea al servei de les grans corporacions multinacionals, del capital financer, de la indústria militar i de les oligarquies i elits dels estats membres? La resposta és que tampoc. Existeix una posició pròpia amb relació a la guerra a Europa i a les guerres en les que la Unió Europea participa? Existeix una posició de desqualificació i una denúncia de les barbaritats militaristes, colonialistes i imperialistes que el senyor Borrell, màxim representant de la política exterior europea, diu dia sí i dia també? No, tampoc. Ans el contrari, observem una Generalitat alineada amb posicionaments atlantistes i bel·licistes, i plenament identificada amb la política internacional i militar dels Estats Units a Europa i al món, i el seguidisme que la Unió Europea en fa.

En matèria de grans infraestructures energètiques o de mobilitat a escala europea, constatem també una Generalitat totalment aplanada als dictats de l'Estat espanyol i de les grans corporacions internacionals, amb projectes oposats als objectius de la lluita contra el canvi climàtic, a la sobirania dels pobles i a la justícia social i ambiental a escala global. Cap sobirania ni cap estratègia pròpia. Fins i tot veiem amb sorpresa i preocupació la manca de confrontació i bel·ligerància amb el pressupost militar estatal o la manca de contundència amb la política espanyola de fronteres –malgrat la tragèdia de Melilla– o el racisme institucional de la política d'expulsions i el CIE. Tampoc hem vist un posicionament sòlid oposat a les polítiques migratòries i de fronteres de la Unió Europea. I tot plegat amb una Generalitat amb grans febleses i mancances en les polítiques d'acollida, asil i regularització i a la garantia de drets de les persones migrades.

El nou escenari geopolític derivat de la guerra a l'est d'Europa reforça el paper geoestratègic del sud-oest europeu i, per tant, dels Països Catalans des del punt de vista militar, d'infraestructures energètiques i de transport i de regulació i control de fronteres i migracions. Els nous pactes amb el Marroc i les infraestructures en discussió a la Unió Europea en són una demostració. Podem tenir un debat a fons sobre aquest nou escenari i els seus reptes?, un debat de país sobre aquesta qüestió, que em sembla transcendent? Vol el Govern desenvolupar una política pròpia sobre

aquestes qüestions, o prefereix continuar fent seguidisme de l'Estat espanyol i dels interessos atlantistes sense cap mena de criteri propi ni de sobirania?

Escolti'm... I parlant d'una de les estratègies fonamentals cabdals en matèria de diplomàcia pública i d'acció exterior com és la cooperació, des del nostre punt de vista, una de les millors estratègies d'acció exterior i de diplomàcia pública per a un país. Consellera, una de les millors estratègies que podria tenir el nostre país des del punt de vista de l'acció exterior està totalment minvada de recursos i de capacitat per una mancança pressupostària absolutament greu. Miri, calen 200 milions per arribar al 0,7 per cent l'any 2030, tal com aquest Parlament ha aprovat, i això vol dir un augment de 25 milions cada any –tenint en compte que ara som al 0,2 per cent– al ritme de creixement que vostès estan proposant, trigarem quaranta anys i arribarem al 0,7 per cent l'any 2062. Això és intolerable i un flagrant incompliment dels compromisos del Govern.

I si volem ser un país de referència en les polítiques de cooperació i justícia global, social i ambiental, si volem potenciar el programa de defensores dels drets humans, si volem assolir que el Centre Català d'Empresa i Drets Humans tingui veritable capacitat de vetllar per una activitat empresarial responsable amb els drets humans i ambientals, consellera, cal una acció més decidida, més concertada amb les entitats del sector i un pressupost suficient.

I, per últim, veiem una política activa de la Generalitat en la defensa internacional del nostre dret a l'autodeterminació, amb una diplomàcia de confrontació amb l'Estat? Tampoc. El que veiem és un missatge internacional d'entesa amb l'Estat sense exercici de l'autodeterminació. Cap incentiu ni per a l'Estat ni per a la comunitat internacional per generar un escenari de resolució democràtica del conflicte que passi, efectivament, per l'exercici de l'autodeterminació. Falta d'estratègia, manca de determinació, absència de prioritats clares i greus dèficits pressupostaris en matèria de cooperació al desenvolupament.

Però també, on és la Generalitat en les instàncies i fòrums internacionals per defensar els drets col·lectius i la sobirania dels pobles enllà on són vulnerats, com per exemple el Sàhara, Palestina o el Kurdistan? La política exterior de la Generalitat passa per alienar-se amb la fracassada política europea d'intervenció política i militar en conflictes internacionals, passa per identificar-se amb els interessos internacionals dels estats nacionals europeus i de les grans corporacions? O hauria de passar per un nou internacionalisme en què la política exterior catalana pogués ser un nou referent a escala global?

Miri, li plantejo totes aquestes preguntes, totes aquestes qüestions, tots aquests reptes, i espero que en la seva intervenció ens plantegi alguna resposta positiva, alguna alternativa a aquestes qüestions.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la resposta, té la paraula la senyora Meritxell Serret i Aleu, consellera d'Acció Exterior i Unió Europea.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea (Meritxell Serret i Aleu)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputat Riera; diputades, diputats, primer de tot agrair poder estar aquí a l'hemicicle parlant d'acció exterior, de l'activitat del departament, un departament que fa poc, fa dos mesos, que tinc l'honor d'encapçalar i que, per començar, sí que voldria fer una defensa i posar en valor sobretot la feina que de fa anys tots els treballadors i treballadores del Departament d'Acció Exterior, aquí, al propi departament, i a les delegacions, han estat fent per oferir un servei, per ser útils a la ciutadania, per posar en valor les institucions d'aquest país i per potenciar al màxim la capacitat d'acció de les institucions, del Govern, però també de la pròpia societat.

Per tant, és evident que tenim deures per fer, és evident que és un departament històricament i relativament jove, que ha passat per daltabaixos, com, sobretot,

l'aplicació de l'article 155, que va ser especialment crua amb el Departament d'Acció Exterior i que encara avui, sí, hi han conseqüències, perquè encara avui, sí, hi ha gent que està amenaçada i en els tribunals per l'acció exterior del departament.

Per tant, la vocació que tenim ara mateix és, i amb la nova composició del Govern, precisament fer aquesta visió d'una acció exterior de govern, amb la màxima coordinació i la màxima potenciació de tota la capacitat d'acció exterior dels diferents departaments i amb el lideratge del president i d'una manera coordinada, i sí, amb estratègia i visió, hi insisteixo, per ser útils, per guanyar aquesta credibilitat i reputació a nivell internacional i per servir a allò que se suposa que ens ha manat la ciutadania a través de la llei que ho regula.

Per tant, volem més Catalunya i millor Catalunya al món, hi insisteixo, reforçant allò que és indispensable, que és el que fem al nostre departament, que són relacions humanes, i, per tant, reforçar allò que és indispensable, que són els recursos, començant pels humans, per la capacitat dels professionals, i reforçar, per tant, tot aquest aparell institucional que són les persones que treballen en el Servei d'Acció Exterior, al departament i a les diferents delegacions, hi insisteixo, i als quals, com he dit, cal fer tot el reconeixement.

I, per tant, estem en una fase de que necessitem consolidar, necessitem muscular i dotar de recursos suficients el propi departament, hi insisteixo, pel Govern, però també per tot l'acompanyament que fem a les administracions locals i a la societat civil. Perquè l'acció exterior no la fem, no l'hem pretès fer, mai sols des del Govern, sinó que és tota la societat catalana que ha tingut històricament vocació d'explicar-se al món, vocació de relacionar-se amb el món, vocació de contribuir a aquestes relacions de cooperació en diferents àmbits, de cooperació al desenvolupament, però també socioeconòmic, cultural i més. I aquesta és la principal vocació.

I sí, creiem que és bàsic que ho puguem fer amb aquesta veu pròpia i que ho puguem fer de la manera que ho volem fer, que és amb tota la normalitat, perquè és el que tenim dret a fer i perquè és el que en estricta democràcia volem fer i tenim dret a fer, hi insisteixo, amb tots els recursos necessaris i guiant-nos pels principis d'utilitat, rigor, credibilitat i reputació.

Ha apuntat diferents àmbits en els quals, des del seu punt de vista, ens falta visió estratègica, ens falta més capacitat d'incidència. No l'hi negaré, però sí que l'hi negaré, és a dir, tenim visió, tenim estratègia i sí, hi insisteixo, ens falta i hem de potenciar aquesta capacitat d'acció, començant per la pròpia Unió Europea.

Som conscients que hi tenim veu i hi volem tenir aquesta veu pròpia. La societat catalana ha estat tradicionalment europeïsta, ens creiem el projecte europeu d'acord amb els seus principis i valors fundacionals. Som els que volem avançar amb aquests principis que ens impulsen a esborrar fronteres, que ens impulsen a buscar la igualtat entre els ciutadans d'Europa, visquin on visquin. I per això som conscients que hem d'enfortir també la nostra capacitat d'incidir en el projecte europeu i, per tant, reforçar aquesta capacitat d'influència en les diferents xarxes, en els diferents òrgans, en els diferents estaments en els que, d'acord amb les competències que tenim, hem de poder maximitzar al màxim.

I deia no només a través del que pugui estar regulat formalment, sinó també totes aquelles xarxes i capacitats de relacions institucionals bilaterals i que ens permeten exercir influència. I ho hem fet: des de que he estat nomenada he anat dos cops a Brussel·les. Hi anirem, hi anirem tants cops com faci falta, i ho farem per ser útils, no només per fer fotos, sinó per fer-nos útils amb les trobades, amb les reunions amb eurodiputats, amb *think tanks*, amb les xarxes, amb representants d'altres governs a nivell europeu. Perquè volem ser un aliat útil i proactiu i fiable en aquesta construcció europea.

I parlarem de sobirania tecnològica i parlarem de sobirania alimentària i parlarem de sobirania energètica i parlarem de com fem més justícia social a Europa i com contribuïm a que hi hagi unes polítiques de migracions i refugiats que siguin

dignes i que respectin els drets humans i que converteixin també l'espai de la Mediterrània en un espai de vida i no en el que és actualment i que està connotat per les persones que hi moren, desafortunadament.

Per tant, volem..., i això ho farem sempre, i fa pocs dies vaig poder anar a Marseilla a un fòrum per a la Mediterrània amb membres i representants de les dues ribes, i vam parlar d'això, de com reforçar les polítiques mediterrànies i de com millorar també aquestes interconnexions i aquestes estratègies compartides de sobirania energètica.

Volem teixir aliances, consolidar socis, tancar acords i fer una acció exterior, hi insisteixo, útil i amb visió de futur. I volem que la nostra influència política, social i econòmica vagi regida per aquests principis, hi insisteixo, en tots els àmbits, també a l'Euroregió, la CTT, i que amb vostè hem pogut tenir ocasió de discutir en diferents moments.

Volem una Europa que afronti la crisi i aquest moment de canvi i transformació que és climàtic, que té una guerra, que hi ha la crisi social i l'auge de l'extrema dreta amb casos d'espionatge massiu..., doncs, volem contribuir-hi amb solucions que vagin cap al respecte dels drets humans, i fer-ho amb aliances amb aquells socis que podem trobar, també en el marc europeu, amb qui compartim valors i estratègia per fer aquesta Europa més humana i més d'acord amb els seus propis valors.

I, en aquest sentit, celebrem la contundència que també hi ha hagut aquesta setmana al Parlament Europeu, per exemple, amb un cas flagrant de corrupció. Per tant, és amb aquestes aliances que hem d'anar construint i llançant uns missatges clars a la ciutadania.

Hem parlat també i m'ha fet avinent la seva discrepància sobre com l'estratègia de negociació afecta com expliquem el conflicte polític a nivell internacional. I, des del nostre punt de vista, ja l'hi he dit algun cop, ens volem presentar com un soci rigorós, fiable i coherent amb els principis democràtics.

Per tant, des del nostre punt de vista, la negociació el que ens ha permès fer és fer més explícit que mai el conflicte, perquè ha deixat de ser un afer intern, perquè posa per primera vegada Govern espanyol i Govern català explícitament asseguts un davant de l'altre perquè hi ha un conflicte polític. I, per tant, amb aquesta explicitat, amb aquesta manera clara de dir i evidenciar que hi ha un projecte polític, nosaltres ho volem explicar bé, mostrant-nos amb aquests socis i actors útils que impulsem polítiques compartides amb altres, però que, a més a més, ho fem amb coherència amb els valors i guanyem credibilitat, i guanyem respecte i guanyem que ens escoltin.

I, per tant, en el que és la nostra estratègia d'explicar el conflicte, creiem que estem fent passos endavant i que precisament seguir apostant per aquesta via no suposa en cap cas una renúncia a res, sinó tot el contrari. I tenim clar que, com més força democràtica i política acumulem, més resultats obtindrem en la negociació i també més credibilitat i reputació a nivell internacional. I tenim molt clar, com dic, que no renunciarem a res, i estem explicant la desjudicialització i les reformes del Codi penal i estem explicant les propostes per impulsar i guanyar el dret d'autodeterminació a través d'un referèndum.

I un altre dels eixos –ja l'he dit– era el tema de la Mediterrània. Tenim molt clar que volem que la Mediterrània sigui un referent. I, en aquest sentit, també tenim una estratègia, tenim una visió i una proposta, que és impulsar, juntament amb d'altres actors de les ribes mediterrànies, la macroregió mediterrània. Perquè volem que tots els pobles i les societats veïnes tinguem un desenvolupament en termes d'igualtat. I sobre la cooperació al desenvolupament, hi estem d'acord. Ho vaig dir a la compareixença. Volem més cooperació al desenvolupament, volem millor cooperació al desenvolupament.

Evidentment ens vindrà condicionat per la capacitat pressupostària i per això vam dir que mirarem de fer, de manera consensuada perquè sigui una política de

país amb tots els agents i també aquí amb tots els grups parlamentaris, una fórmula per arribar al 0,7 per cent que sigui sòlida, que sigui sostenible, que generi credibilitat i, sobretot, la capacitat de créixer de manera sostinguda i contínua el que és l'eina, que és l'agència, i també el conjunt de les entitats.

Perquè en la defensa de drets humans individuals i col·lectius sabem que Catalunya n'hem estat històricament un referent, de la cultura de la pau, de la cultura de resolució de conflictes, de principis democràtics i volem continuar-ho sent. I això vol dir també reforçar aquelles aliances amb el poble palestí, amb el poble sahrauí i amb el poble kurd, i després continuarem amb la rèplica.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Bé, gràcies, vicepresidenta. Bé, consellera, celebros que tinguem, efectivament, algunes coincidències i algunes qüestions de la política internacional i l'acció exterior en les que puguem sumar conjuntament amb la resta d'actors i agents de la política internacional catalana des de la societat civil. Malgrat això, deixi'm insistir en alguns debats i controvèrsies, en algunes qüestions en què penso que discrepem i, finalment, en algunes propostes concretes.

Miri, perquè hi hagi resolució democràtica d'un conflicte calen dues coses. Una, que hi hagi conflicte i dos, que hi hagin incentius per resoldre'l per part de totes les parts implicades. Nosaltres considerem que precisament un escenari estatal català internacional de desactivació del conflicte no ajuda i no genera incentius. Al contrari, desincentiva.

Per tant, vostè sap perfectament que la nostra política divergeix de la del seu govern i de la del partit del Govern. Nosaltres considerem que cal reactivar el conflicte, que cal tornar a escalar el conflicte democràtic entre el nostre país i l'Estat en la defensa de drets i en la defensa del dret a l'autodeterminació, i que és en aquesta escalada del conflicte i en aquest nou escenari de mobilització civil i de sobirania des de les institucions que podrem crear un escenari internacional de resolució democràtica del conflicte que realment generi incentius reals a totes les parts per haver-lo de resoldre en forma d'un referèndum d'autodeterminació.

Sincerament, nosaltres considerem que la seva estratègia i la del seu govern és contrària a la construcció d'aquest escenari. En això discrepem. I és més, per exemple, crec que el fet de que vostès properament probablement votin al Congrés dels Diputats una reforma del Codi penal que, malgrat tot, segueix considerant que l'1 d'octubre és un fet il·legal i penalitzable en certs aspectes... És clar, que vostès ho votin modifica l'escenari radicalment. És un tret al peu. Ja em dirà vostè, consellera, com després va pel món explicant que aquest referèndum va ser legítim i que tal vegada caldrà repetir-ne un altre de forma unilateral en un escenari (*aplaudiments*) de resolució del conflicte, malgrat que l'Estat no s'hi vulgui avenir.

Bé, escolti'm, i un altre exemple: ens afebleix des del punt de vista internacional, i davant dels tribunals internacionals en general, un escenari de concertació amb l'Estat. Però, per exemple, la tebior o la concertació amb el govern de l'Estat, pel que fa al tema Pegasus al Congreso de los Diputados, no ens ajuda a la duresa i a la confrontació necessària que hem de tenir amb l'Estat per aquest tema a nivell internacional. Són alguns exemples de temes en què crec que no coincidim i que, per tant, el debat restarà obert.

I, per acabar, algunes propostes concretes sobre les quals també espero que vostè es pronunciï de forma concreta. En primer lloc, cal també en matèria d'acció exterior, de política internacional, una política pròpia i amb vocació de sobirania, encara que això generi conflictes amb l'Estat i amb la política internacional de l'Estat o amb el Tribunal Constitucional. També en aquest terreny, en el terreny de la solida-

ritat, de la cooperació, de la justícia global i ambiental, cal sobirania en la política exterior.

Cal, per tant, una estratègia pròpia davant la guerra a Europa i una estratègia pròpia sobre infraestructures internacionals, des de criteris de sobirania, justícia global, social i ambiental. Cal esdevenir un país referencial i, per tant, amb accions concretes, amb instàncies, instruments i pressupostos concrets per tal de –com li deia– ser referencial, ser un país exemplar en defensa dels drets col·lectius dels pobles, resolució pacífica i democràtica de conflictes i –com li deia abans– justícia global, social i ambiental. Cal una política migratòria també amb vocació de sobirania i de referencialitat d'asil i refugi, d'acollida i antiracista.

I, en el camp de la cooperació, cal –vostè ho sap– un augment com a mínim de 25 milions anuals per assolir el 0,7 per cent el 2030. Cal prioritzar aquesta inversió en l'agència catalana sense que resti minvada per una cooperació multilateral o per una cooperació opaca i difícilment traçable dels departaments de la Generalitat. Els objectius de la cooperació han de ser pactats amb el sector i no poden excloure espais tradicionals i consolidats d'actuació de la cooperació catalana, com són Palestina, Kurdistan o el Sàhara, i tampoc la possibilitat d'incloure zones d'emergència, com poden ser ara Cuba o Haití, a més de les que ja tradicionalment han caracteritzat la intervenció catalana en matèria de cooperació. I fomentar, també, òbviament, el programa de defensores de drets humans i dotar de pressupost, de potència i de capacitat d'intervenció el Centre Català d'Empresa i Drets Humans. I també l'hi tornarem a recordar: cal determinació i fermesa en la defensa internacional de l'auto-determinació i l'amnistia, malgrat que això ens conflictuï amb l'Estat, perquè aquest conflicte serà el motor de la resolució.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per la rèplica, té la paraula la consellera senyora Meritxell Serret i Aleu.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, diputades i diputats, sobre el conflicte, eh?..., i sé, no?, que sembla que discrepem molt, però jo crec que en el fons no és tanta, la discrepància. I hem d'entendre..., i sé que, amb això, amb les paraules..., però negociar no és desactivar el conflicte; és fer explícit que hi ha un conflicte, perquè no es negocien les coses sobre les quals s'està d'acord. Primera.

Segon, el reduir la capacitat repressiva de l'Estat el que fa és, d'una banda, reforçar la nostra coherència democràtica i, de l'altra, deixar més espai per reivindicar políticament i democràticament què és el que estem demanant i fer explícit que políticament i democràticament és un projecte legítim, i que és legítim, aleshores, crear el marc per poder-lo guanyar i desenvolupar democràticament. I això és el que a nivell internacional s'entén. I això és el que a nivell internacional, quan es parla de referèndum, s'entén. I a nivell internacional ningú –ningú– ha criminalitzat mai el referèndum. Tinguem-ho present també i posem-ho en valor.

A partir d'aquí, amb Pegasus tenim també molt clar que l'espionatge massiu és un fet que no ens afecta exclusivament, al moviment independentista, i a partir d'aquí, som un dels grans casos afectats, és un exemple d'aquest conflicte polític. Però el que volem fer és, per guanyar aquesta credibilitat, aquest respecte i aquestes aliances, treballar-ho amb una proposta..., deixant molt clar que no és en cap cas un cas tancat i que anirem denunciant el que passa aquí, però amb una proposta que sigui oberta, que ens permeti fer gran i trobar aquestes aliances per uns valors i principis compartits. I per això, junt amb Access Now hem impulsat la declaració de Ginebra. I, precisament, fa pocs dies, quan vaig estar a Ginebra, em vaig poder reunir amb CyberPeace Institute i Universal Rights Group, que són, uns, signants de la declaració, i uns altres, un *think tank*, per veure com podem aconseguir que hi hagi més adhesions a aquesta declaració, que hi hagi més consciència i que hi hagin més

voluntats i veus perquè hi hagi unes regulacions que protegeixin els drets de tots els ciutadans, i, per tant, agafar i guanyar aquesta capacitat de relació, d'influència i de credibilitat a nivell internacional en un fet tan concret com és la lluita pels drets civils, pels drets humans, davant del ciberespionatge impulsat, bé, suposadament pels propis estats. Per tant, és un dels grans temes en els quals seguim i seguirem treballant.

Pel que fa a la cooperació, hi hem insistit molts cops, i evidentment que és un problema econòmic i evidentment que venim, no?, d'uns incompliments de fa molts anys i evidentment que, com més anys d'incompliment acumulem, més complex és afrontar-lo. El que sí que tenim clar és que volem llançar una proposta que doni seguretat, que doni confiança i que puguem remuntar amb el mínim temps possible, però que sobretot sigui sòlida i que no ens vingui canviant en funció de si uns supòsitos són expansius o de retallades, o en funció de voluntats polítiques del moment. I aquesta és la proposta que en les propers setmanes –i aquí assumim nosaltres la responsabilitat– volem compartir amb el sector i amb els grups parlamentaris.

I un missatge també molt clar: la política de cooperació, volem que torni a ser una política de país; que se senti interpel·lada i se senti partícip la ciutadania, i se la faci seva la ciutadania del país sencera. Perquè compartim els valors, però fa falta que l'acostem i que la tornem a posar en valor per tothom. I això vol dir que volem que també hi hagi cooperació a tota Catalunya i que sigui una política que es pugui fer seva no només el departament i el Govern de la Generalitat, sinó també el conjunt de les administracions locals, i que, per tant, contribuïm junts a fer aquesta política de país que volem que sigui la cooperació.

I, per acabar, la nostra vocació de sobirania en acció exterior l'exercim i l'exercim amb tota la intel·ligència. O ho intentem al màxim, eh? I per això dic i fico en valor els professionals que tenim al departament. Perquè el que no volem és tornar al passat i donar cap mena de motiu perquè des d'alguns àmbits ens intentin aïllar internacionalment i llençar missatges als possibles socis de que no és bo relacionar-se. Per tant, volem ser un soci útil, fiable, que generi credibilitat, guanyem reputació i siguem cada vegada més capaços d'influir.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'auge de la judeofòbia a les institucions catalanes, presentat pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació al Govern sobre l'auge de la judeofòbia a les institucions catalanes

300-00253/13

Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bueno, decíamos ayer que se cumplen noventa años de la constitución del Parlamento catalán, ocasión que conmemoró ayer de una manera un tanto extraña: oímos en boca de la presidenta en funciones de esta cámara expresiones como que el pueblo catalán ha derrotado a los Borbones, como si los derechos y libertades de Cataluña no estuvieran ahora mismo mucho mejor garantizados por la monarquía parlamentaria constitucional española, cuyo titular es Felipe de Borbón y Grecia, don Felipe VI, que por muchas instituciones de presunto autogobierno catalán.

Es solo un ejemplo de la disparatada idea que algunos tienen aquí de la soberanía nacional. Como si esta fuera un roscón de reyes que se puede cortar a pedazos, a ver quién se lleva la *fava* y le toca pagar el año que viene. Esa parece ser la idea de los

señores de Esquerra Republicana cuando piden delitos a la carta, referéndums de secesión a la carta y ya con la participación y hasta el resultado pactados de antemano.

Pero si su idea de la soberanía nacional es absurda de puertas para dentro, de puertas para afuera empieza a ser un peligro: no contentos con montar una megami-lionaria telaraña de embajadas y Diplocats al servicio del *agitprop* independentista, el descrédito internacional de la democracia española y, cómo no, la colocación masiva de parientes y amiguetes, ahora quieren ser encima –amb tota la intelligençia, se'ns acaba de dir– prescriptores de la legalidad internacional. Ustedes que no son capaces de gestionar una comunidad autónoma sin liarla una y otra vez provocando suspensiones de la autonomía, ruina social y económica, fractura social y civil, van a ponerse a hacerle la competencia a las Naciones Unidas, a la Unión Europea, a los tribunales de Estrasburgo y de la Haya, y van a montarse su propia guerra fría, o caliente, de andar por casa, apuntando todos los cañones del *procés* contra el Estado soberano de Israel y, más concretamente, contra la ciudad de Tel-Aviv.

El pasado mes de junio, este Parlament aprobó una estrambótica resolución aseverando que Israel aplica el apartheid contra el pueblo palestino, como si este Parlament tuviera competencias para meterse donde no le llaman y fijar la posición internacional española respecto a un país amigo y aliado. Y más anchos que largos, que se quedaron.

Pero aquello no fue un subidón aislado, poco después fue cogiendo más y más visibilidad una tenaz campaña antijudía, con epicentro en el Ayuntamiento de Barcelona, más concretamente en el despacho de la alcaldesa Ada Colau, propiciando que se deshermanen Barcelona y Tel-Aviv. Nada menos Tel-Aviv, sin duda, la urbe más moderna, cosmopolita y laica de Israel, probablemente de todo Oriente Medio; una de las pocas de Oriente Medio donde, sin ir más lejos, las personas LGTBI pueden pasear por la calle sin miedo a acabar linchadas, lapidadas o ahorcadas.

Barcelona esté hermanada con ciudades de Irán, Turquía, Rusia, China y otros países que son el esplendor de los derechos humanos. Pero a Ada Colau y al partido de Ada Colau, En Comú Podem, solo le molesta Tel Aviv, solo le molesta Israel. Igual porque les recuerda otro tipo de Barcelona, la Barcelona olímpica y abierta al mundo, o quizá porque ahora han pensado que la judeofobia les cunde –por qué y para qué, ese es un misterio que nos gustaría que alguien nos aclarase, si es posible, hoy y aquí.

Es indignante la frivolidad y el descaro de esta campaña judeófoba institucional –ya me permitirán que insista en llamar a las cosas por su nombre–, con folletos y manifiestos lanzados a todo trapo desde las administraciones públicas.

Todos sabemos de las filias y fobias de Ada Colau y de su partido –un monumento a la prepotencia más colosal–, sin importarles lo más mínimo la coherencia histórica. Ayer mismo, aquí escuchábamos a la señora Jéssica Albiach –hoy ausente– citar desde esta tribuna al histórico dirigente comunista catalán Joan Comorera i Soler... –digues-li, si us plau, a la senyora Albiach que jo a ella li tinc estima política i intel·lectual, que no tinc cap dubte que ella sí que sap qui és el senyor Jordi Solé Tura i què va escriure realment Solé Tura sobre l'ús polític de la llengua a la seva gran obra *Catalanisme i revolució burgesa*, encara que vostès ara diguin lo contrari. Però, en fi, esmentar Joan Comorera ahir aquí, quan s'intentava presentar una visió totalment ensucrada de la Catalunya colpista i guerracivilista dels anys trenta, amb tots els feixistes per un costat i tots els catalans per un altre; pretendre fer un discurs així i tenir la barra de citar Comorera sense explicar com el pobre Comorera va acabar marginat i expulsat pels seus propis companys de partit, que el van deixar caure i el van deixar detenir pel franquisme fins a la seva mort a la presó de Burgos, amb la seva pròpia filla renegant d'ell en infames cartes públiques sota la pressió del partit. Aquesta és la història que ens volen reinventar i vendre, aquesta indignitat?

Pues lo mismo pasa y hacen constantemente con el Estado de Israel, que parece mentira que haya que recordar que el primer aliado estratégico internacional que

tuvo Israel fue la Unión Soviética. Y en el momento en que la Unión Soviética dejó de serlo, el aliado internacional estratégico de Israel, la estalinista izquierda mundial de la época decidió fijar para siempre una posición antiisraelí tan granítica, tan indefendible y tan innegociable como impermeable a la verdadera complejidad política y humana de todo lo que acaece en Oriente Medio y en Palestina.

Les decía que hay mucha preocupación ahora mismo por una disparatada campaña judeófoba que tiene su epicentro en el despacho de Ada Colau y los laboratorios ideológicos de En Comú Podem y el podemismo bolivariano. Pero si estamos hablando de eso hoy aquí es porque la autoproclamada Generalitat *republicana* parece apuntarse con entusiasmo al bombardeo. No en vano, la Asociación Catalana de Amigos de Israel, ACAI, ha pedido y pide la dimisión del director de la Agencia Catalana de Cooperación al Desarrollo, Vicenç Margalef, de la directora general de Cooperación al Desarrollo, Yoya Alcoceba, de la *consellera* de Exteriors, Meritxell Serret, y, en última instancia, la del *president* de la Generalitat, Pere Aragonès.

Vergüenza da –vergüenza da– que los que ya nos tienen acostumbrados a tomar la parte por el todo y a pretender que el cincuenta y dos por ciento –el cincuenta y dos por ciento– de Cataluña es la Cataluña *sencera*, y a pretender que con eso se puede cocinar una republiqueta independiente, pretendan ahora encima dar al mundo la imagen de que todos los catalanes somos judeófobos y antisemitas. Nada más lejos de la realidad. Ojo con dejarse llevar por la frivolidad. Ya se sabe que cuando uno se acostumbra a las *republiques d'estar per casa*, a los «butifarréndums», a los *catalan fakes* y otros infantilismos de la política catalana de las últimas décadas, bueno, pues es fácil pensar que da lo mismo ocho que ochenta. Total, que si el PSC y Junts se aferran a los vicios de la «*sociovergència*» de toda la vida, pues Esquerra y *comuns* pueden hacer «pandi» bolivariana en el Ayuntamiento de Barcelona, *per pactar els pressupostos de la Generalitat*, en el Congreso y, en fin, para hacer una campaña contra Israel.

Asistimos con creciente preocupación a esta extraña alianza de la que hay no pocos indicios, sin ir más lejos, la anunciada gira de don Oriol Junqueras por la América bolivariana es de suponer que para entrar en los mismos circuitos de colaboración ideologicofestiva que tan bien le han funcionado a don Pablo Iglesias.

Miren, he leído por ahí, en no sé qué digital profusamente subvencionado por la Generalitat, que les pareció incendiario el discurso ayer aquí del presidente de mi grupo, Carlos Carrizosa, reivindicando la herencia y los valores de Josep Tarradellas. Tarradellas era militante de Esquerra Republicana y cualquiera que conozca su historia, sus memorias y su biografía a cargo de Joan Esculies tiene clarísimo que cuando Tarradellas vuelve, él sí, de un penoso exilio de verdad, con el objetivo de restaurar la Generalitat, si algo tiene claro clarísimo es que hay que mantener las instituciones catalanas al margen de aventurerismos y radicalismos como los que han caracterizado y caracterizan a cierta extrema izquierda española que pudre cuanto toca. Ni la dictadura blanca de Pujol ni la de ningún otro color de Ada Colau y Pablo Iglesias. Senyors d'Esquerra, aprenguin dels errors de la seva història per no repetir-los i no fer-nos-els pagar a tots plegats.

Y por el mismo precio, y para hacer justicia poética en este Parlament, voy a acabar así: «Si mai t'oblidava, Jerusalem, que caigui en l'oblit la meva dreta. Que se m'encasti la llengua al paladar si no guardés el teu record, si no posés Jerusalem al capdamunt dels cants de festa». I Tel-Aviv, també.

Visca Barcelona, visca Tel-Aviv, visca la llibertat!

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, he de dir que no sé si cedir-li el torn a la diputada Segòvia, (*l'oradora riu*) perquè hi ha una bona part del que ha presentat aquí, que segurament no som la institució a la qual s'adreça la seva interpellació.

Més enllà d'això, permeti'm que em centri en el títol que tenia la seva interpellació, que era sobre l'auge de la judeofòbia a les institucions catalanes. I aniré donant resposta també a algun dels elements que vostè ha dit i em permetrà que no entri en les qüestions relacionades amb sobirania nacional i altres, diguéssim, insults que s'han proferit, que crec que han estat respostes al llarg del dia d'avui amb diferents preguntes orals.

Les comunitats jueves i el judaisme és una part indestruïble de la història i realitat de Catalunya i, tristament, també la judeofòbia i l'antisemitisme, com en molts altres països, doncs, són una opressió que pateix la comunitat jueva des de temps immemorials. I les institucions podem ser una part molt important en el seu manteniment o en l'erradicació, precisament, d'aquestes opressions estructurals. I no és que vulguem fer-li la competència ni a Nacions Unides ni a cap altra organització internacional, sinó que ens sentim responsables de complir precisament amb aquestes resolucions, altres declaracions, altres acords adoptats en espais multilaterals i d'organitzacions internacionals en defensa dels drets humans.

Des del Govern de la Generalitat, que és on, com deia, li puc parlar –si no, doncs haurà de preguntar directament a altres institucions, algunes de les preguntes que ha fet– des del Govern de la Generalitat, tenim un ferm compromís amb l'erradicació del racisme i les discriminacions que es puguin donar a les nostres institucions i també a nivell social, incloent l'adopció de mesures de prevenció i de reparació de les diferents formes i expressions de racisme.

I tenim un instrument excel·lent per començar a fer tot aquest treball que és la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació, que aquest Parlament va aprovar per unanimitat. I tenim també un avantprojecte de llei contra el racisme, en marxa. D'ençà de la constitució, d'ençà de la creació de l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació el passat mes de març –per poder posar xifres, el que comentàvem de les discriminacions per judeofòbia– doncs de les cent denúncies, en total, que ha rebut aquesta oficina, quatre corresponen a discriminació per antisemitisme i han estat denunciades per la mateixa persona.

Per posar una mica la dada en comparació d'aquelles discriminacions que tenen una raó per conviccions religioses, després poden estar creuades, hi pot haver un eix i un altre, però si fem, diguéssim la suma dels casos en què surten discriminacions rebudes per conviccions religioses, doncs, deia aquestes quatre per judeofòbia, deu per islamofòbia.

Des de diferents àrees del Govern, simultàniament, s'estan duent a terme diferents actuacions tant Presidència, Educació, Justícia, Drets i Memòria. N'hi ressaltaré algunes. En l'àmbit d'Afers Religiosos, des de Presidència, doncs, es treballa amb..., perdó. Des de l'àmbit de Justícia, Drets i Memòria, en el projecte de llei, l'avantprojecte de llei de memòria democràtica que s'està treballant, s'hi inclou una referència expressa als jueus catalans i espanyols que van ser deportats als camps nazis amb la col·laboració del franquisme, que es calcula que són al voltant de quatre mil persones que vivien en diferents països ocupats pel Tercer Reich i que les autoritats franquistes es van negar a donar protecció amb l'argument –i cito literalment– «que no es podien comparar als espanyols nascuts i criats en l'esperit d'Espanya».

Aquest mateix projecte de llei inclou referències a altres tradicions de lluita per la llibertat i contra les opressions, on entra també l'antisemitisme. I així mateix, en el cens de deportats catalans i espanyols del Memorial Democràtic s'inclouen no només els republicans que van patir exili i deportació, sinó també els jueus catalans i espanyols deportats als camps nazis.

Més accions, cada 27 de gener, el Govern de la Generalitat, des de l'any 2008, en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, commemora el Dia Internacional en Record de les Víctimes de l'Holocaust, on les comunitats jueves hi tenen un paper protagonista. Cada any també, a través del Memorial Democràtic, el Govern elabora diferents materials, organitza activitats per commemorar les víctimes de l'Holocaust en centres educatius, participa en projectes europeus amb els memorials de la Xoà de París, de Portugal, per fer formació al professorat, per impulsar jornades, publicacions, exposicions itinerants on hi participen també entitats jueves.

I hi ha un grup de treball entre el Memorial Democràtic i el Departament d'Educació, que és un grup de treball sobre exili, deportació i holocaust, format per investigadores i docents, que es dedica a promoure tant el coneixement com l'ensenyament a Catalunya de l'exili i la deportació als camps de concentració i extermini i l'Holocaust.

Per altra banda, des del Departament de Presidència, en concret, la Direcció General d'Afers Religiosos desenvolupa diferents línies d'actuació que tenen com a objectiu també la prevenció de qualsevol forma de discriminació contra la comunitat jueva. I aquestes actuacions s'agrupen en tres grans blocs. La primera, el coneixement, el foment del coneixement de la diversitat religiosa a Catalunya, a través d'iniciatives com sessions de formació al propi personal de l'Administració pública, edició de guies específiques per a diferents àmbits socials, l'organització de la Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya. En segon lloc, el foment del coneixement del judaisme mitjançant subvencions a entitats, concretament, l'any 22 han estat quatre els projectes finançats. I, en tercer lloc, amb suport institucional a accions desenvolupades per diferents entitats de lluita contra la judeofòbia.

Ara deixi'm que li digui que és un error evident confondre el judaisme amb l'Estat d'Israel. Són dues coses ben diferents. Posant diferents exemples que potser ajuden a entendre-ho.

Podem no només criticar, sinó oposar-nos fermament, contundentment a l'agressió russa a Ucraïna i no ser russòfobs. Podem criticar les discriminacions al col·lectiu LGTBI a Qatar o la vulneració de drets de les dones a l'Iran i no ser islamòfobs. Podríem fer-ho eh?, també de manera islamòfoba, i sovint ho veiem, però no té per què. De la mateixa manera, denunciar les vulneracions de drets humans que es produeixen en els territoris palestins ocupats per l'exèrcit israelià, per decisions polítiques dels diferents governs d'Israel, tampoc pot ser considerat ni judeofòbia ni antisemitisme. I aquest és un plantejament que comparteix l'Aliança Internacional per al Record de l'Holocaust –l'IHRA, en les seves sigles en anglès–, perquè el que ve a dir és que és totalment legítim criticar les decisions en política pública d'un estat sense que qüestionem en si l'existència de l'estat. És a dir, s'està parlant, no?, de les vulneracions de drets que són fruit de decisions polítiques.

Un principi bàsic d'actuació d'aquest Govern és contribuir a la pau i al respecte als drets humans, i, per això, doncs, condemnem la vulneració de drets humans als territoris palestins ocupats per l'Estat d'Israel. Una vulneració acreditada, és a dir, no estem dient res des del Govern que no es digui a resolucions internacionals o a informes de les entitats o de les organitzacions de drets humans més prestigioses, com Amnistia Internacional, Human Rights Watch. I parlant, doncs, de l'organització multilateral de referència, Nacions Unides, en la resolució més recent, la 49/4, d'aquest mes de març, doncs, en el seu Consell de Drets Humans de l'Assemblea General, així ho establí en la resolució, com deia, sobre la situació dels drets humans en el territori palestí ocupat, inclosa Jerusalem Oriental, i l'obligació de garantir la rendició de comptes a la justícia.

Per aquest motiu, Palestina és un dels tretze països i pobles prioritaris de la política de cooperació al desenvolupament de la Generalitat, d'acord amb els successius plans directores de cooperació al desenvolupament, del Departament d'Exteriors, i aprovat pel Parlament de Catalunya. I, per tant, el Govern, tal com ha expressat pú-

blicament en altres ocasions, dona suport a les entitats que treballen en defensa dels drets humans als territoris palestins, com també dona defensa..., també dona suport a aquelles entitats que defensen la construcció de la pau des del diàleg, no?, entre pobles i amb aplicació de tots els drets humans.

Des de l'any 2019 fins ara, han estat dinou els projectes de desenvolupament i d'acció humanitària finançats a través de l'Agència Catalana de Cooperació, per un import global d'un 5,1; 5.000 a 114.000 milions d'euros.

I, com deia, la defensa i promoció dels drets humans és un dels pilars bàsics de l'actuació d'aquest Govern. Hi insisteixo, no és que li fem la competència a Nacions Unides, sinó que ens sentim plenament emparats i amb l'obligació de donar compliment a aquestes resolucions.

I, per tant, des d'aquesta aposta, com deia, perquè hi hagi una resolució democràtica al conflicte mitjançant la negociació multilateral, el diàleg, i per poder garantir el que és el reclam d'aquestes resolucions, que és el dret a l'existència d'un estat palestí, així com un estat israelià.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per la rèplica, té la paraula la diputada Anna Grau Àrias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bé, voldria agrair-li a la consellera d'Igualtat i Feminismes del Govern de la Generalitat l'esforç que ha fet de menjar-se ella sola aquest «marron» que no és seu. De fet, si parlem d'insults, el que és un insult és que quan s'està demanant la dimissió del president de la Generalitat i dels màxims responsables de l'acció exterior catalana, l'enviïn a vostè, consellera d'Igualtat i Feminismes, a defensar-ho en aquest debat, amb un clar intent d'aigülar la qüestió, és a dir, de *quitarle hierro*.

Miri, jo estic d'acord amb una cosa que vostè ha dit, que és que es pot criticar la política d'un col·lectiu, fins i tot d'una entitat política, i no qüestionar l'existència d'aquesta entitat política. Per exemple, es pot ser antiindependentista i no ser catalanòfob, es pot ser antiindependentista i català. Però és que aquí del que estem parlant és de ser antijueu, o sigui de que ser antiisraelià és ser progre. És ser progre per aquest senyors, i sembla que per vostès també, amb una gran frivolitat.

Miri, jo no entraré a analitzar el que ha dit, perquè em sembla molt pobre, donada la gravetat del que estem parlant. És com si em digués que perquè han tingut la Pilar Rahola a *pan y cuchillo* tots aquests anys a TV3, no se'ls pot acusar d'antiisraelians. Per cert, la senyora Pilar Rahola, *auspiciaba*, diguem-ne, també d'una manera, per mi, criticable..., per exemple, la Pilar Rahola va tenir molt a veure amb intentar que associacions jueves catalanes s'escindissin de la federació d'entitats jueves del conjunt d'Espanya, intentant fer la guerra de guerrilles de vostès, al col·lectiu jueu, cosa que a mi, personalment, quan jo era presidenta de Societat Civil Catalana a Madrid, em van demanar ajuda entitats sefardites de l'Estat, diguem-ne, doncs, per intentar destriar el gra de la palla.

Aprofito per dir que tenen programes de TV3 molt greument denunciats davant del CAC –i que això també ha cridat l'atenció del Parlament Europeu; concretament se n'està ocupant el nostre eurodiputat Jordi Cañas– per fotre-se'n de l'Amical de Mauthausen en programes de TV3, i dic fotre-se'n amb deliberada contundència.

Llavors, en fi, a mi em sap greu, però les coses són les que són, i jo hi insisteixo, vostès estan establint una aliança estratègica Esquerra-comuns, amb la qual pretenen contraprogramar la «sociovergència» a l'Ajuntament de Barcelona, en els pressupostos de la Generalitat i sembla ser que també a Orient Mitjà, i, a part de fer el ridícul internacionalment, perquè vostès no són ningú, i menys –i amb tot el respecte personal– la consellera d'Igualtat i Feminismes de la Generalitat; miri, a vostè ni tan sols li han demanat la dimissió; vostè *no tiene vela en este entierro*. I, en fi, en seguirem parlant a la moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per la rèplica, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, vicepresidenta Bé, no hauria de fer falta explicar-ho en seu parlamentària, eh?, però un govern sempre és solidari, és a dir, respon col·lectivament per les seves actuacions, però és que si el que parlem és de política antidiscriminatòria, el departament competent és Igualtat i Feminismes.

Per anar fent diferents aclariments, també. Es pot ser independentista i també poc ser antiespanyol o antiespanyola, perquè hauria d'aplicar a les dues bandes, no? (*Aplaudiments.*)

Però el que tampoc es pot fer és banalitzar els conceptes. Els delictes d'odi estan clarament tipificats: què és la judeofòbia, què és l'antisemitisme, com expressions considerades també de racisme. Està molt definit també internacionalment què és un apartheid i com aquesta extrapolació d'un sistema social o jurídic que atorgava estatus jurídic diferent, estatus jurídic, social, econòmic, a tots els nivells, a les persones en funció de la categoria racial assignada està ocorrent en més llocs del món. No es va exhaurir, diguéssim, amb la caiguda de l'apartheid o la derrota de l'apartheid a Sud-àfrica i, per tant, no es pot banalitzar aquest concepte; ni el d'odi ni el d'apartheid. Però són diverses les organitzacions internacionals que consideren que amb els criteris concrets a la mà de què significa aquesta segregació racial hi ha polítiques dels governs de l'Estat d'Israel... —insisteixo en aquest matís, crec que en això ens hem entès, que no es qüestiona..., no hi ha el qüestionament de l'existència d'un estat d'Israel. Haurien d'existir dos estats, com plantegen les organitzacions i les resolucions de les organitzacions multilaterals, però que la política de vulneració de drets humans que s'està aplicant als territoris ocupats acaba produint aquest sistema d'apartheid amb la limitació de llibertats de moviments, la desposseïció de terres, la zonificació de zones, les restriccions a la participació política... En fi, llegint qualsevol de les declaracions més recents o menys o informes d'organitzacions internacionals de drets humans arribaríem a aquests criteris.

Després hi ha un altre aclariment. També per..., i dic: no soc jo qui he de parlar en nom de l'Ajuntament ni en defensa de l'alcalde, perquè ella es pot defensar i, en qualsevol cas, insisteixo que entenc que aquest no era l'espai per canalitzar cap mena de crítica. En tot cas, també tenen representació a l'Ajuntament de Barcelona. Però de manera general, una campanya de boicot al consum o qualsevol campanya de denúncia que realitzi la societat civil és una forma legítima de protesta. A vostè li pot agradar o no, vostè pot tenir un plantejament coincident o no amb allò que s'està protestant en la campanya. No correspon a un govern, tampoc correspon a un ajuntament entrar a valorar si aquella campanya està d'acord amb els seus principis ideològics o no, simplement és gent organitzada, entitats organitzades que tenen tot el dret del món a tirar endavant una campanya.

Concretament en matèria d'aquesta campanya contra l'agermanament de ciutats, sí que val la pena recordar una qüestió, que és que aquest agermanament sorgeix de l'acord d'amistat i col·laboració firmat a tres bandes, no només Barcelona i Tel-Aviv, sinó també Gaza l'any 98. I està ubicat, diguéssim, en el marc del suport als acords de pau d'Oslo. És a dir, que l'origen d'aquest agermanament és aquest diàleg entre pobles, la feina que es pot fer també més de base per establir llaços de concòrdia, de pau, de respecte entre els ciutadans i ciutadanes d'aquestes tres ciutats.

I en qualsevol cas, també hauríem de ser..., hauríem de tenir cura en com presentem els fets. Aquí novament el que hi ha és una iniciativa ciutadana. És un dret de petició al que tenen dret ciutadans i ciutadanes de Barcelona a partir d'un nombre de recollida de firmes a poder-ho portar al Ple de l'Ajuntament. Aquí, doncs, hi ha aquest procés de participació ciutadana que s'ha de poder exercir. Hi insisteixo: del

tema que sigui, ens agradi o no, sempre que sigui respectuós amb els drets humans. Aquesta hauria de ser la línia vermella que qualsevol persona demòcrata hauríem de tolerar. I res més. Campanya..., una iniciativa ciutadana.

I, com li he explicat, aquest departament és el competent en política antidiscriminària i, atès que el Govern és solidari, el que fem és presentar el conjunt d'accions. He començat explicant les del Departament d'Igualtat i Feminismes en matèria de no-discriminació, però som diferents departaments els que estem combatent qualsevol expressió d'odi, incloent la judeofòbia i l'antisemitisme.

Moltes gràcies.

(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada Segovia...

Susanna Segovia Sánchez

Sí; gràcies, presidenta. Per demanar-li la paraula, per l'article 87, per evidents al·lusions al meu grup.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord. Un minut, si pot.

Susanna Segovia Sánchez

Bé, jo obviaré la resposta a les referències que ha fet el Joan Comorera per respecte al Joan Comorera i la seva família, justament. I sí que em centraré en el que s'ha fet referència a la campanya de recollida de signatures per demanar un punt a l'ordre del dia del Ple de l'Ajuntament de Barcelona per plantejar efectivament el trencament de l'agermanament amb la ciutat de Tel-Aviv, que és una recollida de signatures que fan entitats de la societat civil en el marc del Reglament de participació de l'Ajuntament de Barcelona. Entitats entre les quals formen part associacions de persones jueves que viuen a Barcelona, perquè fins i tot elles tenen clara aquesta distinció que molt bé li ha fet arribar la consellera d'Igualtat i Feminismes entre condemnar i denunciar els atacs als drets humans del Govern de l'Estat d'Israel, cosa que també fa Nacions Unides, i l'antisemitisme i la judeofòbia.

Per tant, és una cosa tan òbvia que entenem la desesperació de la senyora Grau, que vol ser cap de llista a les municipals de l'Ajuntament de Barcelona, per aprofitar qualsevol espai per dir-hi la seva, però l'emplacem a que parli amb el seu desarticulat i pràcticament inexistent grup municipal a l'Ajuntament de Barcelona perquè ho facin allà, que és on tocaria.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. *(Anna Grau Arias demana per parlar.)* Doncs... Sí, diputada Anna Grau?

Anna Grau Arias

Tranquilla, senyora Segovia. Per respecte al senyor Joan...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Demana per al·lusions, entenc.

Anna Grau Arias

Sí, sí, per al·lusions.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

«Merci».

Anna Grau Arias

La que m'ha alludit a mi ha estat ella.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord, li dono la paraula.

Anna Grau Arias

Sí, perdoni, eh? Tranquilla, senyora Segovia, jo també del senyor Comorera ja he dit tot el que havia de dir. I bé, vaja, sembla que sí que hem trepitjat un ull de poll. Vull dir, a veure, si entitats israelianes estan demanant la dimissió de Pere Aragonès i li cito... Vostè ha citat... Les entitats que signen aquest manifest, tenim Barcelona en Comú, la CUP, Arran, el comitè d'empresa de l'Ajuntament de Barcelona, Institut de Drets Humans de Catalunya, Enginyers sense Fronteres, Aigua és Vida, Comissions Obreres, UGT, USTEC-STEs, Intersindical, Irídia, etcètera. Em sembla que la llista parla per si sola.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Molt bé, doncs suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Educació, el conseller d'Interior, el conseller de Territori i el conseller de Drets Socials.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, reprenem la sessió amb l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques per a l'envelliment actiu i digne; presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a l'envelliment actiu i digne

300-00255/13

I, per exposar-la, té la paraula la diputada Jess González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, vicepresidenta. Entenc que s'ha estès la sobretaula, que no hi ha ningú a l'hemicicle, però *bueno*. Està el conseller, diputats, diputades puntuals... (*Veus de fons.*) Molt bé, gràcies. (*L'oradorariu. Veus de fons.*) D'acord. (*Aplaudiments.*)

Doncs parlem d'envelliment; L'envelliment, que és un repte per a les societats actuals. De fet, és el vint per cent de les persones de més de seixanta-cinc anys a Catalunya. I aquest percentatge s'anirà incrementant per una qüestió demogràfica i perquè, afortunadament, l'esperança de vida de Catalunya és de les més altes del món. La vellesa, però, acostuma a ser un tema el qual defugim. En general, no abordem què volem fer al final de les nostres vides i –espòiler– totes envellirem. Però tot i així no afrontem ni la manera d'envellir ni la nostra vulnerabilitat, o el paper que la societat li dona a la vellesa. I que visquem tants anys, evidentment, és positiu; vol dir que les condicions de vida ho afavoreixen; però també vol dir que s'allarga un període de les necessitats de cura, que a cada persona li arriba en un moment diferent.

L'article 18 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya recull els drets de les persones grans i disposa que tenen dret a viure amb dignitat, lliures d'explotació, maltractaments, sense que puguin ésser discriminades a causa de l'edat. L'any 2020, però, la covid-19 va impactar amb gran virulència precisament aquest col·lectiu. L'impacte no va ser només en termes de mortalitat, sinó que també va deixar entreveure les

vulnerabilitats i les fallides del sistema d'atenció social; moltes d'elles les denunciàvem, però van quedar del tot evidents. I, en aquest sentit, creiem que és importantíssim fer una nova revisió del model del precari sistema de cures i una important aposta en inversió pública per a l'abordatge de l'envelliment a Catalunya.

És imprescindible, també, que parlem de l'edatisme practicat durant la pandèmia –és a dir, aquesta discriminació patida per l'edat–, perquè s'ha tingut una actitud absolutament paternalista cap a les persones grans i se les ha discriminat en multitud de drets, incloent-hi l'accés als serveis sanitaris. Em pregunto si hauríem reaccionat igual en el cas de que la pandèmia hagués afectat persones en edat productiva. Jo crec que no. De fet, si el setanta-dos per cent de les morts en la primera onada van ser a les residències, per què, conseller, tenim tan descuidat el sector residencial?

Però bé, a part de les residències i de la nefasta gestió de la pandèmia que van patir les persones residents –que està en procés d'anàlisi, per cert, en un grup de treball en aquest Parlament–, volem anar més enllà amb aquesta interpellació. No volem caure en aquesta visió de que la vellesa només està associada a les residències, i per això, abans d'entrar en matèria, faig algunes consideracions que emmarquen els blocs d'aquesta intervenció.

En primer lloc, el fet de que les persones grans són un grup poblacional heterogeni, divers, amb voluntat i capacitat d'agència. Amb la covid s'ha incrementat la sensació d'infantilització i subordinació de les seves voluntats. Per pensar el país, definitivament s'ha d'escoltar, aprendre i reconèixer els seus sabers i capacitats diverses.

En segon lloc, el final de la vida sovint va acompanyat d'aparició de major dependència, d'una fragilitat en la salut que habitualment les famílies encaren elles soles, amb un sistema de provisió pública encara incomplet i que quasi sempre arriba tard –només cal veure les llistes d'espera que tenim.

En tercer lloc, l'aïllament i la soledat, que és una por i una realitat que viuen moltes persones grans a Catalunya. Per tant, cal reforçar aquesta dimensió comunitària a tots els programes, projectes i serveis.

I entrant ja en matèria, conseller, quan parlem de vellesa, normalment la pensem com una única realitat homogènia, regida per unes certes pautes culturals universalitzades. Aquestes concepcions tenen, en general, una connotació bastant negativa, ja que relacionen aquesta etapa de la vida amb l'abandonament, la solitud, la malaltia, la dependència..., per la qual cosa hi ha un fort rebuig, com deia abans, per aquesta etapa de la vida, per part de la societat en general. I aquestes representacions no són alienes als criteris propis del capitalisme i de la cultura occidental, que no contempla, sovint, que la vellesa és viscuda de diferents formes, depenent de cada persona i el context en el qual es troba. Perquè no és el mateix, com deveu entendre, parlar de vellesa masculina de classe alta, que una vellesa femenina, o LGTBI, o amb un bagatge migratori.

I, precisament, per comprendre la vellesa des dels múltiples vectors que la travessen, és imperatiu analitzar-la des de la interseccionalitat, aquest concepte agafat dels feminismes negres que dona compte de com els múltiples sistemes d'opressió estructural operen en una persona, com poden ser l'edat, l'ètnia, el gènere, capacitats físiques, cognitives, etcètera, i com s'interrelacionen. I no es pot comprendre la vellesa com una qüestió única, sinó com a múltiples velleses que, en aquest cas, es configuren i viuen depenent del context.

I posem focus, conseller, en les persones grans migrades, que ens aporten coneixement, saviesa, riquesa, noves formes d'oferir cures i de tenir autocura, també. Són altres mirades a la nostra societat, impregnades de valors i de resiliència, però alhora constitueixen un dels col·lectius més vulnerabilitzats, ja que sovint han viscut històries i processos migratoris complexos i pateixen condicions de vida precàries.

La realitat de les persones grans migrades és encara molt desconeguda, però en podem identificar diversos perfils: les persones que han vingut fa molts anys i han

envellit aquí; persones reagrupades ja grans per part de fills i filles; també persones grans que demanen refugi per qüestions de guerres, conflictes, persecucions que posen en risc les seves vides. I una part d'aquestes persones d'orígens diversos té encara la necessitat de treballar més enllà dels seixanta-cinc anys –molt sovint, en l'àmbit de la cura i de la llar, molt sovint són les dones, si és que troben feina–, per mantenir la seva situació administrativa, per completar els ingressos de les pensions no contributives, per a la supervivència pròpia i per donar suport a les seves famílies. Cal preveure escenaris futurs sobre l'envelliment i la migració per gaudir dels drets i oportunitats de viure amb la major dignitat i benestar possible.

I aquí, conseller, li preguntem: quina és la política de cures per a les persones grans migrades? De quina manera s'està treballant amb les comunitats migrants l'envelliment dels seus membres? Aquí cal posar fil a l'agulla i continuar incorporant eixos, no?, en aquesta interseccionalitat. I és que hi ha persones amb històries de vida on la discriminació, l'estigma, l'exclusió, sempre formen part de la seva vida; persones que tota la seva vida han hagut de lluitar contra les injustícies. I això s'ha d'acabar definitivament.

I aquí parlo, en concret, de les persones LGTBI, activistes durant dècades, que moltes d'elles..., algunes s'han fet grans; gràcies a elles hem avançat com a societat, tenim una societat una mica millor. I cal garantir precisament que l'estigma que s'ha erradicat..., que l'estigma s'erradiqui –perdó– en totes les institucions i en tots els serveis –l'aïllament social i la discriminació no tenen cabuda– i que actuem amb diligència davant la violència institucional. I això és una elecció política, conseller.

Per això, li preguntem: com apliquem aquesta perspectiva interseccional, aquesta garantia de no-discriminació específicament amb la gent gran LGTBIQ, en les polítiques d'envelliment i la dependència?

I ara, canviant de bloc, parlem de cura, més enllà de les residències, hi insisteixo, perquè, com diu la sociòloga Irati Mogollón, hi ha una gran diferència entre cuidar i atendre.

Quan parlem de residències amb un enfocament sociosanitari es garanteix que estiguis atès, no?, que..., et curen les ferides, s'asseguren que estiguis net, polit; a estones t'entretenen, venen animadors socials i et parlen en diminutiu, com si fossis un nen o una nena. En definitiva, l'objectiu és mantenir la vida, tant se val com. Hi ha molta gent que està atesa, conseller, però que no està curada..., no està cuidada –perdó–: les cures impliquen atendre des del més bàsic fins al més espiritual. Per això s'han de generar hàbitats i espais de vida que contemplin aquestes maneres de cuidar. I que tinguem protocolitzades les cures no és suficient, requereix cuidar-nos en allò comunitari.

I, en aquest sentit, l'Ajuntament de Barcelona ha apostat per models residencials adaptats a les necessitats del procés d'envelliment i vinculats a la comunitat. De fet, al setembre es va anunciar la construcció de sis noves promocions, que significaran 475 habitatges, el 2024, per a la gent gran, i que això incrementa un trenta-tres per cent l'oferta d'aquest servei social. Llavors, estem parlant d'una política d'accés a l'habitatge digne i que alhora estan acompanyant l'envelliment. Aquesta és l'aposta de Barcelona.

Quina serà l'aposta del Govern, conseller? I potser em parlarà de l'agència sociosanitària. Però, més enllà d'aquesta eina, quines polítiques té el seu Govern per abordar el repte de l'envelliment i la dependència? Quina política té per millorar les condicions laborals d'un sector precaritzat on predominen les dones, molt sovint les dones migrades? I, per últim, com adaptarà vostè la cartera de serveis per incloure aquestes fórmules que fan front a les necessitats del cicle de vida i al foment de l'autonomia personal?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials, el senyor Carles Campuzano i Canadès.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadès)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, ens planteja una interpellació molt suggeridora i important. Crec que les qüestions de fons que aquesta tarda vostè trasllada no les podrem esgotar en el tràmit parlamentari d'una interpellació ni en el tràmit parlamentari de la moció que se'n derivarà segurament, no? Perquè, bàsicament, vostè en el debat de l'envelliment ens planteja un dels grans debats que tenen plantejades totes les societats en aquests moments avançades i del món occidental, i que anticipa també allò que succeirà en els països del sud global. A Europa, singularment, el repte de l'envelliment és un dels principals reptes que té el nostre estat del benestar: afecta la sostenibilitat del sistema de pensions, afecta la sostenibilitat del sistema de salut, afecta la sostenibilitat de les cures de llarga durada, afecta comportaments culturals, afecta la capacitat de consum d'aquestes persones grans que esdevenen també nous consumidors –fa molt poques setmanes, Acció feia públic un document molt interessant sobre la *silver* economia.

Per tant, se'ns obren moltíssimes discussions que no podrem esgotar. I vostè, a més a més, ens introdueix una altra vessant encara molt més interessant, que és: en una societat més diversa, més plural, més carregada de contradiccions, amb majors exigències de reconeixement de realitats personals diferents, com les polítiques públiques hi donen resposta. Déu-n'hi-do les qüestions que ens planteja i, hi insisteixo, que l'hi agraim, no?

Jo inicialment, quan preparàvem aquesta interpellació, volia posar l'accent en els aspectes vinculats a l'envelliment actiu i al paper de les comunitats per afrontar aquesta qüestió. Però la seva intervenció m'ha suggerit, a més a més, compartir amb vostè i amb el seu grup parlamentari una preocupació: per afrontar el repte de l'envelliment des de la perspectiva de les cures, el que necessitem és revisar a fons, molt a fons, el finançament de les polítiques d'atenció a la dependència.

El sistema de cures avui és fonamentalment el sistema de l'atenció a la dependència. I en el sistema de l'atenció a la dependència, que és el que permet construir, doncs, residències, assistència domiciliària, transformar el model de residències a un model de caràcter més comunitari en el que se'ns permet transformar un model d'atenció no pretenent que tothom vagi a les residències, sinó fent possible el dret de tothom a envellir a casa seva, en el terreny de la millora de les condicions salarials de les treballadores de les cures... En aquest debat i en aquesta discussió, el que és imprescindible és abordar la discussió del finançament de l'atenció a la dependència.

I aquí jo haig de recordar-li el fet que dels 18.000 milions d'euros que a Catalunya s'han invertit des del 2006 en polítiques d'atenció a la dependència, 12.000 milions d'euros han correspost al Govern de Catalunya; 3.000 milions d'euros, copagaments per part dels ciutadans; 3.000 milions d'euros, l'aportació de l'Administració General de l'Estat. I que no és sostenible, amb aquest model de finançament que recau fonamentalment en la Generalitat de Catalunya en el sistema de finançament de règim comú, el garantir de veritat un bon sistema català nacional de cures per a les persones grans i també per a les persones amb discapacitat.

En aquest sentit, els convido a que construïm un consens català per transformar aquest model de finançament d'aquestes polítiques si volem abordar la transformació d'aquests models en la línia que vostè apunta. I recordar-l'hi: l'Estat espanyol inverteix el 0,9 per cent del seu PIB en les polítiques d'atenció a les cures de llarga durada; França inverteix el 2,3 del seu PIB; Alemanya, el 2,4 del seu PIB; els nòrdics, al voltant del tres per cent. L'Estat espanyol, que és qui té la principal responsabilitat en el finançament d'aquestes polítiques, com pretén arribar a aquest 2,3, 2,4? Com pretén arribar-hi?

I aquí ja hem d'obrir un debat molt seriós sobre el fet que es necessiten, a nivell estatal, impostos finalistes per garantir un bon sistema de cures. Sense més mobilització de recursos no es pot construir un bon sistema de cures que respongui a aquesta idea: que la gent envelleixi a casa seva; que l'oferta de serveis públics i de col·laboració publicoprivada siguin de qualitat, en termes de que responguin als desitjos de les persones, que responguin a aquesta diversitat que vostè apunta, i que les condicions dels treballadors, les treballadores d'aquest sector siguin les adequades. Aquest és un debat que hem d'obrir molt seriosament i que es produeix, hi insisteixo, en el context del repte de l'envelliment, que afecta els debats que en aquests moments, doncs, hi han al Congrés dels Diputats sobre el sistema de pensions, o molts dels reptes que tenim en l'àmbit de la salut.

Però, a més a més, vostè ens planteja..., ens ho ha apuntat molt breument, eh?, i hi aprofundiré, no? O sigui, en aquest camp, en aquest camp de l'envelliment, ens apareix amb molta força la problemàtica de la solitud de les persones grans, de la solitud no volguda de les persones grans. I, en aquest sentit, haig de dir-li que des del Govern de la Generalitat, des del conjunt d'equipaments que depenen del departament –equipaments de caràcter civicocomunitari–, s'està fent un esforç molt important en la transformació dels casals de la gent gran. Justament, en el repte aquest de la solitud i en aquest repte del reconeixement de la diversitat de la societat catalana, l'enfortir les xarxes comunitàries és imprescindible. I la Generalitat de Catalunya té una xarxa d'equipaments comunitaris enormes que, en col·laboració amb la iniciativa local, ens han d'ajudar a construir comunitats més resilients, comunitats més fortes que acompanyin les persones en aquesta etapa de la seva vida.

I, en aquest sentit, haig de recordar-li que justament aquesta xarxa de casals de la gent gran de la Generalitat ha tingut un premi, el VII Premi Bones Pràctiques Regionals, abonat per l'Organització de Regions Unides, vinculada al sistema de Nacions Unides, reconeixent que aquest model de transformació comunitària que estem fent a Catalunya està funcionant. I, en aquest sentit, haig de recordar-li també que en el contracte programa, en el suport que donem als ajuntaments de Catalunya en les polítiques socials, ja en temps del conseller El Homrani es va incorporar el que es coneix com a «envelliment quilòmetre zero». Avui hem dotat de gairebé 6 milions d'euros el suport als ajuntaments per desenvolupar polítiques en aquest camp, no?, en el facilitar aquest envelliment prop de casa, que ens sembla absolutament imprescindible.

Una part molt rellevant de la política comunitària que hem de fer per acompanyar les persones grans la protagonitzen els ajuntaments. Vostè ens parlava de l'experiència de l'Ajuntament de Barcelona; tots coneixem experiències molt interessants dels ajuntaments en aquesta direcció. El que hem de fer des del Govern de Catalunya és donar-los suport a través del contracte programa.

Vostè també feia referència –i em sembla important– a la necessitat d'obrir joc a la participació de les persones grans. I haig de dir-li que la voluntat del nou equip del Departament de Drets Socials és tornar a impulsar el Consell de la Gent Gran de Catalunya –és l'espai de participació del consell gran. Hem convocat un plenari per al proper 8 de febrer. Aquest Consell de la Gent Gran ha de tindre la capacitat d'articular les demandes del col·lectiu de les persones grans. Segurament, en la línia de seva reflexió, seria bo que aquest Consell de la Gent Gran també reflectís aquesta major diversitat de la societat catalana. I, en qualsevol cas, amb ells voldrem col·laborar i cooperar en definir aquestes polítiques per afrontar el repte de l'envelliment actiu.

I sabent també que, per altra banda, necessitem teixit associatiu potent i fort que representi els interessos de la gent gran, a través del consell i a través també de l'acompanyar les persones, no? L'autoorganització de les persones grans, eh?, la capacitat de les persones grans d'organitzar-se, defensar els seus drets, d'establir xarxes d'ajuda mútua ens sembla imprescindible. I, en aquest sentit, és bo recordar que, tant a la convocatòria COSPE com a la convocatòria IRPF, el Govern té línies que donen suport a les entitats en aquesta direcció. Jo crec que, en aquest repte de la diversitat

que vostè ens plantejava, reforçar les xarxes comunitàries d'autoajuda és absolutament imprescindible.

I finalment, efectivament, nosaltres, en les properes setmanes –i espero que puguem comparèixer conjuntament amb el conseller Balcells al Parlament–, començarem a desplegar molt seriosament l'acció integrada social i sanitària. Segurament, la gran experiència de la covid és que el nostre sistema de salut i el nostre sistema de serveis socials han funcionat en paral·lel, i hem de ser capaços de deixar de parlar de que farem la integració social i sanitària i començar a desplegar l'acció integral social i sanitària. I, en paral·lel, el Govern continuarà els tràmits de l'elaboració de l'avantprojecte de creació de l'agència –l'agència ha de culminar aquest procés.

El que serà fonamental és que en els territoris, a les comarques, a la ciutat de Barcelona, aquesta acció integrada dels professionals de la salut i els professionals dels serveis socials funcioni en l'àmbit de l'atenció domiciliària, en l'àmbit de l'atenció residencial, en l'àmbit de la salut mental, i amb un element molt fonamental, que és que els sistemes d'informació de salut i serveis socials es puguin llegir entre ells, que aquesta és una de les febleses que tenia el nostre sistema.

Jo crec que aquí hi ha molta feina a fer, i estic segur que amb el grup parlamentari dels comuns podem construir. En aquesta segona intervenció seva no sé per on voldrà conduir-me, però ja li anuncio que tindrem voluntat de, en la moció que ens presenti, arribar a alguna expressió d'un acord que sigui el més unànime possible de tota la cambra.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, conseller, per aquesta primera resposta. Jo no havia tocat el tema de les llistes d'espera en aquesta primera part, perquè, com deia, volia anar més enllà de les residències, més enllà de la dependència, més enllà del tema de finançament, que vostè l'ha tocat i des d'aquí, des d'aquest grup parlamentari, tots els consensos que s'hagin de fer per tal d'augmentar els recursos en aquest sentit, els tindrem i farem la pressió estatal que faci falta. Ara bé, també és veritat que hi ha hagut un augment important en el pressupost per a la dependència, per a les discapacitats en aquest cas, i que això no s'ha traduït en una reducció substancial de la llista d'espera a Catalunya. Ja que vostè també ha tocat el tema, ens agrada-ria..., i cosa que sí que ha passat a altres comunitats autònomes.

Aquí sabem que hi ha uns reptes respecte al sistema d'informació que ja va esmentar en la seva compareixença fa unes setmanes a la Comissió de Drets Socials, però volem saber quin és el pla, específicament, per accelerar les valoracions, per superar aquestes dificultats en termes de la informació i quin és el pla en general. Perquè les llistes d'espera, tot i que no ho havíem tocat..., bé, ja que vostè també ho diu i parla del finançament estatal, doncs, ens agradaria saber què farà per reduir-les, tot i que estem parlant del nivell de dependència més alt.

Vostè també..., una cosa que volia tocar abans i que no he tingut temps és que parlar d'envelliment és inseparable de la necessitat de repensar totes les cures i la seva atenció, no només des d'un punt de vista de dependència. Fa unes setmanes va venir un projecte..., ara mateix no me'n recordo, del nom, però era de l'Institut de Robòtica de Catalunya, i era un projecte de..., que era innovació social; en aquest cas, tecnologia al servei de la millora de l'atenció de les persones grans. Quina és l'aposta en termes d'innovació social, sabent els limitants que hi ha? Quina és l'aposta de Catalunya en termes d'innovació social, no només per a la dependència, sinó per a l'envelliment en un sentit ampli? Perquè ens van dir que en aquell moment no

hi havia hagut cap relació amb el departament ni amb el Govern de Catalunya. S'havien fet unes proves pilot a Barcelona i a alguns altres ajuntaments.

Un altre tema de què no he parlat abans és la salut mental, que sabem que està en boca de tothom, però moltes vegades els recursos no arriben a aquesta detecció dels problemes de salut mental de les persones grans, que moltes vegades es confon amb el procés d'envelliment com a tal i que formen part d'aquest procés. Llavors, s'amaguen qüestions de salut mental. Quin és el pla del Govern, també, per a la salut mental de la gent gran?

En aquest sentit, vostè després ha esmentat el Consell de la Gent Gran, perquè precisament no l'entendem només des de la dependència, la importància de reconèixer socialment i políticament l'aportació de les persones grans en diversos àmbits de la societat. És cabdal i és salut també, aquesta participació social reconeguda com un espai central per a l'envelliment actiu. Aquest consell aturat..., ens agrada saber que el 8 de febrer es convocarà un plenari després d'un parell d'anys que han afectat específicament aquesta població. Llavors, tornant al tema anterior, com garantirem que la participació o la veu de les persones grans migrades, de les persones grans LGTBI, està en aquest consell, que se suposa que és un espai de decisió on es consensuen decisions amb el Govern que tenen a veure amb aquest col·lectiu?

Vostè ha passat una miqueta per sobre d'aquesta perspectiva LGTBI en les polítiques d'envelliment. No sé si en aquest segon torn pot anar una miqueta més enllà d'aquest tema. En tot cas, la solitud no desitjada –que vostè ho va esmentar, no?, a través del casal– l'important és prevenir-la, prevenir les malalties que aquesta acompanya, perquè moltes vegades es veuen les persones grans com un recurs de cures, un recurs econòmic, i aquestes xarxes serveixen. Ara bé, esperem que aquest canvi o aquesta aposta pels casals de gent gran estigui bé, però quines altres maneres de participació i de construcció de vida comunitària que vagin més enllà dels casals de gent gran on hi ha aquestes activitats podem tenir a nivell comunitari, intergeneracional? Iniciatives de caire intergeneracional, que això ens falta.

En definitiva, conseller, ja portarem la moció en aquest sentit. Creiem que falta més consciència de que el dret a ser cuidat i a envellir no és un caprici, és un dret. Tampoc és un problema individual, ni familiar molt menys –que carrega molt sobre les famílies–, sinó una qüestió, en definitiva, social i política que, com a societat, i vosaltres com a govern, ens n'hem de responsabilitzar.

Moltes gràcies. I ja parlarem a la moció.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Ara, per a la rèplica, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadès, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora González. Hi insisteixo, els temes són molts i en cinc minuts no els esgotarem pas.

Llistes d'espera. Ho vaig anunciar a la compareixença, pendants també de l'aprovació final de pressupostos. Aquí tenim dos reptes. Tenim el repte d'escurçar substancialment els processos de valoració i reconeixement. Aquí també haig de recordar jo que una part del problema es concentra en el món municipal, en els PIES. I tenim un problema de PIES a la ciutat de Barcelona; n'hem parlat amb l'Ajuntament. Hi han uns catorze mil PIES pendants de tramitar a l'Ajuntament de Barcelona. L'Ajuntament de Barcelona ens ha dit que pensa reforçar els recursos humans perquè això pugui funcionar i és una molt bona notícia, però representa pràcticament un terç del conjunt de la llista d'espera que tenim en PIES a Catalunya. Per tant, és important també que el món municipal s'hi impliqui. I aquesta reivindicació de més recursos de l'Estat, això també afecta els ajuntaments, que tenen aquesta funció de desenvolupar els PIES. Però també –i ho vaig dir a la compareixença– en la gestió que fem des de la pròpia Generalitat ho podem fer millor. Ho hem de fer millor.

En aquest sentit, amb el nostre equip estem acabant d'enllestir –hi insisteixo: a l'espera del pressupost–..., de com som capaços de reduir d'una manera substancial el termini mitjà de reconeixement de la valoració i el reconeixement de la situació de dependència. Jo crec que, de manera raonable, si fem les coses bé, podrem reduir també al voltant d'un terç el període actual d'espera que tenen les persones en llista d'espera. Segurament a curt termini no ens podrem situar en els sis mesos que ens marca la llei, però també diem molt clarament que no apostem per un model de reducció de la llista d'espera, com han apostat en altres comunitats de l'Estat, en què es redueix la llista d'espera oferint unes prestacions socials de caràcter simbòlic que no garanteixen una atenció acurada a les persones dependents.

I, per altra banda, si tenim pressupostos, jo crec que el nombre de places de residència, d'atenció diürna, de teleassistència, d'assistència domiciliària es podran incrementar d'una manera molt substancial i podrem tindre, per tant, el 23 una reducció de la llista d'espera que situï a Catalunya en el context de l'Estat en el percentatge de la llista d'espera que ens toca, que seria al voltant del vint per cent d'aquesta llista d'espera per la població que tenim, no superant el trenta per cent, com avui estem, i amb possibilitats, si no prenguéssim cap mesura, d'arribar al quaranta. Per tant, prioritat màxima del Govern.

Qüestió de tecnologia i cures. Li agraeixo que plantegi aquesta qüestió, perquè justament jo prendré «possessió» –entre cometes– del meu càrrec de vicepresident del TIC Salut i Social, i prendrem possessió d'aquesta posició en aquesta fundació per reforçar la dimensió social de la fundació que té el Govern de Catalunya per desenvolupar polítiques de tecnologia en l'àmbit de l'atenció a les persones.

I li haig de dir, a més a més, que el nomenament del senyor Lluís Torrens com a secretari d'Afers Socials del Govern de Catalunya reforça aquesta voluntat d'innovació social i d'innovació tecnològica, sabent que, en aquest repte de l'envelliment, la tecnologia serà un aliat. I esperem poder anunciar també, en les properes setmanes, algunes operacions intenses de compromís tecnològic del Govern per reforçar les cures a les persones. I pensem fer-ho en col·laboració amb la societat. Crec que hi han moltes iniciatives socials vinculades al repte de la tecnologia, les cures, la dependència, en les que volem col·laborar, i volem reforçar aquesta aliança a través del TIC Salut i Social, no?

En l'àmbit de la salut mental, tenim un bon instrument, que és el pacte per la salut mental. Volem reforçar aquest pacte, i tindrem ocasió de parlar-ne en els propers mesos.

I vostè em parlava del reconeixement, específicament, d'aquesta major diversitat en termes d'orientació sexual i en termes d'orígens. I aquí, dos qüestions. L'enfortiment de totes les xarxes comunitàries; o sigui, l'enfortiment de les xarxes comunitàries dels casals de la gent gran, dels centres cívics, del saber construir aquests espais que siguin espais efectivament intergeneracionals, que aquests espais de la Generalitat treballin conjuntament amb l'Administració local, amb el teixit, és el que ens ha de permetre aproximar-nos a la realitat aquesta diversa amb una lògica d'igualtat de drets, de reconeixement de la diferència, però posant l'accent en allò que ens pot permetre viure junts. El que és substancial del repte de la diversitat de la societat no és només reconèixer la diferència –la diferència d'orientació sexual, la diferència de gènere, la diferència d'orígens, la diferència de llengua–, sinó què ens permet viure junts. I, per tant, quan parlem de reforçar el sentit de comunitat, parlem del repte de com vivim junts. I, en aquest sentit, necessitem... Què necessitem? Capital social, tercer sector, associacionisme. Les lleis que vostès estan discutint d'associacionisme i de lleis del tercer sector són imprescindibles per enfortir les comunitats en aquest context de major diversitat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre l'harmonització de l'ingrés mínim vital i la renda garantida de ciutadania

300-00261/13

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'harmonització de l'ingrés mínim vital i la renda garantida de ciutadania; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I per exposar la interpellació té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresidenta Vergés. Diputats, diputades, honorables consellers, bé, m'agradaria començar aquesta intervenció fent una mica de memòria i recordant l'origen de la renda garantida de ciutadania, una prestació social de naturalesa econòmica per a aquelles persones o nuclis familiars que no disposen dels recursos necessaris per poder cobrir les seves necessitats més bàsiques; un instrument, conseller, que sabem que és clau per a la ciutadania catalana i que es va aprovar en aquesta cambra amb un ampli consens. Però, com és habitual, en l'aplicació d'una llei apareixen obstacles i dificultats de gestió que només els podem conèixer quan l'estem executant. I el nostre encàrrec ha de ser clar: millorar-la i fer-la útil.

Quan des del Govern es va començar a tramitar la llei, es van detectar limitacions legals que imposa el Govern espanyol. I ens trobem en una tessitura on necessàriament hem d'estudiar les diferents complementarietats que té la renda garantida de ciutadania respecte a altres prestacions de l'Estat; en concret, amb l'ingrés mínim vital i els actuals límits normatius.

En aquesta línia, el Govern disposa, en l'actualitat, d'un grup de treball per poder avaluar l'estat de la llei i proposar-ne les modificacions pertinents. La setmana passada el Govern anunciava la incorporació de 144 milions d'euros més per a les prestacions socials catalanes, sent la principal beneficiària la renda garantida de ciutadania. Gràcies a l'actualització que es fa de l'índex de renda de suficiència de Catalunya, s'incrementarà el nombre de persones beneficiàries de la renda garantida de ciutadania. Recordem que l'índex de renda de suficiència és el barem pel qual es dona accés o no a les diferents prestacions socials.

Per tant, conseller, nosaltres traduïm aquesta actualització com un gran avenç democràtic, que celebrem. A moltes persones, a moltes famílies els hi canviarà la vida amb aquest acord. Som coneixedors que aquesta actualització de l'índex de renda de suficiència de Catalunya sorgeix d'un pacte entre el Govern, els principals sindicats i patronals, i arriba a un acord d'històric: l'augment d'un increment del vuit per cent de l'índex de renda de suficiència de Catalunya per al 2023.

Aquest acord arriba fruit de diverses trobades entre l'executiu i els sindicats i organitzacions empresarials. Ens complau saber que és el primer cop que els sindicats i patronals participen directament en l'elaboració dels comptes. Demostrem, un cop més, conseller, que des de la governança republicana fem possible els canvis; canvis que formen part d'una revolució social i justícia democràtica.

Descongelar l'índex de renda de suficiència era una demanda del sector –i molts diputats vam tenir aquesta demanda damunt de la taula per part del sector–, i amb l'actualització pactada se situaria per sobre del seu homòleg estatal, l'IPREM. Esperem, doncs, que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, quan toqui –quan toqui–, mostrin el seu suport a les patronals, sindicats i a les entitats que han col·laborat en aquest avenç social, aprovant aquesta mesura en els pressupostos del 2023.

Però no tot són bones notícies, conseller. El passat mes de novembre, el Govern espanyol va afegir a l'ingrés mínim vital un import complementari per fill a càrrec, i això va suposar que la prestació quedés alterada amb una notòria inflació en les quantitats i, per conseqüència, el càlcul que va realitzar la Generalitat a la seva banda fos equívoc. El Ministeri d'Inclusió del Govern espanyol, per un altre costat,

va ordenar la congelació dels pagaments sense avisar la Generalitat. A causa, doncs, d'aquest error i de la manca de coordinació, el compte de molts perceptors i perceptores va quedar al descobert.

Conseller, com avalua la magnitud d'aquest error causat pel Govern espanyol? Què està fent el seu departament per poder ho pal·liar? És evident que existeixen moltes incongruències en l'àmbit competencial. I sorprèn. Sorprèn, sí, perquè hi ha molts límits legals i normatius que els grups parlamentaris que donen suport al Gobierno de España en són coneixedors perquè havien aparegut amb anterioritat.

L'Estat espanyol es troba en una situació complicada pel que fa a la gestió de l'ingrés mínim vital. De fet, els funcionaris i els diferents sindicats titllen la gestió d'aquesta prestació com a insostenible, atrapada en traves administratives i un embolic normatiu. El que havia de ser una *medida estrella de las prestaciones del Gobierno de coalición*, ha resultat ser una mesura que no acaba d'encaixar. De fet, els seus complexos tràmits i els condicionants provoquen que la poca quantia que es rep arribi a sectors molt més reduïts de les persones que realment ho necessiten.

Cal demanar, conseller, les competències necessàries per poder gestionar l'ingrés mínim vital. Pensem i defensem que les competències amb relació a les prestacions no contributives s'han de gestionar des de la Generalitat, perquè així evitem escenaris com el d'aquest mes de novembre. Necessitem una finestra única per poder evitar devaluacions en les prestacions econòmiques i per garantir que les persones beneficiàries puguin sol·licitar tant l'ingrés mínim vital com la renda garantida de ciutadania en un mateix portal, una cosa que sembla molt de lògica, i amb la tranquil·litat que l'Administració gestiona ambdues ajudes, amb la tranquil·litat que es troben emparats per la mateixa Administració, cosa que ara no passa.

De fet, aquest va ser un dels acords d'investidura de l'actual *presidente* del Gobierno, del qual encara estem esperant aquest trasllat de competències. De fet, al febrer del 2022 es comunicava a la Comissió Bilateral Generalitat-Estado que s'efectuaria aquest trasllat de competències, però encara nosaltres no l'hem vist. Necessitem que deixi de ser una declaració d'intencions i que realment es pugui materialitzar, conseller. Cal un traspàs urgent i real de l'ingrés mínim vital, i ha d'anar acompanyat de la transferència corresponent del cost de gestió i dels protocols d'accessibilitat, perquè, si no, no serà possible.

L'ingrés mínim vital i la renda garantida de ciutadania són prestacions amb una població perceptora molt similar. En aquest sentit, considerem d'especial rellevància analitzar com s'ha d'harmonitzar i com podem complementar ambdues prestacions, per tal d'ampliar la protecció social de la ciutadania de Catalunya.

Aprofito per recordar que aquest Govern, encapçalat pel lideratge republicà, ha començat a estudiar altres alternatives com la renda bàsica universal. I amb aquest exemple, conseller, volem deixar molt clar que nosaltres sempre recolzarem iniciatives d'aquest tipus, que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana defensarem la intenció del Govern que millori qualsevol ajuda social, i que ens trobem en la recerca de fórmules efectives i útils que milloren la situació de vulnerabilitat econòmica que pateixen moltes persones del nostre país.

I deixar clar, conseller, que l'harmonització d'aquestes dues prestacions representa una millora que tenim el deure de garantir. Cal abordar les mancances actuals per l'absència de competències de la gestió de l'ingrés mínim vital, i cal fer-ho amb urgència. Nosaltres no ens cansarem de defensar-ho ni demanar-ho.

I per acabar, conseller, ens agradaria que ens fes una valoració respecte a les últimes notícies en relació amb l'increment de l'índex de renda de suficiència de Catalunya, quin impacte tindrà en les prestacions econòmiques per a les persones que es troben en el llindar de pobresa, i també d'aquests últims esdeveniments respecte de la gestió de l'Estat espanyol amb l'ingrés mínim vital.

Esperem les seves respostes, conseller, i tornem a reclamar que els ciutadans i ciutadanes tenen aquest dret de tenir una gestió clara, directa i que no hagin de pagar un gestor perquè els hi tramiti un ingrés mínim vital.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltíssimes gràcies, diputada. Doncs, per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials, el senyor Carles Campuzano i Canadès.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora Driouech. Com no pot ser d'una altra manera sobre les qüestions de fons que vostè em planteja, des del Govern hi hem de coincidir. Coincidim amb vostè a remarcar la transcendència de l'acord amb els interlocutors socials i amb la Taula del Tercer Sector sobre aquest increment de l'IRSC; provocarà que la renda garantida mínima a Catalunya es situï en els 717 euros al mes, i la màxima als 1.304 euros al mes. Continuem sent la segona renda més rellevant, després de la renda del País Basc, i sempre recordant que els bascos mengen a part, que la seva independència fiscal els hi permet desenvolupar polítiques socials molt avançades. Nosaltres estem sotmesos al règim comú, a la crònica asfíxia de les nostres finances públiques, i l'esforç que fa el Govern de Catalunya en aquesta..., en el manteniment de la renda garantida és molt rellevant: més de 500 milions d'euros. Abans de la posada en marxa de la llei de la renda garantida, ens movíem al voltant del centenar de milions d'euros. Cinc-cents milions d'euros.

Tenim un bon instrument. Amb aquesta actualització de l'IRSC, l'instrument es posa al dia d'una manera molt significativa, després d'un llarg període d'estar congelat. I, en aquest sentit, també recordar..., i recomano a les senyores i senyors diputats que en facin la lectura; recomano la lectura de l'informe d'Ivàlua sobre la renda garantida, que situa molt bé els reptes que tenim. I es diu una cosa important: que la renda garantida, en la seva actual configuració, permet que set de cada deu llars surtin de la pobresa severa. Per tant, vol dir que en aquelles..., en un nombre significatiu de llars, rebre la renda garantida és fonamental. Per tant, donem-li tot el valor que té.

Vostè, a més a més, feia referència a aquest grup de treball que s'ha constituït. Nosaltres esperem que en les properes setmanes aquest grup de treball pugui acabar els seus treballs, i que conjuntament amb la ponència parlamentària que està tramitant la reforma de la renda garantida –una proposta dels comuns– es pugui culminar amb una reforma, amb el màxim consens possible de la cambra, per millorar encara més la renda garantida. En quin sentit? En el sentit de reforçar les unitats familiars amb nens petits a càrrec; el que ens diu Ivàlua que la renda garantida no és tan eficaç amb unitats familiars grans i, en un context d'un risc de pobresa infantil del trenta per cent, això ha de preocupar-nos molt. Dos, evitar la trampa de la pobresa, que té a veure amb fer fàcil la compatibilitat entre rendes del treball i les rendes de la renda garantida –i aquí també un camí molt important a recórrer. Incorporar-hi la dimensió d'habitatge, eh?, un complement per a habitatge, i la dimensió de discapacitat. Crec que si l'acord del grup de treball i la ponència parlamentària es mouen en aquesta direcció podrem tindre una reforma de la llei de la renda garantida que ens la faci encara més eficaç.

I vostè parlava del pla pilot de la renda bàsica universal. És un pla pilot important, perquè, més enllà del debat al voltant d'aquest instrument, ens ha de servir per millorar la renda garantida. O sigui, els plans pilots que s'han fet a la resta d'Europa en aquesta matèria tenen com a objectiu principal gestionar el que *de facto* està sent la nostra renda bàsica, que és la renda garantida de ciutadania.

Però vostè molt encertadament avui ens planteja aquesta interpellació amb relació a l'ingrés mínim vital. Ens recorda aquest incident que es deriva d'un error greu de l'Estat, que es deriva, a més a més, de que sobre una mateixa població i sobre una mateixa política estiguin operant dues administracions. Això ha provocat, doncs,

aquesta situació que vostè ha descrit molt bé, que la Generalitat va haver de corregir de manera absolutament ràpida. És més, el director general de Prestacions Socials va ser conscient de la dimensió del problema no pas perquè l'INSS l'hi comunicés, sinó perquè, en una visita a Sant Roc, activistes del barri de Sant Roc l'hi varen comunicar. I es va posar les piles i ràpidament vam identificar que eren al voltant d'un miler de persones que estaven afectades. I a 22 de desembre haurem resolt aquest problema. I en la nòmina de la renda garantida, aquest error de l'Estat l'haurem corregit. I aquí públicament vull agrair l'esforç dels funcionaris de la Generalitat que el cap de setmana passat varen treballar per poder resoldre aquesta qüestió.

Però, escolti, avui mateix la seva col·lega, la senyora Pujol, li ha plantejat al ministre Escrivá, en el Congrés dels Diputats, la mateixa qüestió que vostè ens plantejava, no?: la necessitat del traspàs de l'ingrés mínim vital. Tal com ho tenen al País Basc i Navarra. País Basc i Navarra tenen la gestió íntegra de l'ingrés mínim vital. I no hi ha cap raó per la qual Catalunya no pugui tindre el mateix traspàs. I el ministre Escrivá ha fet una afirmació que no podem compartir. El ministre Escrivá ha afirmat aquest matí en el Congrés dels Diputats, a la sessió de control, que el traspàs de l'ingrés mínim vital és inconstitucional. El senyor ministre no s'ha llegit l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que estableix que en l'àmbit de les pensions no contributives –i l'ingrés mínim vital és una pensió no contributiva– la Generalitat té les competències de gestió, que s'han de concretar en un acord de traspàs, que és el que li estem plantejant.

El senyor Escrivá, s'ha d'estudiar l'Estatut d'autonomia de Catalunya, se l'ha d'aprendre i entendre que el que està plantejant la Generalitat, el que ha plantejat als interlocutors socials, amb l'acord amb els interlocutors socials..., es planteja també el traspàs de l'ingrés mínim vital en els mateixos termes que està formulat en el conveni entre l'Estat i el Govern del País Basc, i entre l'Estat i el Govern de Navarra. I, per tant, el Govern espanyol ha de complir l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Jo espero que en aquestes properes setmanes puguem començar a avançar en aquesta direcció. Aquesta mateixa setmana tenim una reunió de treball amb la secretària general del Ministerio de Inclusión y Seguridad Social per abordar aquesta discussió, perquè és imprescindible que en el territori de Catalunya, com deia vostè molt bé, sigui una sola l'Administració pública que administri les rendes que garanteixen ingressos suficients, adequats, bàsics, mínims, per a les persones en risc d'exclusió.

Si no som capaços de fer aquesta gestió integrada de les dues prestacions econòmiques, sotmetrem a un infern burocràtic les persones més fràgils i més vulnerables. I aquest infern burocràtic portarà, doncs, que puguin tornar a succeir incidents com els que vostè apuntava. Recordem, a més a més, que l'ingrés mínim vital no està funcionant bé. Fa pocs dies es feien públiques, per part dels sindicats, algunes dades, no? Es rebutgen el setanta-tres per cent de les sol·licituds, per criteris de renda, patrimoni o unitat de convivència. Tan sols s'ha executat un cinquanta-sis per cent del pressupost de l'ingrés mínim vital. Queden pendents de resolució un cinquanta per cent dels possibles beneficiaris. I, entre altres coses, perquè la seguretat social, l'INSS, no és l'instrument adequat per gestionar una prestació social que està més en l'àmbit del que competencialment coneixem com l'assistència social, com en l'àmbit dels serveis socials, que no en un tipus d'intervenció més pròpia del Sistema de la Seguretat Social.

El Sistema de la Seguretat Social –i l'INSS en aquest sentit ho fa molt bé– és una maquinària ben engreixada, ben dissenyada, per reconèixer les pensions, després de les carreres de cotitzacions basades en els criteris que corresponen, doncs, de carrera d'anys cotitzats, contribucions efectuades per part d'empresaris i treballadors, el sistema informàtic funciona de manera adequada; per tant..., però per abordar un problema en el que existeix..., un ho ha de comprovar. Si les condicions de fragilitat, de vulnerabilitat d'ingressos d'aquesta persona són més complicades, l'INSS està preparat.

Crec que amb una certa prepotència per part del ministeri es va creure que simplement creuant les dades de l'agència tributària i les dades de la seguretat social –i aquest matí ho comentàvem amb el conseller El Homrani–..., creien que això ho podrien resoldre i resulta que no; de tal manera que el ministeri s'ha hagut d'inventar..., s'està intentant inventar operacions de col·laboració amb el tercer sector, de col·laboració... –ho van intentar en el seu moment amb els ajuntaments–, que no acaben de funcionar. Perquè allò que permet..., o sigui, fixi-s'hi, totes les prestacions socials –també la renda garantida–, sempre tenen un problema: persones que haurien de beneficiar-se d'aquesta prestació no saben que la prestació existeix; si saben que la prestació existeix, no saben on adreçar-se; si els hi facilitem, a través de les tecnologies de la informació, l'accés a la informació, la bretxa digital els hi impedeix. Per tant, es necessita una implicació molt a fons –molt a fons–, de l'Administració més propera –en aquest cas la Generalitat de Catalunya– en la gestió d'aquesta renda.

El compromís hi és i el Govern de la Generalitat, en compliment també de l'acord amb els interlocutors socials i la Taula del Tercer Sector, reclamarà el traspàs íntegre de l'ingrés mínim vital. No ens podem permetre sotmetre els més fràgils a un infern burocràtic.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre el garantiment dels drets polítics i civils davant la reforma prevista del tipus penal de desordres públics agreujats

300-00260/13

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el garantiment dels drets polítics i civils davant la reforma prevista del tipus penal de desordres públics agreujats; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I per exposar-la té la paraula el diputat Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Molt bona tarda, diputats, diputades, membres de la Mesa, conseller. Intervenim avui en seu parlamentària amoïnats. El passat 11 de novembre, el president Aragonès, en una declaració solemne a la Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat, l'endemà mateix que Pedro Sánchez anunciés la reforma del Codi penal, va defensar haver aconseguit un pas endavant en la resolució del conflicte polític i en la desjudicialització, i va explicar que aquesta era una clara mostra que la perseverança a través de la taula de diàleg donava fruits.

Hi insisteixo: estem amoïnats. En la declaració, el president explicava que vostès havien arribat a un acord per eliminar, per esborrar, per suprimir el principal delictes que suposava una amenaça per a aquells que defensen la llibertat d'aquest país, i d'aquesta manera es feia un pas molt important per aconseguir la fi de la repressió i començar a construir una resolució al conflicte polític.

Més d'un mes després d'aquesta declaració, la realitat és força més crua. Han aconseguit treure un delictes per la porta i, en canvi, n'ha entrat un altre per la finestra. Ara ja no existeix el delictes de sedició, però s'han ampliat els supòsits del delictes de desordres públics agreujats. Res més que un canvi de nom i una ampliació de supòsits. És a dir, amb el nou Codi penal, han aconseguit revisar la condemna d'uns quants i, en canvi, posar-ne en risc a molts més. I tot això en el marc de la suposada desjudicialització.

En aquesta mateixa línia, ahir, després de la reunió del Consell Executiu, la portaveu del Govern va expressar la satisfacció del Govern per la reforma del Codi penal, i va afegir, en la mateixa línia que avui ha fet el president Aragonès, que els

canvis al Codi penal resten força repressiva a l'Estat, després de la derogació de la sedició i les modificacions al delictes de desordres públics agreujats.

Mirem-nos-ho ara des de l'òptica estatal. El mateix dia de la declaració solemne del president Aragonès, el portaveu parlamentari del PSOE, el senyor Patxi López, va defensar la reforma evidenciant que es buscava europeïtzar el Codi penal perquè –ho cito textualment– «no torni a haver-hi santuaris per als atemptats contra l'ordre públic.»

Uns dies més tard, el ministre espanyol Félix Bolaños, sense titubejar, deia que la modificació que es feia dels desordres públics agreujats –el delictes que substitueix la sedició– s'havia fet seguint fil per randa la sentència del procés. La ministra Calviño anava més enllà, i ja sense amagar-se ni una mica, deia que l'extradició del president Puigdemont és l'objectiu que tenen tots amb la reforma de la sedició. I Josep Borrell, que mai falla, rematava: «A la sedició se li canvia el nom, però l'essència no desapareix.»

I què ha passat després? Sorpresa. A l'acord solemne magnífic que ens va demanar que aplaudíssim, després hi han presentat esmenes; s'han autoesmenat –tard, per cert–, i no els hi han acceptat. I han intentat rectificar tant vostès com els comuns. És a dir, al que havíem dit des de Junts des del principi ens han donat la raó. Sempre havíem defensat que, tal com s'ha pactat la reforma del Codi penal, només s'aconseguia retallar drets i augmentar els supòsits punibles. I no només ho va dir Junts, també ho van dir altres partits independentistes, i desenes d'entitats civils, i desenes de juristes experts, i Amnistia Internacional.

I ahir un altre episodi ple de contradiccions: la portaveu del Govern va afirmar que el Govern veia la modificació del Codi penal com un avenç respecte a com s'estava, i, en canvi, el ministre Bolaños desmentia de manera rotunda que es reduïssin les penes amb aquesta nova reforma. Miri, conseller, aquí algú menteix. Dues de les parts que amb tota seguretat votaran a favor d'aquesta reforma ho interpreten de manera diferent. És una llei amb esperit lliure. I em pregunto jo: un cop aprovada, qui interpretarà aquest esperit lliure?

Estem amoïnats, perquè amb aquesta reforma han aconseguit posar una catifa vermella a la repressió contra independentistes –i, permeti'm, no només a independentistes. I no es tractava d'això. Un cop més, la deriva repressora de l'Estat espanyol desbordarà els estàndards europeus en matèria de drets fonamentals, i vostès els avalaran. I el que encara és més preocupant: a qui beneficiarà aquesta reforma? A hores d'ara es rebaixen les penes per a uns quants dirigents independentistes, però s'hipoteca el futur dels que ho vulguin tornar a provar.

Hi insisteixo: no es tractava d'això. No es tractava d'aconseguir menys presó per a alguns, sinó cap presó per a ningú. No es tractava de millorar els elements de repressió, sinó que es tractava d'eliminar-los, perquè l'octubre del 17 no vam cometre cap delictes, o, vaja, no seré jo qui diré a 2,3 milions de ciutadans que van cometre un delictes a l'octubre del 17, i suposo que en això estem d'acord. Tenim 4.200 represaliats pel procés, i no n'hi hauria d'haver ni un. Menys anys de presó a canvi del risc de més gent a la presó no és cap solució.

Tal com està prevista a hores d'ara la reforma del Codi penal, es manté la proposta inicial del PSOE i Podemos, que converteix el delictes de desordres públics en un delictes de tendència, quan, fins ara, era un delictes de resultat. És a dir, quan abans s'havia de produir un fet concret, ara ja és suficient la mera intenció de voler dur a terme aquest fet o una mera intimidació. Això suposa una ampliació de l'àmbit d'allò punible. Res de desjudicialització, sinó més possibilitats de judicialitzar. Si fins ara només eren sancionables les conductes que efectivament alteressin la pau pública, ara ja n'hi ha prou només amb haver-ho intentat sense èxit.

Més coses. Es mantenen conceptes jurídics indeterminats, com ara la idea de la intimidació en lloc de la violència. Però què és intimidar? Una mirada desafiadora? Un grup de persones concentrades davant d'una seu governamental o davant d'una

entitat bancària? Cridar «independència» o «visca la república»? Intimidat és pujar dalt d'un cotxe i cridar consignes? Sobre qui recaurà la descripció o la certificació d'una conducta intimidatòria o de pertorbació rellevant de la pau pública? Sobre la Guàrdia Civil? Sobre el Cuerpo Nacional de Policía? Sobre els Mossos? Sobre vostè, conseller?

I el que és pitjor, qui decidirà en darrera instància quan hi ha intimidació o alteració de la pau pública? Els jutges? El Tribunal Suprem? L'Audiència Nacional? L'experiència ens diu que quan es tracta d'anar contra independentistes, la cúpula judicial converteix l'arbitrarietat en culpabilitat. La realitat és que es podrà condemnar pel delictes de desordres públics sense necessitat que hi concorri violència. I això és ampliar supòsits. Això és anar a pitjor. En cap cas es desjudicialitza.

Així doncs, malgrat haver manifestat que rectificarien la proposta inicial, les modificacions pactades amb Esquerra no corregeixen l'amenaça de poder recórrer al delictes de desordres públics per limitar el dret fonamental a la llibertat de reunió o manifestació, que en qualsevol democràcia plena ha de prevaldre sense cap tipus de matís. Amb la reforma impulsada pel PSOE, per Esquerra i per Podemos, fiscals i jutges podran determinar, gràcies a conceptes jurídics indeterminats, que el dret a manifestar-se pot passar de ser un dret fonamental a ser un delictes i sense necessitat que hi hagi violència.

Com pensa garantir el Govern, doncs, els drets civils i polítics dels catalans davant la prevista reforma d'aquest tipus penal de desordres públics agreujats? Quan s'aprovi aquesta reforma, què passarà quan hi hagi una manifestació? Què passarà amb l'aeroport? Què passarà amb la Jonquera? O quan la PAH ocupi una oficina d'habitatge o una entitat bancària? O quan un grup de metges es concentri o es manifesti en un hospital? El dret a manifestar-se, a la protesta, a la reunió, serà ara més delictes?

Estic convençut d'una cosa: l'U d'Octubre no vam cometre cap delictes. Tan convençut com que el perill en la reforma actual del delictes de desordres públics agreujats és que es coarta més l'exercici de drets fonamentals, es coarta la mobilització ciutadana. I deu estar d'acord amb mi, conseller, que en cap cas això pot ser un benefici ni per als independentistes ni tampoc per a la democràcia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Vicepresidenta, diputades, diputats... Diputat, la veritat és que en la primera part de la seva intervenció estava absolutament d'acord quan ha fet referència a tot allò que va dir el president i la portaveu del Govern fa uns dies. Ho comparteixo plenament i ho ratifico. Però deixi'm començar dient que, lamentablement, parlem d'aquestes qüestions avui, aquí, al Parlament de Catalunya, perquè ha existit la repressió política, perquè governs de l'Estat espanyol han decidit combatre la democràcia no a través del diàleg polític, sinó a través de l'ús de la violència l'1 d'octubre i de la repressió política. I això ha estat gràcies, doncs, a una decisió política que va prendre en aquell moment el Govern i als silencis de moltes altres formacions polítiques; gràcies també a un marc i a una concepció de l'Estat espanyol segons el qual només hi cap un model i no la dissidència, i que aquesta es combat amb la repressió. I això, hi insisteixo, ha estat gràcies a l'acció de determinats governs i a la feblesa ideològica, també, dels qui diuen no compartir aquestes estratègies, situant i mantenint-se i consolidant-se un marc mental i una concepció del que és l'Estat espanyol.

Vagi per endavant això, i també el dir que si avui és possible parlar de canvis substancials en el Codi penal que van en la línia de la desjudicialització és per moltes coses, fonamentalment gràcies a la mobilització ciutadana, d'entitats i sobretot

de ciutadans i ciutadanes que han combatut la repressió, que ha anat molt més enllà de la ideologia que sustenta l'independentisme, molt més enllà de milers i milers de ciutadans que, sense ser independentistes, han donat suport i han combatut la repressió.

També gràcies als resultats electorals de les formacions polítiques i a la constitució i a la composició d'aquest Parlament. També gràcies a les derrotes judicials arreu d'Europa, al fracàs de les euroordres, o la sentència homologant les actes de diputats del Parlament Europeu. I també gràcies a la determinació del Govern de Catalunya –gràcies a la determinació del Govern de Catalunya– en la mesa de negociació, en la mesa de diàleg; sí, gràcies a això. Perquè el projecte polític que defensem i que compartim té un ADN que és el diàleg. I aquesta bandera no la podem abandonar mai, perquè no ens convé, ni dintre ni fora, i perquè és l'ADN del moviment, i també perquè és una necessitat a nivell internacional no abandonar mai aquesta bandera, aquesta senyera.

Aquest Govern és garantia de drets fonamentals i de llibertats públiques. I permeti'm fer un parèntesi. Són moltes les lleis que han estat coaccionant i condicionant les llibertats de mobilització, no? Algun grup polític, com el Grup Socialistes, deia que la llei mordassa era pròpia de la dictadura d'Orban. Efectivament, és una llei que limita les llibertats, que limita el dret a manifestació. I aquest Govern i aquest conseller ha impulsat uns canvis de criteris en la seva interpretació que alleugereixen la seva aplicació, que posen per davant l'aplicació de drets fonamentals a la línia del que diu el Tribunal Constitucional i el que diu el Tribunal Europeu dels Drets Humans. Ho podien haver fet altres governs. Ho ha fet aquest. I ens sembla que d'això ens n'hem d'alegrar. I això és una garantia, una garantia de que nosaltres treballem per la garantia dels drets fonamentals.

I estem satisfets, sí, d'haver assolit l'acord que comporta la derogació del delictes de sedició. Sí, s'ha derogat el delictes de sedició. I s'ha assolit gràcies a tot aquest bagatge i aquesta mobilització ciutadana, sí, però també gràcies a la mesa de diàleg, que és la que ho ha permès i ho ha fet possible; gràcies a la determinació i a la convicció del Govern, a la força d'aquest Govern. Què no faríem si anéssim junts? Què no faríem si en aquesta línia treballéssim tots plegats per assolir més objectius, si amb la força que tenim hem estat capaços d'assolir aquest objectiu?

S'han aconseguit, com deia, determinades mesures. I vostè feia referència a declaracions de líders polítics. Jo l'emplaço a dues coses: a que faci una lectura per sobre de la premsa espanyola. Perquè, clar, només agafa algunes declaracions. Però quina és la percepció que hi ha sobre quin ha estat aquest acord a la premsa espanyola i a diferents instàncies de l'Estat espanyol? Jo crec que seria útil també fer-ne una lectura per treure'n, una mica, una interpretació i també una mica d'autoestima col·lectiva de tots –perquè això ho hem assolit entre tots–, dels objectius que s'han aconseguit amb aquest acord. Em sembla que ens convé i que hem de ser capaços de posar en valor tot allò que assolim. Nosaltres no som responsables de les decisions del Govern del PSOE, però sí que volem ser responsables dels seus canvis i de les seves rectificacions. I són moltes les coses que han dit que no passarien i han acabat passant. I seran moltes més les coses que em diuen que no passaran i acabaran passant, com, per exemple, celebrar un referèndum en aquest país.

Hi insisteixo –hi insisteixo–: aquests somriures que fan ara també els feia molta gent quan dèiem que suprimiríem el delictes de sedició. (*Aplaudiments.*) I en comptes de somriure uns contra els altres, proposo –i crec que és el millor camí i els hi dic amb molta convicció– que treballem junts per seguir avançant en aquesta direcció perquè assolim més objectius. Perquè era un objectiu de tots –i vostès ho deien– la supressió del delictes de sedició. Si volem homologar-nos, supressió del delictes de sedició. Doncs dissolt està. Celebrem-ho plegats. Celebrem-ho col·lectivament com un èxit col·lectiu, que ho és.

Les interpretacions són moltes –moltes. Parlem-ne d'aquí un temps. A veure quin és el resultat de tot això. Parlem-ne d'aquí uns mesos. A veure quin és el resultat de tot plegat. Nosaltres ho reiterem: no hi ha cap delictes que es vegi agreujat com a conseqüència d'aquesta reforma –no hi ha cap delictes que es vegi agreujat com a conseqüència d'aquesta reforma. I, per tant, en la mesura que moltíssima gent, milers de persones es veuran beneficiades d'aquesta reforma, n'hem d'estar col·lectivament satisfets. I nosaltres –i confio que plegats– seguirem treballant perquè les coses canviïn. Aquesta és la reforma que hauríem fet? Home, naturalment que no. Òbviament que no. Però el resultat d'aquesta reforma és molt millor per als drets i llibertats a Catalunya que fa un dia, que fa dos dies, que fa un mes, que fa sis mesos? Indiscutiblement sí. I ho reitero: d'aquí uns mesos en parlem i veureu i veuran i reconeixeran –perquè estic segur que ho faran– que els canvis han estat molt evidents.

Respecte dels desordres. Sobre el delictes de desordres, cal dir que sembla que, segons vostès ho plantegen, sigui un delictes nou en el Codi penal. Aquest delictes ja existia. I no s'amplia cap supòsit pels quals es pot condemnar. I, a més a més, respecte al redactat inicial s'han introduït modificacions que encara fan molt més restrictiva i ha de ser molt més clara la seva aplicació. I s'eliminen agreujants que eren molt perniciosos a l'hora de la seva aplicació. I es restringeix, per tant, la seva aplicació i suposarà una rebaixa generalitzada de penes. Ho reitero: l'hauríem fet així? No. Però és una millora? Indiscutiblement. Ho és per a tothom? Indiscutiblement. Hi insisteixo: el temps ho avalarà.

Jo els convido a que en aquest camí, en aquesta força col·lectiva que ha permès aquests canvis, s'hi sumin per fer possible que anem molt més enllà en els objectius que tenim compartits –compartits. I, per tant, la invitació resta feta. I els hi insisteixo: el present acredita i el temps acreditarà que aquestes modificacions beneficien i són garantia dels drets i llibertats per a una immensa majoria de la població.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula... (*Aplaudiments perllongats.*) Per a la rèplica, té la paraula el diputat Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, conseller; presidenta Borràs, que la veig ara aquí... Vostè fa una mà estesa a fer les coses conjuntament. I jo a vostè, conseller, el conec des de fa anys i me'l crec, perquè sé quin és el seu tarannà, però és que l'acord que havíem fet Junts per Catalunya amb Esquerra Republicana era anar junts. L'acord preveia que hi hagués un espai per poder decidir precisament aquestes coses i fer-les conjuntament.

Era un acord on no hi havia cap de les parts que imposés la seva estratègia, sinó on cada una de les parts pogués compartir la seva estratègia i, amb la conjunció de totes elles, fer-ne una de comuna. I aquest va ser el motiu pel qual es va trencar aquest acord de govern, i aquest va ser el motiu pel qual estem davant del Govern més dèbil de la història de la Generalitat de Catalunya moderna.

Em deia vostè: «El temps ens dirà la raó.» Com amb la llei Celàa? (*Aplaudiments.*) Com amb la llei Celàa, que van dir que no passaria res amb el català i el temps ens ha donat la raó? O amb la llei del «només sí és sí», que havia de ser una llei magnífica i que després estem veient els resultats que està tenint?

Em deia després si..., o em preguntava o m'interpellava, en aquest cas, que no llegís només la premsa espanyola. I no ho faig. Llegeixo també la catalana. (*Veus de fons.*) Sí. (*Veus de fons.*) No? Doncs la llegeixo. Sap què diu la premsa espanyola? Que s'ha tancat la carpeta catalana. Jo pensava que anàvem a buscar l'autodeterminació i l'amnistia, tu, però la premsa espanyola diu que la carpeta catalana s'ha tancat, per ells. (*Veus de fons.*) Això és el que diuen. Per tant, jo la llegeixo. La catalana diu altres coses. És el que li deia abans. Ha recollit manifestacions de desenes d'entitats: Òmnium Cultural, Amnistia Internacional..., quaranta entitats que es van ma-

nifestar davant la delegació del Govern, juristes, catedràtics, experts, etcètera, alertant, posant el crit d'alerta en aquesta reforma.

Deixar la interpretació d'una llei en mans de la justícia espanyola, especialment en mans del Tribunal Suprem, és un error, perquè sempre sentenciarien en contra dels interessos de les víctimes, com ha passat amb la interpretació que han fet de la llei «només sí és sí».

Per cert, la reforma que finalment es portarà a votació és impulsada inicialment pel PSOE i Podemos. Les seves esmenes no han estat acceptades, però malgrat això vostès els hi donaran suport. La reforma del Codi penal manté la repressió contra l'U d'Octubre i contra els independentistes. Nosaltres ho hem dit moltes vegades: «No vam fer l'U d'Octubre per fer-nos perdonar.» Els qui haurien de demanar perdó són aquells que van reprimir un moviment pacífic polític; (*aplaudiments*) de fet, el moviment pacífic polític més gran que hi ha hagut a l'Europa contemporània al segle XXI. I a Junts no estem en la lògica del «deixar-ho estar»; estem en la lògica del «tornar-ho a fer»; estem en la lògica de l'«aconseguir-ho». (*Aplaudiments.*)

I, davant d'aquesta reforma, des de Junts mai hem pensat en uns pocs, sinó en tota la gent, en tota la gent que precisament dona força al procés d'independència i que ara es poden veure atemorits, amb la reforma del Codi penal. Nosaltres sempre pensem en els 2,3 milions de persones que van fer possible l'U d'Octubre, no en uns pocs.

I els canvis, que vostè hi feia referència, tots els canvis que hi ha, són sobretot..., i tots els canvis que hem viscut..., tot aquest procés que hem viscut és sobretot gràcies a la mobilització ciutadana. I què es persegueix, amb aquesta reforma, conseller? Vostè creu que millorarà la mobilització ciutadana, que la facilitarà? Vostè deia: «No s'hi ha afegit cap element nou.» Sí, abans deia «violència», ara diu «violència o intimidació». I jo li deia abans: què és intimidació?, què és? La «*mirada de odio*», que sentíem en el judici del procés que deien els policies? És estar davant de la seu d'Economia un dia?

Jo també demano..., i li corresponc la mà estesa: sempre que vulguin, farem un espai de direcció estratègica; sempre que vulguin, farem un front comú a Madrid; sempre que vulguin, lluitarem per l'amnistia i per l'autodeterminació conjuntament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

El conseller d'Interior

Gràcies. I gràcies, diputat. L'U d'Octubre no és cap delictes. Això no és patrimoni de ningú. Sap que tots ho hem lluitat. I, per tant, un dels primers exercicis que hem de fer és intentar –no dic que ho faci, eh?, ho estenc a tothom– no patrimonialitzar l'U d'Octubre ni intentar parlar en nom d'un projecte i d'un moviment i d'una aventura col·lectiva extraordinària que va mobilitzar una part immensa d'aquest país, que ha tingut conseqüències molt greus per a molta gent, que mereixen totes elles respecte i admiració.

I, des d'aquest punt de vista, hi insisteixo: que l'U d'Octubre no és delictes ho afirma vostè, ho afirmo jo, ho afirma la majoria del poble de Catalunya. I això no és patrimoni de ningú. És un patrimoni col·lectiu, és una divisa que tenim per seguir avançant col·lectivament i de la mà. I d'aquí jo..., aquest Govern no se'n mourà. I pot cometre encerts i pot cometre errors, però d'aquesta divisa i d'aquest plantejament no se'n mourà.

Davant de tot això que vostè diu, de les interpretacions judicials, etcètera..., si jo ho comparteixo, vaig participar d'alguna manera d'aquell judici. Jo ho comparteixo plenament –plenament–, però quina és l'alternativa? És a dir, hem de renunciar a millores evidents en la modificació de lleis que permeten menys repressió fins a assolir

un objectiu que sigui allò que nosaltres desitgem? O entremig hi ha camí, i esforç i treballar i esforçar-nos i provocar canvis i utilitzar totes les forces que tinguem perquè aquests canvis siguin una realitat i vagin en benefici de la majoria i dels drets i llibertats, i la garantia d'ells, de la majoria de ciutadans del nostre país? Ens sembla que és evident que això ha de ser així.

I si amb la nostra força, d'aquest Govern, efectivament, amb el suport de trenta-tres diputats, hem estat capaços de provocar aquests canvis, que no són allò que nosaltres hauríem redactat, però hem assolit aquestes millores, què no faríem col·lectivament? També plantejem-nos-ho. Perquè, l'alternativa a aquesta realitat, quina és? Només la queixa? Jo la comparteixo, aquest Govern la comparteix. La indignació? Aquest Govern la comparteix. Però, alhora, a més de compartir la indignació i la desesperació, també s'ha de treballar, també s'han d'assolir objectius, també s'han de canviar coses. I aquest és el nostre plantejament. El nostre plantejament és que com millor, millor. I d'aquesta divisa tampoc ens en separarem. (*Aplaudiments.*)

I jo no vull entrar en el trencament de govern, perquè em sembla que no és propi aquí, quan dic que crec que hem d'anar de la mà en moltes coses..., no entraré ara en aquesta qüestió, però al final va ser una decisió de vostès. (*Remor de veus.*) I segur que aquells que defensaven no ser-hi tenien una llista d'arguments que tots vam veure públicament. També n'hi havia molts que deien que sí, i segurament vol dir que tampoc eren tan greus, les discrepàncies. En qualsevol cas, va ser una decisió legítima d'un partit polític que va decidir prendre-la.

Ara, vull subratllar que sí, n'estem orgullosos, d'haver aconseguit aquests canvis. N'estem molt orgullosos, d'haver aconseguit aquests canvis, malgrat que no siguin allò que nosaltres hauríem fet. Estem orgullosos d'haver posat tota l'energia, tota la força i tota la capacitat d'aquest Govern per aconseguir que la sedició, el delictes de sedició, desaparegui. Sí, d'això, n'estem molt orgullosos, perquè sabem que això beneficiarà no només persones amb les qui tenim afecte, estima i compromís compartit, de tantes entitats, de tants moviments i de tants partits polítics i de tants..., i del conjunt de la societat, sinó els drets i llibertats dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

I ho reitero: ho hauríem redactat així? No. El que s'ha assolit és objectivament un avenç molt rellevant? Sí. I per això ho posem en valor i ens en sentim molt orgullosos.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el programa Coeduca't, presentada pel Grup Parlamentari de VOX.

Interpellació al Govern sobre el programa Coeduca't

300-00254/13

I, per exposar la interpellació, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor conseller, molt bona tarda. Senyors diputats... Gracias a mi actual y novedosa condición de diputado, porque nunca antes me había dedicado a estos quehaceres políticos, he podido ampliar mi perspectiva, mi conocimiento de causa, del mundo educativo, de este apasionante mundo de la educación, del que algo sé por tener, en primer lugar, la inmensa fortuna de ser padre, como muchos de los diputados aquí presentes, y porque me he dedicado profesionalmente a la docencia durante veinticinco años. No conviene perder de vista que, en el mundo de la educación, como en cualquier otro ámbito de la sociedad, de la vida humana, es necesaria la formación continua, es necesario ampliar horizontes.

El día a día con los niños, en casa, en la familia, en el colegio durante toda la jornada laboral, pisando el aula, haciendo tutorías personalizadas con los alumnos, hablando con los padres, hablando con los EAP, estando presente en los recreos, en los comedores escolares, en el transporte escolar, año tras año, junto con las iniciativas y debates políticos de los que ahora soy también partícipe en el Parlament, configuran una visión panorámica, muy necesaria, muy conveniente, para que, al menos en mi caso, la rama del árbol no me impida ver la totalidad del bosque.

Por consiguiente, cuando los miembros de esta cámara discuten, debaten sobre la educación, pero no tienen hijos o no han tenido alumnos en la etapa obligatoria, desenfocan la realidad del mundo educativo, porque su perspectiva es restringida. Por lo tanto, queda desenfocada, esa realidad, creando unas realidades paralelas, unas ficciones o realidades virtuales que incluso pueden llegar a ser letales para los niños.

Este es el caso que quiero hoy denunciar aquí, a través de esta interpelación, apelando a su sentido de la responsabilidad, señor González-Cambray, como *conseller* d'Educació, pero también a su sentido común como padre y como educador, profesor, que también lo ha sido, aunque sea más o menos de forma efímera: el programa Coeduca't, de supuesta educación afectivo-sexual, es una herramienta de perversion de menores que debe ser eliminado de la escuela. (*Alguns aplaudiments.*)

La cruda realidad nos indica que las políticas de educación sexual iniciadas en España desde los años noventa han fracasado, dejando un panorama desolador en la afectividad y el desarrollo emocional de los menores: el consumo de pornografía es cada vez más precoz –se inician a los ocho años, los niños–; las infecciones de transmisión sexual han aumentado de manera alarmante –concretamente, entre las mujeres se han multiplicado en un mil por cien en los últimos siete años–; solo en Barcelona, las violaciones han aumentado un cincuenta y uno por cien respecto al 2021; un veintitrés por cien de los menores entre doce y quince años asegura haber tenido solicitudes de carácter sexual en algún momento por parte de un adulto en internet; uno de cada cuatro alumnos percibe casos de *bullying* en su colegio, etcétera.

En este contexto, en el año 2019 el Departament d'Educació aprovechó para imponer el programa Coeduca't, una nueva fórmula en la supuesta educación sexual basada en la perspectiva de género como receta infalible, como panacea de todos los males. Coeduca't impone una única visión antropológica de la educación afectivo-sexual según la cual el placer es el fin último y el objetivo principal de la sexualidad, postergando las dimensiones afectiva, espiritual, comunicativa de la sexualidad. Además, la identidad sexual se concibe como una decisión personal y prescinde de cualquier referencia a la biología humana.

Todo ello abre la vía al sentimentalismo y al relativismo e incita a los niños a escoger una identidad a la carta, previamente teledirigida por grupos de presión, un producto de ingeniería social que puede cambiar en cualquier momento según los caprichos de estos grupos y de los medios de comunicación o de los gobiernos de turno.

Es, por tanto, un grave atentado a la dignidad del niño, a la configuración de su equilibrio psicológico, imponerle la duda de su sexo desde los tres años, como contempla el programa Coeduca't, edad en la que los niños necesitan certezas con las que, una vez asentada su personalidad, puedan elegir, a su debido tiempo, con sólida opinión informada y libremente, su proyecto de vida.

Coeduca't controla que todos los juguetes, los juegos, los cuentos, el lenguaje que se emplea en el aula, las actividades académicas y extraacadémicas, las situaciones cotidianas del día a día en la escuela, las tutorías, se aborden desde la perspectiva de género.

Además –y le pongo casos concretos, no son cosas que hayan caído del cielo–, hay talleres y actividades, como –le voy a citar solamente dos ejemplos–...: en el taller de sensaciones se pretende enseñar a niños de tres a cinco años a explorar la

masturbación en la infancia como un hecho normalizado y ejercicio de placer y autoconocimiento. Esto lo encontrará en el programa Coeduca't, página 50.

La afectividad también... Otro ejemplo que quería proponerle, ¿eh?: la actividad «Els plaers són nostres», dirigida a niños de primero y segundo de ESO, de doce a catorce años. Se habla de las zonas erógenas del cuerpo y su posible estimulación, como los besos, las caricias, la masturbación y el sexo oral. Lo puede encontrar en las páginas 59 y 60 de este programa.

El Departament d'Educació diseña estas intrusiones sin tener en cuenta la opinión de las familias –esto es lo más grave–, que no son un agente más, un agente social más de la educación, sino los principales responsables del cuidado y la educación de los hijos. ¿Cómo puede ser que, en los temas que abarcan la dimensión afectiva y sexual de los niños, los padres no tengan absolutamente nada que decidir ni que establecer al respecto?

En la actualidad es imposible suministrar un medicamento en la escuela en horario escolar a un menor sin el consentimiento expreso y firmado de los padres. Sin la autorización expresa y firmada de los padres, firmando un boletín al uso, los alumnos no pueden ir a visitar el zoo o un museo. Sin embargo, para explicar cómo practicar sexo en edad infantil ni se informa a los padres ni se pide su consentimiento. O sea, esto sí que es un atentado a la protección del interés superior del niño.

Los padres, con sentido común, quieren que sus hijos crezcan en un entorno afectivo sano, basado en el trato respetuoso hacia los demás y hacia uno mismo, reconociendo la dignidad de cada persona y su valía intrínseca, sin utilizarla jamás como medio para alcanzar otro propósito. Para ello, la educación en los afectos es básica. El tono afectivo que rodea a los niños va a determinar su actividad ante la vida. En la medida en que se desarrolle en un ambiente positivo de estabilidad, de cariño y de equilibrio, su personalidad crecerá de manera positiva, fuerte y con seguridad. Por ello, el sentirse querido y contar con una alta autoestima están íntimamente relacionados.

La sexualidad es una dimensión más de la persona, y es importante educarla. La educación afectivo-sexual es necesaria, porque somos seres sexuados y la sexualidad es un elemento básico de la persona. Es importante hablar de ella con un lenguaje claro, adecuado a cada edad de los hijos. En la educación afectivo-sexual nos jugamos muchos aspectos del futuro de nuestros hijos. Por eso defendemos la existencia y la posibilidad de elección entre diferentes alternativas de programas de educación sexual que tengan en cuenta los valores que los padres consideran importantes para el bienestar de sus hijos, la edad óptima para abordar algunos temas.

Acabo. Este programa es una intolerable intromisión de la Generalitat de forma absolutamente ideologizada en la educación de nuestros hijos. Por eso presentamos esta interpelación, para dar a conocer este programa de adoctrinamiento, para dar la batalla en sus imposiciones ideológicas, que perjudican a nuestros menores, y para exigirle, señor González-Cambray, que, por favor, apelando nuevamente a su responsabilidad como *conseller* de Educació, como educador, como profesor que ha sido y como padre, ponga fin de manera inmediata a este programa de pseudoeducación afectivo-sexual llamado Coeduca't.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep González-Cambray.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Bona tarda, vicepresidenta, diputats, diputades, diputat Acosta –de VOX. Bé, per desgràcia, en política corre més una mentida que mil veritats. I això és el que passa al nostre país, a Catalunya, amb aquests tipus de campanyes difamatòries de l'extrema dreta.

L'educació afectivosexual és fonamental. L'estem introduint al currículum, és a dir, en el marc d'aprenentatge que tots els alumnes han d'aprendre en les diferents etapes educatives. I en el nostre sistema educatiu, en el sistema educatiu català, des del Govern de Catalunya establim uns continguts mínims i uns valors transversals que han de ser transmesos. I la perspectiva de gènere és un d'ells, de la mateixa manera que ho són molts altres, com la consciència global del planeta i molts altres.

I, per tant, el que fem és, a cada escola, a cada institut, desenvolupar les classes dins d'aquest currículum, dins d'aquest marc, respectant, evidentment, la llibertat de cada centre, que és fonamental al nostre país, per tal de desenvolupar cada projecte educatiu dins dels nostres 5.400 centres educatius arreu del país.

Hem sentit –ara vostè n'ha fet una mostra, fa una estona– moltes barbaritats amb relació al programa Coeduca't. Nosaltres, des del Govern del país, des del Departament d'Educació, als centres educatius no imposem res a ningú. El que fem és ensenyar..., justament el contrari: el que fem és ensenyar a conèixer els límits que no s'han de sobrepassar en cap relació sexual. El que fem és ensenyar, educar, aprendre pel respecte a la parella.

De fet, l'educació afectivosexual és la millor política que podem fer avui per prevenir la violència masclista de demà. I és el que fem: donar aquestes eines per conèixer el seu propi cos. I no deixem l'educació afectivosexual en mans de la pornografia o en mans de la indústria pornogràfica o en mans d'algunes xarxes socials. Per tant, hem d'afrontar aquestes qüestions. Les hem d'afrontar també des de l'escola, perquè l'alternativa de no afrontar-les des de l'escola és molt més perillosa.

Vostès ens hi tenen acostumats. Malauradament, l'extrema dreta ens té acostumats a desinformar-nos des de la mentida. Ens té acostumats a fer campanyes difamatòries que es basin en desvirtuar la informació i descontextualitzar-la. Han fet arribar als centres educatius –jo això ho trobo molt greu– informació falsa amb fulletons que han repartit, amb frases i il·lustracions que no formen part del programa Coeduca't. Els hauria de caure la cara de vergonya. Trobo molt greu fer arribar informació i fulletons que no corresponen al contingut del programa Coeduca't.

D'una vegada per totes, deixin en pau els nostres mestres, deixin treballar en pau els nostres centres educatius. Nosaltres, des del Departament d'Educació, des del Govern, ens seguirem preocupant i vetllant pel desenvolupament saludable dels infants i joves i per oferir-los coneixements i eines per desenvolupar-se plenament, i per trencar tabús i estigmes; tabús i estigmes que, intervenció rere intervenció, sembla que vostès vulguin fomentar.

Escoltin, segons Save the Children –no ho diem nosaltres–, l'inici en el visionat de la pornografia se situa a la mitjana dels dotze anys; per tant, no podem deixar que aquest sigui l'únic canal de coneixement que tinguin els joves de les relacions sexoafectives. No podem deixar-ho. Per tant, l'educació afectivosexual és la millor política que podem fer avui, tal com deia, per prevenir violències masclistes de demà. Tractem, i tant que sí, l'educació afectivosexual, la coeducació a les escoles, perquè l'alternativa és perillosa: l'alternativa és deixar-la en mans de la pornografia i les xarxes socials. Per tant, deixar-ho a aquesta alternativa, no posar-nos-hi, no tractar la coeducació, és una irresponsabilitat, i nosaltres no som irresponsables.

Permetin-me, en aquesta segona part de la meva intervenció, que expliqui de forma més detallada, per si és del seu interès, d'alguns diputats d'aquesta cambra, el programa Coeduca't. Parlem del que és realment el programa Coeduca't. El programa Coeduca't neix, tal com vostè deia, diputat Acosta, l'any 2019; és un programa que està impulsant el Departament d'Educació per ajudar els centres educatius, per acompanyar-los a potenciar i visibilitzar la perspectiva de gènere, la coeducació i l'educació sexoafectiva.

No és un programa exclusivament d'educació sexual. És un programa que pretén incorporar la coeducació en el seu sentit més ampli a la vida dels centres educatius: al projecte de direcció, al projecte educatiu de centre, a la programació didàctica de

totes les etapes, a les unitats didàctiques o projectes dels diferents àmbits, a l'aula i a les tutories.

Està vinculat amb les àrees i matèries de totes les etapes educatives per incorporar, tal com deia, la coeducació i la perspectiva de gènere com a base del creixement personal de l'alumnat i per contribuir a la millora de la societat. I ho fa plantejant diferents línies d'actuació: la realització d'un diagnòstic en clau de perspectiva de gènere, una oferta formativa per als nostres mestres, per al professorat, i un banc de recursos dirigit als docents perquè els centres hi puguin treballar.

Per tant, el Coeduca't incorpora al currículum l'itinerari d'educació sexoafectiva com una eina determinant per a la prevenció de les violències masclistes i per al desenvolupament social i emocional de les persones. I ho fa –ho detallo també per contrarestar algunes de les afirmacions que vostè ens feia– tractant sis eixos diferents: el primer, les societats i els drets sexuals i reproductius; l'eix dos posa èmfasi en les relacions, els tipus..., relacions sanes; el tercer, la construcció social del gènere; el quart, els cossos, el desenvolupament i l'autoconeixement; el cinquè, els plaers, la sexualitat i els desitjos sexuals, i el sisè, habilitats per a l'autocura de la salut sexual i reproductiva.

Ho fa, evidentment, adaptant-se als diferents nivells, des de l'escola a l'institut, en les diferents etapes educatives. I s'estan impartint dues formacions al professorat: Coeduca't dins del currículum i Coeduca't també dins dels centres educatius.

De fet, l'educació sexoafectiva és un dret humà. I això no ens ho inventem nosaltres, és un dret humà reconegut per les Nacions Unides. Ja en el seu informe sobre el dret de l'educació del 2010, van dir que el dret a l'educació inclou el dret a l'educació sexual, el qual és un dret humà en si mateix i que resulta condició indispensable per assegurar que les persones gaudim d'altres drets humans, com el dret a la salut, el dret a la informació i els drets sexuals i reproductius. Així, el dret a l'educació sexual integral és part del dret de les persones a ser educades en drets humans.

La UNESCO explicita que l'educació sexual inclou l'educació per a la prevenció, l'educació en relacions i sexualitat, l'educació sobre la vida en família, estils de vida saludables i seguretat bàsica per a la vida. I l'agenda 2030, de desenvolupament sostenible, situa també l'educació en drets i salut sexual i reproductiva com un eix fonamental per assolir el desenvolupament i la transformació de les societats en més equitatives i més sostenibles. De fet, concretament, en els ODS es tracta en els objectius 3, 4 i 5, que fan referència a salut i benestar, a educació de qualitat i a igualtat de gènere.

A Catalunya tenim un marc legislatiu que contempla la coeducació a través de sis lleis –sis lleis–, des de la llei d'educació de Catalunya del 2009 fins a la llei del 30 de desembre del 2020, d'igualtat de tracte i no-discriminació.

Per tant, jo estic convençut que, malgrat la distància ideològica que tenim –estem als antípodes–, segur que coincideixen amb nosaltres en que les dones són subjectes amb tots els drets i llibertats i que, malauradament, continuen sent subjecte de discriminacions. I, per tant, el sistema educatiu ha d'estar compromès amb els drets humans, amb el dret a la vida, el dret a la dignitat i el dret a viure sense por.

Tinc molt poc temps. En tot cas, amplio algunes dades relacionades amb..., per valorar la importància de l'educació..., més que per valorar-ne la importància, lo imprescindible que és l'educació afectivosexual dins del currículum. En donaré algunes xifres, molt breus: un de cada cinc infants han patit violència sexual, més del quaranta-tres per cent de les dones víctimes de delictes sexuals són menors d'edat i quatre de cada deu estudiants assetjats per LGTBI-fòbia han pensat en suïcidar-se.

Per tant, no només defensem i creiem en el programa Coeduca't, sinó que cada any, cada curs, seguirem acompanyant els centres educatius per tal que la seva implementació ajudi a formar infants i joves cada cop amb valors més sòlids, lluitant contra qualsevol tipus de violència.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Sí; moltes gràcies, vicepresidenta. Bien, me ha parecido entender, señor González-Cambray, que me ha acusado de mentir cuando he leído la página 50 y las páginas 59 y 60 del programa Coeduca't, que pueden encontrar ustedes en la web. (*Veus de fons.*) Bueno, pues a lo mejor no lo he entendido bien, pero creo que sí que ha dicho usted esto. Además, ha dicho que hemos hecho difusión de información falsa en los colegios...

Bueno, pues mire, si quiere otro ejemplo, yo le leo la página 55 –que esta no se la había dicho, ¿eh?, pero se la digo ahora–, la página 55 del programa Coeduca't, que va dirigida a los alumnos *d'educació primària* –tengo aquí..., si quiere, luego se lo puedo pasar; tengo varias..., todas las páginas fotocopiadas. En el material dice así: «Projector o pantalla. Vídeos curts o fragments de pel·lícules on surtin representacions d'escenes sexuals.» Diu: «Aquestes poden trobar-se en algun muntatge ja realitzat en una plataforma de difusió de material audiovisual o bé realitzar una selecció pròpia amb material que l'equip docent pugui considerar rellevant.» No lo vuelvo a leer –las páginas 50, 59 y 60–, pero tengo esto a su disposición por si le interesa para corroborar quién es el que ha mentido. (*Alguns aplaudiments.*)

Señor González-Cambray, usted acaba de corroborar precisamente el desastre, la inutilidad de las políticas afectivo-sexuales del programa Coeduca't, iniciado en 2019, aportando más datos en el último tramo de su intervención. Ha aportado más datos de..., bueno, el panorama desalentador en relación con la violencia hacia los niños en el ámbito escolar –y en el ámbito educativo, por lo tanto. Es que lo acaba de decir usted con otros datos que yo no había aportado anteriormente.

Bien, vuelvo a apelar a su sentido común, voy a intentarlo, ¿eh?, aunque posiblemente no tenga un resultado, pues, adecuado. Pero, bueno, yo vuelvo a apelar a su sentido común, y le animo a que aparque ahora sus apriorismos de partido. Y le recuerdo que –yo creo que lo sabe usted bien– un niño a los tres años necesita certezas –lo he repetido antes– para sentirse feliz, para disfrutar de un estado emocional equilibrado, motivo por el cual en el ámbito familiar sus padres incentivan su autoestima, su bienestar afectivo-sexual, las normas de convivencia, la sociabilidad, los hábitos alimenticios, la higiene, la sinceridad, etcétera.

Asimismo, la escuela también –la escuela también– ha de colaborar en la educación que recibe el niño en la familia mediante su maduración psicológica, motriz, cognitiva, y, en la etapa de educación infantil, con contenidos básicos que no dependen del arbitrio o del capricho de un programa sin evidencias pedagógicas positivas, sino que depende de la experiencia contrastada..., de la experiencia educativa contrastada con el éxito objetivo.

Estos contenidos fundamentales, tratados en las cuatro áreas curriculares en educación infantil –que ahora no las voy a comentar–, son, en concreto..., los contenidos son: los colores, la escritura y el reconocimiento de los números del uno al diez, las figuras geométricas –el cuadrado, el círculo, el triángulo–, las nociones espaciales –dentro, fuera; arriba, abajo; delante, detrás; cerca, lejos–, los cuantificadores –mucho, poco; más, menos–, nociones temporales –los adverbios de tiempo–, la grafomotricidad –es decir, la direccionalidad y orientación en el espacio–, la lectoescritura –las letras en mayúscula, vocales, etcétera. Bueno, para no cansarlos..., pero usted sabe bien los contenidos básicos que están ya recogidos en los currículos educativos en la etapa de infantil.

Bien, en definitiva –en el minuto que me queda...–, los padres son o tendrían que ser los últimos responsables en la educación de sus hijos, y saben lo que les conviene para llegar a ser las mejores personas posibles. No pueden eludir esa grave responsabilidad, porque está en juego su felicidad. La escuela debe proteger la labor que los

padres han realitzat prèviament a casa i no corromper-la amb programes com el Coeduca't.

Mire, le voy a poner rápidamente un ejemplo que creo que es muy gráfico. Como usted sabrá, el filósofo ilustrado Rousseau escribió un libro de memorias y anécdotas al final de su vida, 1776, titulado *Las ensoñaciones del paseante solitario*. Y en uno de los capítulos recoge una experiencia que tuvo él con un amigo suyo paseando por el valle de Isère. El amigo, al ver unos arbustos cargados de bayas aparentemente apetitosas, se lanzó a comerlas, mientras Rousseau lo contemplaba impertérrito. Un pastor, al verlo comer esas bayas, le gritó: «¡Ojo, que son venenosas!» (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) El amigo escupió los restos –y acabo– y preguntó a Rousseau si él sabía que no se podían comer, a lo que el filósofo respondió que sí, que sabía que no se tenían que comer. Enfadado, le recriminó al amigo no haberle advertido. La respuesta de Rousseau fue lo contrario que debería hacer cualquier educador que se precie de serlo: «Debes experimentar tú solo, sin coacciones, el conocimiento, aunque eso suponga tu propia muerte.»

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller Josep González-Cambray.

El conseller d'Educació

Bé, doncs aquesta rèplica serà una rèplica... (*Veus de fons.*) Sí, l'hi torno a dir –i tant, i tant, l'hi torno a dir–: han fet arribar informació falsa als centres educatius amb un fulletó que han repartit amb frases i il·lustracions que no formen part del projecte Coeduca't –l'hi torno a dir–, i els hauria de caure la cara de vergonya. Els únics que han portat aquestes il·lustracions a les escoles han estat vostès. És fals que aquestes il·lustracions formin part del programa Coeduca't i s'ofereixin als centres, com també és falsa la resta del seu discurs, retrògrad i impositiu.

En tot cas, els materials que ha elaborat el departament van dirigits als *docents*, no a l'alumnat; van dirigits als mestres perquè puguin tenir recursos i idees per treballar a les aules. I tot el material és d'accés públic –vostè feia referència al que semblava que era part del material– al blog del Coeduca't. I aquests són materials elaborats per professionals de la pedagogia i experts en matèria de salut reproductiva i sexual. No ens inventem res ni impulsem programes perquè sí, ens basem en les evidències i en la investigació científica.

Vostè també feia referència... –i és un discurs que, a vegades, que es faci anar des de l'extrema dreta és, si més no, curiós, per fer anar un qualificatiu ponderat. Vostès parlen d'imposicions. Nosaltres, evidentment, ni imposen ni imposarem res mai a ningú. No excloem cap família del procés educatiu dels seus fills i filles; ben al contrari, sabem que en l'educació sexual s'aconsegueixen els millors resultats quan els programes escolars es complementen amb la participació de les famílies, dels instituts pedagògics i dels serveis de salut pensats per als joves.

De fet, el mes de gener, la propera jornada del Consell Escolar de Catalunya estarà dedicada a la coeducació, amb debats sobre la perspectiva de gènere i l'educació sexoaffectiva. Es plantejarà una reflexió sobre l'actual model educatiu que orienti la perspectiva de gènere i l'educació sexoaffectiva com a estratègies de formació amb incidència en la realitat vital de les persones. Hi participaran membres del Consell d'Educació de Catalunya, hi participaran experts, professionals de la docència, alumnes, i hi compartirem algunes d'aquestes pràctiques que s'han portat a terme als centres educatius des de l'any 2019. Nosaltres..., ningú ens hi sobra, ni vostès; convidem a tothom que hi participi i que, des de la vessant constructiva, hi aportï les seves idees.

Les violències masclistes es comencen a prevenir des de la infància amb programes precisament com el Coeduca't. Des del Departament d'Educació volem un model de sistema educatiu inclusiu que incorpori la igualtat de gènere i la coeducació

per contribuir a la millora de la societat, on no hi tingui cabuda cap tipus de discriminació. I així, dia rere dia, seguirem treballant.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre les polítiques d'ocupació

300-00257/13

El quinèzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'ocupació, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Pol Gibert Horcas.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, vicepresidenta. Consellers... Conseller Torrent, avui farem una intervenció que, si vostè, que porta temps en aquest Parlament, l'ha escoltat altres vegades..., no el sorprengui. És perquè tenim un problema encara enquistat que s'ha de solucionar, i avui el volem posar sobre la taula de manera preventiva o propositiva, es pot dir, fins i tot.

Si mirem algunes dades de l'entorn del mercat treball de Catalunya, veiem que aquest darrer mes l'atur ha pujat a Catalunya, lleument, però ha pujat. Veiem que som la tercera comunitat autònoma que més puja, i això ens preocupa. I veiem que això ens preocupa perquè, si posem a l'altra banda el conjunt de l'Estat, veiem com al conjunt de l'Estat, a l'inrevés, les persones desocupades han baixat, al contrari del que passa a Catalunya. És una dinàmica que esperem que no es consolidi, que esperem que sigui momentània, i que esperem sobretot que no sigui per culpa d'un govern que està paralitzat.

Tot i això, avui no venim a fer una intervenció pessimista sobre el mercat de treball, ni molt menys. Al contrari: estem en la taxa d'atur més baixa dels darrers quinze anys, i cal que ho diguem, i cal que ho diguem públicament, perquè hi ha alguns interessos..., alguns interessats en dir constantment que ve l'apocalipsi, que s'acosta, i que molta gent patirà, segurament perquè a alguns els interessa que pateixin pels seus interessos electorals. I cal dir-ho clarament, que no és el context actual, per sort de molta gent, que li va el seu pa amb el seu treball de cada dia.

Si mirem, a més, com funciona la contractació en aquest país, hem vist com, per exemple, la indefinida ha tingut un creixement interanual del noranta-cinc per cent. El noranta-cinc per cent és una xifra bastant considerable, en el context que hi havia al mercat de treball a Espanya i a Catalunya. I, a més, veiem com la temporal ha caigut un cinquanta per cent. Això vol dir que, evidentment, tenim treballadors amb més qualitat, amb més contractes indefinits, i que evidentment saben que tenen un horitzó més previsible davant seu.

Avui, quatre de cada deu treballadors tenen un contracte indefinit, més del doble que fa un any. I això, conseller, tot i que vostè a vegades ho posa en dubte, té un nom i un cognom, es diu «reforma laboral». Avui al matí, el diputat Gallego, que m'ha precedit en aquestes intervencions, ho posava en relleu. I cal dir-ho, perquè és una revolució al mercat de treball que feia falta, i que avui, doncs, volem posar també en valor amb aquesta interpellació que li fem des d'aquest faristol.

El mercat de treball, com li deia, és millor que fa un any quant a nombre de persones treballant i a les condicions en les que ho fan aquestes persones. Això és important fer-ho en els dos sentits, perquè s'havia dit durant molts i molts anys que era impossible créixer en nombre de treballadors i créixer en condicions de treball. I ho estem aconseguint, i cal també posar-ho en relleu, perquè ens sembla que és un repte molt important que el país ha pogut superar conjuntament.

Ara bé, tenim reptes importants sobre la taula que cal abordar decididament i que cal que el seu Govern també abordi. Tenim un IPC elevat i uns salaris que no pugen –al revés, uns salaris que baixen des de fa dècades en aquest país. I, per contra, un benefici empresarial que segueix pujant i pujant i pujant. Cal –l’hi hem dit diverses vegades, per escrit, també, a la comissió– un pacte de rendes. Cal voluntat política per impulsar-lo també des de l’àmbit autonòmic. I crec que vostè en aquest àmbit pot fer molt més. De fet, va anunciar a la comissió que volia impulsar-lo i esperar, doncs, que ho pugui fer de manera decidida. Tindrà la mà estesa del nostre grup per fer-ho, si així ho considera.

Tenim també altres reptes importants. Tenim vacants no cobertes al mercat de treball. Comença a ser un problema que el món empresarial comença a posar en relleu, i és un repte que comença a preocupar a diferents sectors que hem pogut veure aquest estiu, doncs, amb problemes de cobertura importants.

I també tenim un tema que ens afecta i que és segurament més submergit, que és un trànsit laboral no ordenat –després faré referència a aquest àmbit, però... També veiem com hi ha gent que perd la seva feina i no tenim un itinerari que els pugui acompanyar cap a una nova feina que s’està creant en altres sectors. I això, evidentment, deixa gent pel camí, en aquest procés de canvi de la nostra economia.

Tenim també un element important de renovació de convenis, amb la seva conflictivitat associada; aquests dies ho estem veient, amb vagues a diferents sectors, de treballadors i treballadores. Tenim encara problemes d’incrementar les condicions laborals dels treballadors en alguns sectors, i tenim també altres problemes, com l’economia de plataforma.

En definitiva, tenim una sèrie de reptes encara importants per abordar des del nostre àmbit d’actuació. Però tot plegat fa que hi hagi un àmbit concret que depèn exclusivament de vostè, que vostè n’és el seu màxim responsable, que sempre ens ha preocupat, des de fa molts anys, al nostre grup parlamentari, i que encara segueix per resoldre, què és el Servei d’Ocupació de Catalunya. I, com vostè sap, quan diem Servei d’Ocupació de Catalunya aquest Parlament ja sap de què parlarem, perquè fa anys que ho reclamem i encara no hem vist solucions.

Abans de començar amb la part, diguem-ne, crítica d’aquesta intervenció, el vull felicitar per l’acord de desplegament territorial que ha tingut darrerament, un acord que hi hem contribuït crec que molta gent perquè fos possible i per desbloquejar-lo. I també, doncs, el vull felicitar, i felicitar-nos tots plegats, per haver-ho aconseguit, perquè és una eina potent que tenim al nostre abast per intentar acostar les polítiques d’ocupació al territori.

Li faré un breu resum del SOC dels darrers anys. Si mirem qui ha dirigit..., o quants directors ha tingut el SOC en els darrers anys, veiem que hi ha hagut sis directors en els darrers set anys –sembla un govern italià, més que la direcció del SOC–; un director o un director i mig cada any, més o menys. És difícilment possible que un director pugui desenvolupar un projecte concret amb tan poc temps que ha tingut al capdavant. Hi ha hagut el senyor Joan Aregio, la senyora Olga Campmany, la senyora Maria Carme Duch, la Mercè Garau, l’Ariadna Rectoré i el Juan José Torres. Com li deia, sis directors en molt poc temps.

El SOC té una plantilla de treballadors de 1.200 treballadors. És el quaranta per cent del seu departament. Quasi res. És un exèrcit de professionals molt potent que pot fer una gran feina. I un pressupost de 500 milions d’euros; 500 milions el 2021. I, el més preocupant, té una inserció laboral que ronda entre el dos i el tres per cent de la gent que s’hi apunta.

El 2016 la consellera Bassa ja va dir: «El SOC és molt millorable.» Ho podríem subscriure perfectament avui en dia: el SOC és molt millorable. Tenim oficines del SOC –i vostè ho sap perfectament– amb unes ràtios de treballadors per cada aturat que són absolutament escandaloses. Li podria ficar algun exemple d’algunes d’elles amb dades que tenim de just abans de la pandèmia i que són molt similars a les

actuals. Oficines com la de Granollers, la de Premià de Mar o la de Móra d'Ebre superen els 1.700 aturats per cada tècnic que hi ha de cara al públic. Són 1.700 persones que estan, evidentment, buscant feina, que els hi fa falta un acompanyament, orientació, intermediació i diferents serveis, i que tenen un tècnic de referència per cada 1.700 persones. És absolutament impossible que hi hagi una orientació de qualitat, amb aquesta ràtio absolutament elevada.

I per què parlem de ràtios? Doncs perquè gent que en sap molt més que nosaltres de l'àmbit laboral, com els experts de l'OIT, creuen que és absolutament imprescindible que hi hagi una atenció personalitzada amb aquests treballadors per poder tenir una inserció laboral satisfactòria. I ells fixen una ràtio –que em sembla que és bastant de sentit comú– de vuitanta-un treballadors desocupats per cada tècnic d'atenció al públic. Vuitanta-un; no 1.700, ni 1.000, ni 1.500. Vuitanta-un. Estem infinitament lluny d'aquesta xifra –infinitament. No hi ha cap oficina que s'hi acosti, ni per l'aproximació més mínima.

I, evidentment, no demanem que això passi demà. Sabem que per a això cal un procés llarg, segurament de reflexió, un canvi de model profund. Però el problema és que si aquesta situació..., que ara estem en un mercat de treball positiu, amb molta creació d'ocupació i amb pocs aturats, proporcionalment a altres moments de la història..., si no abordem actualment aquesta reforma, quan l'abordarem? Quan tinguem una crisi? Quan tinguem aturats que busquen feina? Quan tinguem un col·lapse del sistema encara molt major? Serà molt més complicat, encara, abordar aquesta reforma. I per això creiem que fa falta abordar-la ara mateix, en situació de bonança o de certa bonança al mercat de treball.

Aprofitem aquest moment, conseller, perquè crec que és un moment, doncs, en certa manera, dolç. Sempre és molt complicat, el mercat de treball; sempre hi ha moltes dificultats, evidentment, associades, però crec que és un moment que podem aprofitar.

Jo sento enveja, a vegades, quan veig altres serveis d'ocupació europeus del nostre entorn. Jo recordo fa anys, quan vaig entrar en aquest Parlament, que vaig llegir a *La Vanguardia* un reportatge sobre els treballadors a Suècia i com transitaven d'un lloc de treball a un altre. Recordo perfectament la foto d'un miner *de pico y pala*, tradicional, d'una mina sueca. Ell explicava com la seva feina, evidentment, s'estava extingint –la feina de miner *de pico y pala* ja no existiria durant més temps– i que va arribar un moment que una empresa va comprar la seva mina i els hi va dir: «No us preocupeu. Hi ha un acord entre patronals, sindicats i el nostre Govern perquè vostè es formi durant dos anys i sàpiga portar una màquina d'última generació per intentar explotar aquesta mina d'una manera diferent.» I el treballador estava absolutament tranquil, confiat que el sistema l'acompanyaria des d'una formació bàsica de miner cap a una formació molt més innovadora per portar la màquina d'última tecnologia. Això és el que volem per als nostres treballadors i treballadores desocupats d'aquest país, ni més ni menys que un servei públic que els acompanyi, que els faci transitar cap a una nova feina i els hi doni informació per aconseguir-ho.

De fet, el que demanem no és res nou ni res innovador, és el que diu la llei del SOC: garantir realment el dret subjectiu a l'ocupabilitat de treballadors i treballadores; orientació, formació, intermediació, acompanyament. Això ho diu la llei del SOC en els seus principis rectors. No demanem res més que això, que es compleixi la llei del 2015, que ja fa set anys que està en vigor. I, evidentment, volem que això passi al més aviat possible.

No ho farem amb un SOC com el que tenim actualment. No ho farem sense que hi hagin recursos propis sobre la taula. No ho farem amb l'actual ràtio de tècnics per oficines que tenim al territori. Vostès moltes vegades diuen que el treball és la millor política social que es pot implementar en un país; hi podem estar d'acord, però això no ho demostren ni amb la seva acció de govern ni amb el seu pressupost. Si volem

que el treball sigui veritablement la primera política social, s'ha de demostrar amb compromís financer, de voluntat política i de recursos, també.

I avui, com li deia, té vostè l'oportunitat d'afrontar aquesta reforma del SOC de manera decidida. No esperem a que hi hagi una nova crisi. No esperem a que hi hagi una nova vaga de professionals. No esperem a que hi hagin cues a les oficines. Esperem que ara, que tenim un moment de bonança, vostè pugui abordar-ho de manera decidida.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Per a la resposta, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat, per la interpellació. Vostè començava parlant de xifres i parlant de les xifres d'atur del novembre, que són les últimes oficials disponibles. Deia que havia incrementat l'atur lleugerament, molt lleugerament, certament, bàsicament en el sector dels serveis; a la resta de sectors –i aquesta és una molt bona notícia– ha baixat l'atur en un mes de novembre que sol ser un mes dolent, des d'aquest punt de vista, i, de fet, ens trobem davant del millor mes de novembre des del 2007. Per tant, malgrat que és un període de l'any especialment complicat des del punt de vista del món laboral, estem en un mes de novembre..., hem tancat un mes de novembre que és el millor des del 2007.

I si mirem el conjunt de l'any, des d'un punt de vista interanual, hem baixat ja la taxa d'atur en un 5,6 per cent interanual, cosa que ens situa avui en un 9,3, que continua sent tres punts per sota de la taxa mitjana a l'Estat i dos punts per sota de Madrid, per exemple, que esgrimeix, diguéssim, un model econòmic que teòricament, segons defensa la seva presidenta i alguns seguidors que té la presidenta aquí al Parlament de Catalunya, genera riquesa i genera llocs de treball. Això no és així. Efectivament, nosaltres estem dos punts per sota pel que fa a la taxa d'atur d'altres comunitats, especialment de Madrid.

Això és molt important, òbviament. I també és important –i és una dada que a vegades oblidem en les anàlisis tothom, però que jo crec que té la seva rellevància– que estem en rècords històrics d'afiliacions a la seguretat social, eh? Jo crec que això també és un element molt determinant, precisament perquè explica, en certa mesura, la raó per la qual avui tenim aquesta resistència en el món laboral, malgrat les dificultats evidents que hem viscut durant la covid i que estem vivint ara, fruit de les disruptcions en totes les cadenes de subministrament, d'aprovisionament, i la crisi de preus, la crisi energètica.

És a dir, en bona part, la resiliència del món laboral i de la nostra economia que avui permet això fonamentalment es deu a que avui afrontem la situació econòmica amb unes bases diferents de les que teníem en la crisi del 2008. Una economia més diversificada –important–, més internacionalitzada. L'any passat, el 2021 –veurem com tanquem el 2022– vam fer rècord de tota la sèrie històrica d'exportacions. Per tant, una economia molt més internacionalitzada del que teníem històricament, la que teníem fins ara. I amb més equilibri sectorial; això també és determinant justament en uns moments en els que ens hem proposat –no només nosaltres, òbviament, sinó el conjunt d'Europa– reindustrialitzar les nostres economies.

Per tant, a diferència del 2008, aquestes bases ens permeten tenir, com deia abans, una estructura econòmica i un món laboral molt més resilents.

També és gràcies a les polítiques actives d'ocupació. I ara no parlo només de les que hem desplegat en aquest període en el qual jo tinc l'honor de dirigir el Departament d'Empresa i Treball, sinó que també prèviament s'ha fet un treball per reconceptualitzar, podríem dir-ho així, les polítiques actives d'ocupació. No per entendre-les només com una política palliativa que assegurí aquest dret subjectiu de la persona que està en un determinat moment de la seva vida laboral a l'atur i que

li permeti accedir de nou o mantenir-se en el lloc de treball en el món laboral, sinó pensant en les polítiques actives d'ocupació com una palanca de transformació de la pròpia base econòmica del país, del model productiu.

És a dir, una mirada no només dirigida a una situació conjuntural que afecta unes determinades persones –catalans i catalanes–, sinó pensant també en com aquestes polítiques, a banda de fer això, poden ajudar a fer el salt endavant que necessita la nostra economia, amb models de canvis transcendents en molts aspectes –particularment, com deia abans, en el model productiu.

Fruit d'aquesta mirada, sabem que els dos ingredients fonamentals de les polítiques actives d'ocupació –vostè també els ha comentat– són la formació i l'acompanyament. L'acompanyament per fer el trànsit, efectivament –per tant, per acompanyar els treballadors i les treballadores i fer les transicions necessàries per adequar-se amb les habilitats necessàries en aquest nou marc, en aquest nou paradigma. I la formació, també imprescindible per a això que acabo d'esmentar, però, al mateix temps, necessària per cobrir les necessitats que les empreses, que els sectors econòmics del país en aquest moment demanen per ser competitius. I d'això també en parlaré després, més endavant.

Per tant, formació i acompanyament, que estan en la base d'aquestes polítiques actives d'ocupació, que, hi insisteixo, no només són de caràcter pal·liatiu, sinó que sobretot són transformadores.

De fet –i això sempre ho repeteix el director general del SOC, en Juanjo Torres, el director–, moltes vegades –i és veritat que el llenguatge no fa la cosa, però sí que insinua quina és l'actitud amb la qual ens mirem els instruments que tenim a l'abast–..., moltes vegades parlem d'oferta i demanda a nivell laboral. I amb aquesta vocació de transformació, de canvi de mirada, de les polítiques actives d'ocupació, crec que hem de començar a parlar de demanda i demanda; de posar en relació no l'oferta i la demanda, sinó de posar en relació dues demandes.

D'una banda, la de les empreses, lògicament: què necessiten avui, quines habilitats, quins coneixements, quina formació necessiten per ser competitives, per poder desplegar projectes empresarials, per poder combatre una situació que no és gens fàcil. Moltes vegades ens trobem amb empreses –i segur que vostè també s'hi ha trobat– que ens traslladen, no?, les dificultats de creixement, de manteniment, d'impulsar determinades iniciatives perquè els manca personal qualificat per poder-les desenvolupar, perquè hi ha aquest trànsit, molt ràpid. I, per tant, a les empreses que s'adeqüen a aquestes circumstàncies a vegades els costa trobar aquests perfils.

Per tant, hi ha una demanda de les empreses, però també hi ha una demanda dels treballadors i les treballadores, de la ciutadania, que demanen formació, que demanen oportunitats; per tant, que demanen plataformes de creixement des d'un punt de vista ocupacional pel que fa a la seva ocupabilitat, pel que fa als coneixements que els fan competitius en el món laboral.

Per tant, aquest és l'enfocament amb el qual hem desplegat les polítiques actives d'ocupació en aquest període i que hi anem insistint, i que segur que anirem cada vegada més, doncs, incrementant. I ho hem fet a través d'una política específica. No és retòrica, això, diguéssim; no és només un discurs. Això després es tradueix en accions concretes. Accions concretes que s'han desplegat dintre el pla de xoc de polítiques actives d'ocupació, dotat amb 917 milions d'euros de recursos públics, alguns provinents d'Europa, altres de conferències sectorials i d'altres –molts– provinents de recursos propis –per tant, de pulmó de la Generalitat de Catalunya. En qualsevol cas, 917 milions d'euros, que és l'aportació rècord en matèria de polítiques actives d'ocupació en aquest país.

Vostè demanava recursos. Deia: «No n'hi ha prou amb dir les coses, després això s'ha de traduir en recursos.» Doncs, recursos, 917 milions d'euros en polítiques actives d'ocupació, que fonamentalment s'han dirigit a tres col·lectius que són espe-

cialment vulnerables o als qui els costa més entrar o mantenir-se al mercat o al món laboral.

D'entrada, l'atur juvenil, amb desplegament de programes específics; per exemple, ajudant en la contractació de menors de trenta anys per un any. No és retòrica; són fets, són accions concretes. Paguem amb recursos públics, i, per tant, amb aquest programa, el sou d'un treballador o treballadora menor de trenta anys durant un any. Se subvenciona això. Crec que és important i que, efectivament, obre una porta a la inserció laboral dels i les joves del país.

També un altre col·lectiu, els aturats de llarga durada. I, en aquest sentit, hem fet un treball conjunt amb consells comarcals i ajuntaments molt interessant, a través dels serveis socials bàsics dels ajuntaments, a través de tota la xarxa d'oficines del Servei d'Ocupació de Catalunya. Per tant, un treball incardinat entre les diferents administracions per detectar aquests casos i acompanyar-los individualment –molt important.

I un tercer col·lectiu o una tercera realitat que hem de abordar, que és la bretxa de gènere en el mercat laboral. Efectivament, hi ha una bretxa, també en aquest cas, que hem d'abordar. I, en aquest sentit, hem doblat l'aportació en els programes específics dirigits a dones, cosa que ens ha permès passar de dos a cinc programes específics, amb els quals volem arribar..., arribarem a 41.000 persones, a 41.000 dones del país.

I, a banda d'això, hi ha un altre segment, que sovint ens n'oblidem, que és el dels autònoms, eh?, perquè la sortida a una situació d'atur pot ser la contractació per compte d'altri, però pot ser també l'autoocupació. I, en aquest sentit, doncs, també hem fet un esforç, amb gairebé 67 milions d'euros d'ajudes a l'autoocupació o a la contractació per part d'autònoms que tenen una empresa unipersonal i que contractin una persona que estigui a l'atur. Aquí també subvencionem la contractació; per tant, ajuda directa a les empreses per contractar. Això també és política activa d'ocupació, i que vehiculem a través del SOC, a través del Servei d'Ocupació de Catalunya.

Després, perquè ara se m'ha acabat el temps, vull parlar de la governança i de la col·laboració publicoprivada, que, efectivament, és mètode de treball no només per a les polítiques actives d'ocupació, però especialment per a les polítiques actives d'ocupació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, per a la rèplica, té la paraula el diputat Pol Gibert Horcas.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, potser serà estrany el que faré avui, eh?, però no li qüestionaré cap de les dades que ha donat. No he vingut a qüestionar-li les dades que ha donat vostè. De fet, les he ficat jo per avançar sobre la taula perquè em semblen positives. I, com li dic, em sembla que fem un favor al conjunt de la societat dient que el mercat de treball està força bé. Amb els seus mil inconvenients, com sempre té, però estem en un moment comparativament bo.

És al revés, el que li dic. Com que tenim dades bones, com que el mercat de treball està relativament funcionant, és el moment d'abordar la reforma del SOC. Ho dic perquè aquest debat l'hem tingut a vegades quan hi ha hagut crisis econòmiques profundes, amb aturats ocupant les oficines del SOC i també, evidentment, buscant-se la vida com han pogut. I és molt difícil, jo entenc, reformar un sistema com el del SOC, complex, amb molts treballadors, en moments de crisi. Per això li dic: fem-ho ara; faci-ho ara, fem-ho ara –utilitzi el verb que vostè vulgui. Evidentment, és un tema que a nosaltres ens preocupa i que volem abordar en un moment de menys pressió per al servei, que creiem que és quan toca fer-ho.

Perquè ho deia també vostè: l'economia i el model productiu estan canviant, i canvien molt ràpidament. I estem combatent o acompanyant o transitant aquest can-

vi amb eines de fa vint anys, segurament, o pensades fa vint anys. I és complicat abordar canvis al segle XXI, amb la dimensió que tenen, amb eines que es van pensar fa vint anys, amb lleis de fa set anys que no es desenvolupen. No sé si hem de reformar la llei, si hem de reformar el SOC com a instrument, però és evident que hem de reformar diverses coses perquè això funcioni com hauria de funcionar.

I l'hi dic perquè vostè segurament comparteix, com jo, que la reforma del SOC és una demanda històrica, compartida, transversal. Que ho diuen treballadors, empresaris, i qualsevol que hagi sigut desocupat l'hi dirà. Qualsevol persona que hagi sigut desocupada i hagi anat al SOC li dirà que el SOC no funciona com hauria de funcionar. No és un tema de taxa d'inserció només, que evidentment és una xifra molt escandalosa; és un tema de que la gent, quan no té feina, està a expenses de la seva xarxa social, per la proximitat, amb el boca-orella o amb el que sigui, però sap que el SOC no serà la seva solució definitiva en un àmbit com aquest.

Vostè diu que hi ha posat recursos, i jo no l'hi nego, segur que sí, i els pressupostos així ho recullen, amb els seus comptes. Però hi han dos elements que són troncats. Un és l'execució d'aquests fons, que, evidentment, sempre hem tingut problemes amb l'execució de fons de polítiques actives. I l'altre és la reflexió que li feia: és que potser posar més fons en la maquinària com està..., pot ser que hi hagi un moment que sigui ineficient. Perquè primer s'ha d'arreglar segurament la maquinària i llavors posar-hi els fons que calen, no? És com si estiguéssim corrent una cursa amb el fre de mà posat i amb un cotxe de fa vint anys. Doncs segurament la cursa no la guanyarem davant altres països que estan corrent amb vehicles adaptats a aquest moment i que segurament ja són d'hidrogen o elèctrics o el que sigui.

Aquesta és la reflexió que li volia fer avui. Crec que vostè té un repte i a la vegada una oportunitat d'abordar aquesta reforma profunda, com li deia. És un tema que ha passat per sobre la taula de molts consellers, segurament des de fa molts anys, de molts directors. I jo crec que vostè i el director actual comparteixen el sentiment de que cal impulsar una reforma del SOC. Ho crec de veritat. Crec sincerament que vostè, si l'hi preguntem amb micro o fora de micro, compartirà aquest anhel de convertir el SOC en una eina veritablement útil, adaptada i moderna del segle XXI. Per això crec que vostè està en aquest moment, si vol dir-ne històric o si vol dir-ne important, de poder abordar aquesta reforma.

Perquè, en definitiva, quan vingui un altre moment complicat, quan vulguem abordar aquest trànsit laboral que vostè deia i que és evident que està passant, ens farà falta una eina que sigui potent en aquest sentit. I el SOC no és l'única, evidentment. Hi ha formació contínua, formació professional..., hi han altres eines que també acompanyen en aquests canvis, però el SOC és la porta d'entrada de la majoria de la gent.

Quan una persona està desocupada, què fa? Va a la seva oficina de referència a dir: «Escolti, vinc a apuntar-me aquí, a donar-me d'alta», i espera que algú li truqui, l'acompanyi, l'orienti en aquest procés, que a vegades no és només un procés formal d'estar desocupat, sinó que també és un procés psicològic, d'autoestima, que té efectes socials sobre la ciutadania, com vostè molt bé sap. Un aturat de llarga durada, evidentment, no és només una persona que busca feina durant molt temps; és una persona que, desgraciadament, té minvada la seva autoestima. Fa falta més suport psicològic, un acompanyament, que moltes vegades fan inclús ONGs perquè el servei d'ocupació és incapaç de fer aquest procés.

Amb la qual cosa el que li demanem avui crec que ha quedat bastant clar: és que vostè, que té l'oportunitat de liderar aquesta reforma, la lideri. Té el nostre suport per fer-la quan sigui possible. I també l'hi dic clarament: si vostès no la lideren, la liderarem nosaltres. Crec que és el moment també d'abordar aquesta oportunitat històrica de manera decidida. Esperem que ho faci el Govern, que és a qui li pertoca, però, si no, també el nostre grup ho farà de la mà de la majoria de gent que vol contribuir en aquesta reforma, i ho farà de manera decidida, perquè creiem que no po-

dem esperar més per abordar-la. I per això creiem que és el moment de fer-ho, i si no ho fa vostè, doncs, ho farem nosaltres.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Doncs, per a la rèplica del conseller, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies de nou, vicepresidenta. Jo entenc les ànsies del diputat per plantejar segons quins temes aquí, sobretot per vincular-ho amb la voluntat d'estar a govern, diguéssim, eh?, que és la part final de la seva intervenció. El que passa és que jo diferenciaria... Ja entenc, eh?, el discurs respecte al SOC, i òbviament que comparteixo la idea de que qualsevol instrument en mans de l'Administració pública sempre és millorable. De fet, ens hauríem d'autoexigir avaluar-nos les polítiques públiques des de l'honestedat, i, a partir d'aquí, doncs, modificar tot allò que sigui modificable en ares, òbviament, de donar una millor resposta a les necessitats de la ciutadania. Sempre, en qualsevol circumstància i per a qualsevol instrument –també el SOC.

Però, dit això, jo crec que confonem aquesta mirada més estructuralista –què ha de passar amb el SOC, fixem-nos en com s'ha d'organitzar, fixem-nos en com ha de tenir els recursos repartits–, que, hi insisteixo, és molt important, però crec que hem de posar en aquests moments més l'èmfasi en una mirada, si m'ho permet, més conceptualista; no tan estructuralista, sinó més conceptualista. Què vull dir? D'acord, podem millorar el SOC, però per fer què? Quin tipus de polítiques actives d'ocupació? I aquest és l'element que no només he intentat explicar en la meua primera intervenció, sinó que procuro explicar a través de l'acció, a través de les decisions que estem prenent al Departament d'Empresa i Treball.

Perquè avui, davant d'aquest procés de canvi importantíssim, immens, des d'un punt de vista de model productiu, que ens obliga a fer totes les transicions necessàries amb relació sobretot a aquells dos vectors que ens serveixen per resumir-ho tot, que són la digitalització i la sostenibilitat, necessitem, efectivament, polítiques actives d'ocupació que com a mínim tinguin tres ingredients que a mi em semblen imprescindibles: d'una banda, l'agilització, que siguin àgils; de l'altra, que estiguin construïdes a partir de l'òptica estratègica –què ens cal avui, però sobretot què ens caldrà demà i demà passat–, i, finalment, un tercer ingredient, que és que estiguin fetes a partir de la concertació.

Jo li vull posar dos exemples concrets que em sembla que materialitzen justament aquests tres ingredients o aquesta triple voluntat. D'una banda –i vostè hi ha fet referència–, l'acord territorial, que serveix per al desplegament de les polítiques actives d'ocupació arreu del territori; per tant, una mirada territorial, però al mateix temps feta amb els ajuntaments, amb els ens locals, però també amb els agents socials de cada territori, que tenen la seva mirada particular i que tenen la seva concepció territorial de què és el que demana cada racó de la nostra geografia des d'un punt de vista de mercat laboral, des d'un punt de vista sociolaboral. Per tant, concertació a nivell territorial.

Però també hi ha una altra experiència que avui volia posar de manifest que em sembla, hi insisteixo, que exemplifica el que vull dir, que és el conveni fet amb la Fegicat –la Federació de Gremis d'Instal·ladors de Catalunya–, amb una vocació..., o amb una doble vocació: d'una banda, oferir la formació necessària perquè persones que avui estan en situació d'atur es puguin incorporar en un sector en creixement, i, de l'altra, oferir a través d'aquesta formació eines per poder desplegar la transició energètica.

Per tant, complementant allò que deia al principi: no només una solució individualitzada per a les persones que estan a l'atur, sinó pensant en com això ajuda en la transformació del model productiu. Conveni amb la Fegicat, amb un sector concret, que em sembla que ha de poder ser replicable en molts altres gremis, en molts al-

tres sectors del país, i que permet aquesta concertació també amb els agents socials i econòmics.

I justament per acabar, i atès que vostè també ho ha comentat, avui necessitem aquesta concertació també, des del nostre punt de vista, per arribar a un acord de rendes, a un pacte de rendes. Que no el circumscrivim només en l'àmbit dels salaris, que això és matèria de negociació col·lectiva, sinó sobretot en totes les altres polítiques que han d'acompanyar per oferir, en termes de la consellera Bassa, «un terra social per a tothom». Per tant, un mínim de garanties des d'un punt de vista social, ateses les circumstàncies i la situació complicada, dura, per a moltes famílies, amb relació, per exemple, a l'increment de preus a la inflació.

En aquest sentit, hem arribat a un acord històric amb els sindicats i les patronals més representatives del país, amb el Consell del Diàleg Social, que dibuixa prioritats des d'aquesta perspectiva per als pressupostos del 23. Per exemple, demana, determina, acordem més recursos per a polítiques actives d'ocupació i més recursos per al desplegament del pacte nacional per a la indústria –per tant, de la reindustrialització. Això també és pacte de rendes, que no només són salaris, sinó que són totes aquelles palanques acordades amb els agents socials que permeten millorar les condicions de vida materials de la ciutadania, dels treballadors i treballadores.

I, en tot cas, tot aquest paquet, aquest escut social, és imprescindible. Vostè parlava de Suècia. A Suècia, les polítiques socials, les polítiques de l'estat del benestar que han construït, són a través de la concertació, efectivament, i són pensant en aquest gran acord social que inclou salaris, sense cap mena de dubte, però també moltes altres prestacions que s'han de garantir, entre altres coses, amb els pressupostos.

Nosaltres ho hem previst en els pressupostos del 23. També els agents socials participen de l'acord. Per responsabilitat, també els hi demanem la mateixa responsabilitat.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltíssimes gràcies.

Doncs suspenem la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i catorze minuts.